Lei 5,50

DE ACELAȘI AUTOR

Căpitanul Apostolescu anchetează

VA APARE

Căpitanul Apostolescu și coletele macabre

HORIA TECUCEANU / CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE

»scorpionul«

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE

Roman

EDITURA DACIA CLUJ, 1971

COPERTA COLECŢIEI: L. BARDOCZ

NOTĂ:

Întrucît această lucrare este, în exclusivitate, o ficţiune, orice asemănare cu situaţii, persoane sau nume reale este cu totul întîmplătoare.

Cea mai odioasă crimă, de omor, este aceea în care asasinul îşi calculează fapta şi riscul — de a fi tras la răspundere — în toate amănuntele, premeditat.

Capitolul I.

INCENDIUL

Era aproape ora trei dimineața și Nicu Apostolescu mai avea cîteva ore de gardă. Se simțea indispus și, mai precis, plictisit de inactivitatea la care era condamnat încă vreo trei ore. Preluase serviciul de dispecerat al Direcției judiciare la ora zece seara, și pînă la ora cînd începe povestirea noastră nu intervenise nimic care să-i poată stîrni interesul.

Desigur că șeful judiciarului, colonelul Vasile Gherasim, citindu-i a doua zi raportul în care va fi consemnat: „În timpul serviciului meu nu s-a întîmplat nimic", va constata cu satisfacție sistematica diminuare a criminalității.

În ce-l privea pe el însă, adesea se gîndea că este un ghinionist. Dacă s-ar fi născut cu douăzeci de ani mai înainte, ar fi putut lucra la judiciar prin anii '48—'49, cînd atacurile armate ale bandiților împotriva magazinelor de bijuterii și a băncilor se comiteau în plină zi. Cînd colete cu femei ciopîrțite erau găsite în cele mai frecventate puncte ale Capitalei, iar escrocheriile și falsurile de anvergură nu erau o raritate.

Colegii mai vîrstnici aveau cu ce se mîndri și, într-adevăr, puteau fi mulțumiți de aportul lor, dar el? Cu excepția a două cazuri „mai grase" (afacerea cu stupefiante de la Constanța și tripla crimă din Pădurea Băneasa), se ocupa numai de „găinării". Crime pasio-

nale, cu criminalul cunoscut de la început, pickpockets*) de mîna a doua, escrocherii și falsuri grosolane, care cereau numai întocmirea dosarelor de trimitere în judecată.

Își aprinse o țigară și, sculîndu-se în picioare, începu să se plimbe îngîndurat prin birou. După ce măsură cu pașii încăperea, aproape zece minute, se decise să se așeze iar în fotoliu. Trase cu vîrful pantofului un scaun din apropiere și, cînd aprecie că l-a adus la o distanță convenabilă de fotoliul în care se afla, își puse picioarele pe el. Luă apoi un roman polițist de pe birou, și se adînci în citirea acestuia.

Se părea că acțiunea romanului l-a captivat. Într-adevăr, aproape o oră urmări absorbit anchetarea unui falsificator, care — pentru a scăpa de răspundere — ori de cîte ori era interogat, simula nebunia... Cînd, deodată, telefonul de pe biroul său începu să sune strident.

Puse cartea pe birou și, ridicînd receptorul, își consultă în mod reflex ceasul brățară. Văzînd că este trei și patruzeci de minute, se gîndi că aceasta era ora cînd, de obicei, bețivii se taie între ei cu cuțitele.

După ce duse la ureche receptorul telefonic, auzi o voce bărbătească:

— Alo! Miliția judiciară?

— Da!

— Vorbește locotenentul Gheorghe Olteanu, de la secția 3-a...

— La telefon căpitanul Nicolae Apostolescu.

— Tovarășe căpitan, în raza secției noastre, pe strada D la numărul 22, a avut loc o explozie urmată de un incendiu...

— Pompierii au fost chemați?

— Au și plecat, tovarășe căpitan!

— Sînt victime?

— Una singură!

— Mai trăiește?

— Nu, a decedat.

— Bine, anunță-l pe procurorul de serviciu, pe medicul legist și trimiteți-ne și nouă o copie după procesul-verbal de consultare! spuse Apostolescu pentru a încheia convorbirea, evident neinteresantă.

— Alo, tovarășe căpitan, mai e ceva...

— Ce anume? îl întrerupse plictisit Apostolescu.

— S-ar părea că este vorba de o sinucidere...

— Sinucidere prin foc? Bravo, avem și noi bonzii noștri! exclamă Apostolescu mirat.

— Ce ați spus că avem, tovarășe căpitan? întrebă intrigat interlocutorul.

— Am întrebat de unde vorbești! zise Apostolescu pentru a scurta convorbirea.

— Sînt la un telefon public, peste drum de locul incendiului.

— Bine, tovarășe locotenent, în zece minute sînt și eu acolo!

După ce așeză receptorul în furcă, apăsă pe butonul unei sonerii, montată sub tăblia biroului, și, sculîndu-se, se îndreptă spre cuierul din colțul camerei.

În timp ce-și strîngea cordonul la fîș-fîș, auzi o bătaie ușoară în ușă și, la invitația lui, intră un bărbat tînăr, în uniformă de sublocotenent.

— Să trăiți, tovarășe căpitan, m-am prezentat la ord...

---

* Termen consacrat pentru indicarea hoților de buzunare (în limba engleză)

— Eu am plecat în strada D la numărul 22, unde s-a semnalat o sinucidere. Te rog să rămîi în biroul meu și să răspunzi la telefon. Dacă apare ceva deosebit, trimite după mine! E clar?

— E foarte clar! Dar mai bine m-ați lua și pe mine cu dumneavoastră... răspunse cu o voce rugătoare sublocotenentul.

— Și la telefon cine răspunde, dacă sîntem căutați...?

În timp ce Apostolescu părăsea biroul, sublocotenentul Mihăilă își spuse resemnat că iar a pierdut ocazia să fie alături de unul dintre cei mai buni anchetatori ai „judiciarului".

Capitolul II.

SINUCIDEREA

După ce intră în strada D, șoferul mașinii — în care se afla căpitanul Apostolescu și doi specialiști de la serviciul tehnico-științific — nu mai trebui să caute numărul 22, deoarece atenția îi fusese atrasă de lumea care se adunase în fața clădirii respective, pentru a comenta evenimentul.

La cererea lui Apostolescu, mașina opri la vreo zece metri de mulțime, pe cealaltă parte a străzii.

Coborînd din mașină și îndreptîndu-se spre intrarea imobilului, ochii iscoditori ai lui Apostolescu constatară din mers că imobilul era o construcție recentă, cu opt etaje, și că la una din ferestrele luminate ale etajului patru geamurile erau sparte și giurgiuvelele înnegrite de fum.

Se strecură prin mulțimea de oameni sumar îmbrăcați, care se adunase în fața imobilului. Dar, cînd să pătrundă înăuntru, un subofițer de miliție îi opri spunîndu-le că accesul străinilor este interzis, pînă la terminarea anchetării unui incendiu care avusese loc acolo.

Obiecțiunea milițianului fu însă repede înlăturată cînd Apostolescu rosti trei inițiale: I.G.M.-ul.

Deși pe palierul etajului patru erau opt apartamente, se orientară direct spre cel care-i interesa, deoarece în fața ușii acestuia se afla postat un milițian în uniformă.

Cînd ajunseră în fața ușii apartamentului, aceasta tocmai se deschidea pentru a lăsa să iasă doi bărbați, unul civil și celălalt în uniformă de locotenent de miliție.

— Ca întotdeauna, întîi Procuratura și după aceea Miliția... spuse civilul în glumă.

— Scuzați, tovarășe procuror, interveni zîmbind tînărul locotenent de miliție, vă rog să-mi permiteți să raportez tovarășului căpitan că atunci cînd ați sosit dumneavoastră eu eram aici și că, de altfel, tot eu v-am anunțat telefonic că este necesară prezența Procuraturii...

— Adică 1—0 pentru noi, spuse Apostolescu, strîngînd mîna întinsă de procurorul Pastia, cu care colaborase de mai multe ori. Apoi, întorcîndu-se spre tînărul ofițer, îi întinse mîna întrebîndu-l: Locotenentul Olteanu, nu? iar la răspunsul afirmativ al interpelatului, spuse: Bravo! Intervenția dumitale a fost salutară pentru stabilirea unui adevăr istoric. Și, văzînd cum chipul tînărului ofițer se îmbujoră de plăcere la auzul complimentului, continuă: În tot cazul, s-ar părea că nu întîmplător te cheamă „Olteanu".

— Nu vrei să vezi locul dezastrului? întrebă Pastia.

— Bineînțeles, n-am venit aici, la ora asta, numai pentru a mă întîlni cu un procuror care a încercat s-o

facă pe „olteanu"... Dar lăsînd asta, spuse Apostolescu părăsind tonul glumeț, ați ajuns la vreo concluzie?

— Desigur, dar vreau să ascult părerea dumitale. Pînă sosește medicul legist, eu am să stau aici să fumez o țigară. Între timp, aruncă te rog o privire înăuntru.

— E în ordine! răspunse Apostolescu, intrînd în apartament împreună cu locotenentul Olteanu și cei doi specialiști de la serviciul tehnico-științific.

Intrarea se făcea printr-un vestibul, în care erau trei uși. Pe una dintre ele intraseră cei patru ofițeri de miliție, iar, în dreapta, o ușă întredeschisă lăsa să se vadă o cameră de baie. Dintr-o scurtă privire, Apostolescu se decise să deschidă cea de a treia ușă, care se afla în fața lui.

Sub privirea sa, apăru o cameră de aproximativ 20 de metri pătrați, unde — în afară dezordinii care domnea acolo — îl întîmpină un miros înecăcios de fum, amestecat cu cel al cepei stricate, caracteristic mercaptan-ului ce se introduce în inodorul gaz metan, pentru a i se avertiza periculoasa prezență.

Ferestrele garsonierei aveau vederea la stradă și suprafața lor era înjumătățită, pe partea stîngă, de o mică bucătărie, a cărei ușă se deschidea în camera de locuit. Mobila și celelalte lucruri din casă indicau posibilitățile modeste ale locatarului. Divanul studio, care se afla pe stînga, respectiv în alcovul pe care-l forma bucătăria, era înnegrit de fum, de altfel ca și celelalte lucruri din cameră.

Apostolescu făcu cîțiva pași și se apropie de pat. Privindu-l mai atent, remarcă — prin negreala rufelor de pat, parțial arse, și a apei ce se scurgea prin toate ungherele —, conturul unei făpturi omenești. Datorită carbonizării părului și parțial a feței, nu i se putea stabili sexul. Anchetatorul se aplecă și, ridicînd cu două degete ceea ce mai rămăsese din plapuma arsă, constată că focul nu pătrunsese corpul. Astfel că partea inferioară a corpului victimei — care fusese protejată de plapumă — nu purta urme de arsuri.

— Cînd s-a petrecut dezastrul?

— La ora trei și cincisprezece minute, un paznic de la șantierul de peste drum de acest imobil a auzit o explozie și, văzînd flăcările care se revărsau prin geamurile sparte, a anunțat portarul imobilului să oprească gazele și a dat telefon la pompieri, iar dispeceratul acestora a anunțat secția de miliție. Deși m-am deplasat imediat, pompierii mi-o luaseră înainte și cînd am ajuns aici focul era deja stins. De altfel, era și firesc să ajungă înaintea mea, continuă Olteanu, pe un ton de scuză —, deoarece postul de pompieri se află la cel mult 300 de metri de acest imobil.

— Ușa de la intrare în apartament era încuiată?

— Da, din acest motiv a și fost forțată de pompieri.

— Ai reușit să stabilești cum s-a declanșat explozia?

— Scurgerea de gaz metan provine de la mașina de gătit din chicinetă...

— O defecțiune a instalației?

— Nu, tovarășe căpitan, toate robinetele mașinii de gătit erau deschise...

— Acesta este singurul indiciu care ar conduce la concluzia că aici s-a comis o sinucidere? Oare un accident n-ar fi fost posibil?

— Nu, această posibilitate este exclusă! Veniți să vă arăt ceva. Și, făcînd cîțiva pași spre fereastră, Olteanu îi arătă lui Apostolescu giurgiuvelele și tocul ferestrei. Acestea erau lipite cu șuvițe de hîrtie de ziar.

— Da, s-ar părea că într-adevăr este vorba de o sinucidere... Dar, nu înțeleg, cum s-au aprins gazele? spuse gînditor Apostolescu. Văd o scrumieră răsturnată, lîngă noptieră, ceea ce denotă că victima fuma. Să fi fumat în timp ce gazele pătrundeau în cameră...?

— La asta m-am gîndit și eu, tovarășe căpitan...

— Mă îndoiesc, totuși, că mirosul mercaptanului poate să îmbie pe cineva la fumat. Tovarășe Olteanu, ai verificat dacă n-a avut în priză vreun radiator sau vreo mașină de călcat?

— După cum puteți vedea și dumneavoastră, nimic din tot ce ar fi putut declanșa un incendiu nu este racordat la rețeaua electrică.

— Ce părere aveți, „băieți"? spuse Apostolescu, adresîndu-se celor doi însoțitori de la serviciul tehnico-științific, care se rezumaseră, pînă atunci, numai la contemplarea încăperii și a dezordinii ce domnea acolo.

— Tovarășe căpitan, răspunse unul dintre ei, dacă posibilitatea unui scurtcircuit poate fi exclusă, datorită faptului că lumina din cameră — după cum se vede — continuă să funcționeze, mai rămîn două posibilități: ori a sunat cineva la ușă, ori postul telefonic al victimei a fost apelat din exterior...

În ambele cazuri, scînteile produse de soneriile celor două dispozitive puteau declanșa aprinderea gazului metan, respectiv explozia acestuia...

— Cred că prima ipoteză poate fi înlăturată, îl întrerupse Apostolescu. Cine putea să sune, la ora trei dimineața, la ușa victimei? Admițînd că am presupune existența unui act criminal, ar trebui să înlăturăm imediat această bănuială, deoarece numai asasinul putea să sune la ușă... și doar nu era nebun să-și riște — în mod sigur — viața în explozia pe care trebuia s-o declanșeze gestul său! Apropo, nu credeți că puterea exploziei a fost nefiresc de redusă?

— Ba da, tovarășe căpitan. E primul lucru care m-a frapat! răspunse criminalistul. După ce plecați dumneavoastră, voi examina împreună cu colegul meu și acest aspect.

— Care-ți este părerea, căpitane? îl întîmpină procurorul Pastia, cînd Apostolescu se apropie de el.

— Cred că este o sinucidere. Singurele lucruri care mai trebuiesc stabilite sînt: felul în care s-au aprins gazele și ce a determinat victima să-și curme viața.

— Te gîndești la mobilul acestui gest?

— Evident, chiar și într-o sinucidere, cauza — cu implicațiile ei — poate să aibă importanță, nu?

— Sînt de acord! Ce părere aveți, n-ar fi cazul să ne revedem pe la ora unsprezece, pentru a privi apartamentul sinucigașului și la lumina zilei?

— La ora unsprezece voi fi aici, spuse Apostolescu. Apoi, întorcîndu-se către locotenentul de miliție, continuă: Tovarășe Olteanu, am să te rog ca, pînă la revederea noastră, să stabilești — cu ajutorul vecinilor — antecedentele victimei, respectiv comportamentul și relațiile acesteia.

În momentul în care deschise portiera mașinii, pentru a se urca înăuntru, se auzi strigat de vocea nazală a medicului legist Dumitriu:

— Ce faci, căpitane? Ce-ți pasă? Pleci și pe mine mă lași singur!

— Ce să vă fac, dacă ați întîrziat? În tot cazul, nu veți fi singur; aveți un pacient care vă așteaptă. Și, făcîndu-i un semn amical cu mîna, urcă în mașină.

Capitolul III.

O DISCUȚIE DESPRE CRIME PERFECTE

Cînd autoturismul opri în fața inspectoratului, era ora șase fără un sfert. Într-un sfert de oră, întocmi raportul cu privire la cele petrecute în noaptea precedentă. Apoi, o dată terminată această formalitate, se îmbrăcă și coborî în stradă. Dacă cu un sfert de oră mai înainte, cînd se înapoiase la IGM, trecătorii erau rari, acum strada trepida de forfota pietonilor grăbiți să prindă un mijloc de locomoție care să-i ducă la timp spre treburile lor. Era un spectacol care niciodată nu i-a reținut atenția, dar în această dimineață îl amuza. Se opri să-i contemple cîteva minute pe întîrziați, a căror majoritate o formau reprezentantele sexului mai mult sau mai puțin slab, apoi se decise să pornească spre locuința sa.

Ajunse acasă la ora șase și jumătate. Se dezbrăcă și, cu halatul de casă pe mînă, se îndreptă spre baie. Dar se răzgîndi: „Dacă fac un duș la ora asta, s-a dus dracului bunătatea de somn ... mai bine lasă ..."

Tot ce-și mai amintea Apostolescu — cînd a fost trezit din somn de intervenția ceasului deșteptător, la ora nouă și jumătate — era că mai înainte cu trei ore s-a băgat în pat și și-a pus capul pe pernă. Atît și nimic mai mult! Dacă n-ar fi avut în fața sa mărturia mută, dar certă, a ceasului care-l trezise, ar fi înclinat să creadă, că abia a ațipit. În sfîrșit, n-avea de ales; trebuia să se scoale! Își opri pentru o clipă privirile asupra ceasului, care continua să-l privească candid, îi trase o înjurătură printre dinți și sări fulgerător dintre cearceafuri. Cînd ieși din baie, cu halatul pe umeri, se duse în bucătărie de unde, după ce-și prepară o cafea turcească tare și-o

puse la fiert pe focul mic al aragazului, intră în casă pentru a se îmbrăca.

Cînd, după cîteva minute reveni în bucătărie, se felicită pentru felul în care a apreciat timpul necesar fierberii cafelei, aceasta tocmai începuse să se ridice în ibric. Închise focul, își umplu o ceașcă mare cu cafea și, după ce își aprinse o țigară, începu să savureze cu o vădită satisfacție licoarea aromată.

Cînd ajunse la Inspectorat, era ora zece. O jumătate de oră lucră încordat la rezolvarea unor lucrări de rutină, apoi se rezemă de spătarul fotoliului de la masa sa de lucru și își aprinse o nouă țigară, fixînd cu o privire absentă tavanul biroului său.

Adevărul era că n-avea nici un chef să mai treacă pe la sinucigașul din noaptea precedentă, dar apucase să-și dea întîlnire cu procurorul Pastia și nu se făcea să se lase așteptat. În sfîrșit, luă o hotărîre eroică și, ridicîndu-se, se îndreptă către biroul șefului său.

Colonelul Gherasim îl primi imediat și-l pofti să ia loc într-un fotoliu din fața biroului său. Apoi, după ce-l văzu instalat în fotoliu, i se adresă surîzător:

— Ce mai faci, domnule Nicu? Parcă nu ești în apele tale!

— Ce să fac, tovarășe colonel, mor de plictiseală! N-am nimic serios de lucru ... De aproape o lună de zile nu anchetez decît coțcarii de mîna a treia ...

— Dacă am putea reduce la zero activitatea noastră antiinfracționistă, am putea să afirmăm că într-adevăr ne-am adus și noi aportul la munca de educare a cetățenilor noștri. Dar, din păcate, lucrurile nu stau chiar așa. Mai sînt încă mulți indivizi care vor să se căpătuiască pe spinarea oamenilor cinstiți. Dacă te îndoiești de această tristă realitate, discută cu colegii tăi de la „Econo-

mic". Tu vrei însă altceva, spuse zîmbind Gherasim, probabil niscaiva crime perfecte. Nu?

— Exact, tovarășe colonel! exclamă Apostolescu cu convingere. Asta-mi doresc...

— Apropo, Nicule, am citit mai deunăzi o antologie franceză din cei mai buni scriitori de romane polițiste, al cărei autor ajunge la o concluzie deosebit de interesantă, și anume că nu există crime perfecte. Și, fără să țină seama de privirile sceptice ale căpitanului Apostolescu, continuă: Cînd o crimă perfectă a fost dovedită, își pierde principala caracteristică, și anume perfecțiunea, care presupune, de altfel, tocmai excluderea elucidării. Chiar dacă făptașul scapă de sub rigorile legii, mitul crimei perfecte a fost zdrobit.

— Vreți să spuneți că vinovatul poate scăpa de pedeapsa pe care o merită, numai datorită lipsei de competență a anchetatorului?

— Întocmai! De exemplu, dacă un deces firesc — provocat de o moarte naturală, o sinucidere, un accident etc. — se dovedește a fi pînă la urmă o crimă premeditată, iar făptașul reușește să scape, totuși, de sub acuzare, cui i se poate imputa faptul că societatea nu poate izola acest pericol social dacă nu anchetatorului?

— Și atunci, care este deosebirea dintre o crimă evidentă și una care — premeditată fiind — tinde să împingă anchetatorii spre concluzia că au de-a face cu un deces natural sau accidental?

— Omorul care se evidențiază, ca atare, chiar de la deschiderea anchetei n-are nevoie de comentarii, iar cealaltă, categoric, repet, dacă se dovedește a fi o omucidere, poate fi numită cvasi-perfectă.

— Înseamnă asta că crimele perfecte sînt numai niște utopii, plecate din fertila imaginație a scriitorilor de romane polițiste?

— Dacă ne referim la literatură, crima perfectă se prezintă, de cele mai multe ori, ca o narațiune a criminalului care a reușit să inducă în eroare polițistul însărcinat cu elucidarea cazului. În fond, este un monolog al romancierului — transpus în situația făptașului —, care are grijă ca, pînă la sfîrșitul povestirii, vinovatul să sufere un accident. Astfel, apare aspectul pozitiv și moralizator al intrigii, cînd fărădelegea nu poate fi sancționată de justiție, imanenta dreptate își spune cuvîntul.

— Și, dacă lăsăm literatura de o parte, și ne referim la situații aievea? întrebă Apostolescu, captivat de verva șefului său.

— Din păcate, spre deosebire de divertismentul produs de literatură, în care soluțiile alese de autor nu fac rău nimănui, în viața reală se închid dosarele unor cazuri de omucidere, iar criminalul, astfel încurajat, poate să treacă la făptuirea unei noi crime. Să sperăm că în activitatea noastră n-am întîlnit niciodată cazuri de acest fel. Dar, lăsînd de o parte teoretizarea crimei, spuse Gherasim privindu-și ceasul de la mînă, ce intenții ai pentru astăzi?

— Pentru că n-am nimic presant de făcut, mă gîndeam să fac o plimbare prin Piața Unirii, poate-mi găsesc vreun client în exercițiul funcțiunii....

— Te referi la pickpockets?

— Da. Dar, în prealabil, va trebui să trec pe la un sinucigaș. Am întîlnire acolo cu procurorul Pastia.

Și Apostolescu își puse șeful la curent cu sinuciderea care avusese loc, în noaptea precedentă, în strada D.

— Foarte bine, treci mai întîi pe la sinucigașul tău și apoi du-te prin Piața Unirii, deoarece în ultimele săptămîni s-a semnalat atît o recrudescență a furturilor de portmonee și portvizite, cît și un trafic intens de lucruri

furate. Mai cu seamă, te rog să fii atent la cei care oferă spre vînzare butelii de aragaz.

— Bine, dar specula cu butelii este o afacere de care se ocupă colegii noştri de la Economic... ?

— Cu condiţia să nu fie furate... înainte de a fi speculate, îl întrerupse Gherasim.

— 'ţeles! Să trăiţi! spuse Apostolescu sculîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă.

— Apropo de teoria crimei perfecte, vezi cum e sinuciderea de care mi-ai vorbit adineauri! adaugă Gherasim în momentul cînd Apostolescu deschidea uşa pentru a ieşi.

— N-am eu norocul să-mi cadă-n lăbuţă o crimă perfectă, tovarăşe colonel!

— Vezi să n-ai cumva ghinionul de a trece pe lîngă noroc, replică rîzînd colonelul Gherasim.

Capitolul IV.
OPINII DIFERITE

Evaluarea urmărilor incendiului la lumina zilei, cînd umbrele nopţii erau înlăturate, avu ca rezultat concluzia că pagubele erau de o importanţă minoră. Într-adevăr, cu excepţia perdelelor arse, a ferestrelor sparte, a giurgiuvelelor afumate, precum şi a scrumului şi a unor resturi carbonizate care se depuseseră pe aşternutul de pat şi pe covor, se putea spune că dezordinea a fost provocată mai ales de jetul de apă lansat de pompieri pentru stingerea incendiului.

Procurorul Pastia — care discuta cu locotenentul Olteanu — se întoarse spre Apostolescu şi-l urmări cu privirea cum inspecta cu atenţie obiectele din cameră.

— Ce-i, căpitane? E ceva care nu se învîrteşte rotund? întrebă Pastia cînd întîlni ochii lui Apostolescu.

— Da, e ceva care mă contrariază... Mă intrigă faptul că această explozie, cu gaz metan, a avut un efect atît de redus...

Vă amintiţi urmările pe care le-a avut explozia aceea din strada F? La semnul afirmativ făcut de procuror, Apostolescu îşi îndreptă privirile către locotenentul Olteanu, care-l asculta plin de interes, şi continuă: La etajul patru al unui bloc cu şase nivele, a avut loc o explozie de gaz metan, datorită unei neglijenţe; urmarea a fost că, exceptînd parterul, toate celelalte etaje au fost „suflate", sub formă de cărămizi şi moloz, prin toate străzile învecinate.

Locotenentul Olteanu, surprins de spusele lui Apostolescu, se uită spre procuror, pentru a verifica dacă interlocutorul său nu exagera, dar şi acesta confirmă spusele căpitanului.

— Sînt de acord cu constatarea dumitale, dar nu înţeleg de ce acorzi atîta importanţă acestui aspect? Probabil că în momentul declanşării exploziei gazele înmagazinate în încăpere se aflau într-o concentraţie minimă.

— Întocmai, asta mă şi întrebam! Oare a existat suficient gaz metan în cameră pentru a ucide un om? şi, întorcîndu-se spre locotenentul de miliţie, îl întrebă: S-a primit raportul medico-legal?

— Nu, tovarăşe căpitan, pot să vă spun că, azi dimineaţă, după ce aţi plecat cu tovarăşul procuror, eu am rămas aici şi l-am asistat pe medicul legist. Astfel, sînt în măsură să vă redau concluziile sale preliminare, pe care dînsul le consideră, însă, ca sigure.

— Te ascultăm, tovarăşe locotenent, spuse Pastia.

— M-a asigurat că victima întruneşte, în mod aparent, toate caracteristicile generale ale morţii cauzate de inhalarea şi respectiv intoxicarea cu oxid de carbon.

— Deci temerea tovarăşului căpitan că victima n-ar fi avut suficient oxid de carbon pentru o asfixie poate fi înlăturată, spuse Pastia privind semnificativ spre Apostolescu.

Căpitanul Apostolescu, care ascultase cu atenţie relatarea locotenentului Olteanu, îşi reluă plimbarea prin încăpere fără să facă vreun comentariu. Inspectă baia, chicineta, vestibulul şi, revenind în dormitor, închise uşa care ducea la vestibul. Apoi, sub privirile amuzate ale procurorului, se lăsă într-un genunchi şi începu să examineze tocul uşii. După ce-şi strecură degetele în spaţiul existent între uşă şi parchet, se ridică în picioare şi-l întrebă pe Olteanu:

— Spune-mi, te rog, ai găsit în faţa uşii ceva care să acopere spaţiul dintre uşă şi parchet? şi, văzînd efortul de concentrare al locotenentului, îl ajută: de exemplu, un covor sau un sul făcut din hîrtie de ziar?

— Nu, tovarăşe căpitan, vă asigur că n-a existat nimic din toate astea. De altfel, în cameră nu este decît un singur covor, şi acesta, după cum se vede, este bine fixat în mijlocul camerei, de masa care se află deasupra sa. În ceea ce priveşte prezenţa altor obiecte sub uşă este exclusă, chiar dacă nu le-am remarcat azi noapte ar trebui să le vedem acum şi nu este cazul!

— În definitiv, ce importanţă acorzi acestui fapt? întrebă procurorul Pastia.

— Mă întreb de ce sinucigaşul a pierdut, probabil, aproape o oră cu operaţia de tăiere şi lipire a şuviţelor de ziar pe giurgiuvea şi tocul ferestrei — pentru a înlătura posibilitatea scurgerii de gaze în exterior, printr-o

fantă de numai cîţiva milimetri — şi a neglijat astuparea unui orificiu cu mult mai mare? Mă refer la spaţiul de aproximativ 20 de milimetri dintre uşă şi parchet! adăugă Apostolescu.

— Datorită deformării profesionale s-ar părea că suspectezi tot ce te înconjură şi nu m-ar surprinde dacă într-o zi m-ai bănui şi pe mine de vreo fărădelege! spuse cu ironie Pastia. Dar, lăsînd asta de o parte, pentru a te edifica mai bine, te rog să te transpui în situaţia sinucigaşului nostru. Crezi că în situaţia ta, presupusă, de candidat la moarte, n-ai putea să fii atît de inhibat încît să încurci ordinea importanţei problemelor? Mai precis, să omiţi astuparea unui spaţiu mare sub uşă, pentru a închide, în schimb, spaţiul dintre fereastră şi tocul ei, care este neglijabil? Sau să consideri — în mod logic de altfel — că scurgerea de gaze pe sub uşă n-are nici o importanţă, deoarece acestea vor fi reţinute oricum de a doua uşă, care duce spre palier?

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră este posibil, într-adevăr, victima putea să omită astuparea spaţiului de sub uşă . . . spuse gînditor Apostolescu. Am reţinut însă acest amănunt deoarece prezenţa unui sul — dintr-un material oarecare — sub uşă ar fi exclus orice intervenţie exterioară. Aşa însă . . .

— Cred că ai început să exagerezi, căpitane! spuse cu o nuanţă de enervare în glas Pastia. Dacă victima a decedat în urma inhalării de oxid de carbon, respectiv gaz metan, de ce vrei să mai pierdem timpul cu un caz atît de banal?

— Tovarăşe procuror, îmi este greu să vă răspund, dar flerul meu îmi spune că, aici, ceva nu este în regulă . . .

— Ce anume consideri suspect? întrebă procurorul cu nerăbdare.

Făcîndu-se că nu observă anxietatea procurorului, Apostolescu începu să vorbească pe un ton neutru:

— Tovarăşe procuror, constat că în această afacere sînt cîteva probleme care, luate izolat, pot primi răspunsuri satisfăcătoare. Astfel, se exclude posibilitatea ca victima să fi putut provoca incendiul, deoarece în momentul declanşării exploziei era decedată, după cum apreciază medicul legist. Deci, trebuie să admitem o intervenţie exterioară: cineva a format numărul de telefon al victimei şi soneria electrică a aparatului începe să funcţioneze într-un mediu inflamabil, ceea ce provoacă incendiul. Cine putea să provoace, prin acest gen de telecomandă, incendiul? Răspunsul poate avea două variante: prima, o minte conştientă de situaţia existentă în locuinţa victimei provoacă incendiul şi, secundo, un beţiv — care a chefuit pînă la acea oră — dă telefon unui amic de-al său, pentru a-l invita la un pahar de vin, şi, datorită „oboselii", acţionează, cu totul întîmplător, telefonul victimei. Sînt gata să consider acceptabilă ultima ipoteză, deoarece şi eu sînt adesea deranjat noaptea de cheflii care vor să-şi anunţe soţiile, la ora patru dimineaţa, că în cel mult jumătate de oră şedinţa se termină şi vor pleca spre casă...

— Deci, admiţi că explozia putea să se datoreze hazardului? interveni Pastia.

— Desigur! Dar să mergem mai departe. De ce a uitat victima să astupe şi spaţiul de sub uşă? Într-adevăr, starea psihologică a unui sinucigaş ar putea explica această omisiune...

— Atunci...? îl întrerupse nerăbdător Pastia.

— Atunci, dacă luăm izolat fiecare din cele două aspecte, totul este în ordine. Privindu-le însă împreună, am impresia că acest concurs de coincidenţe mai trebuie analizat.

— Deci îţi menţii suspiciunile anterioare?

— Da, tovarăşe procuror, şi vă propun să mai aşteptăm pînă la completa clarificare a cauzelor care au determinat moartea victimei. Dacă a fost un act voluntar, ce a împins victima la această decizie? Iar dacă este un act criminal, cine l-a comis şi cu ce scop? De aceea, am să-l rog pe colegul meu Olteanu să ne spună ce a stabilit, pînă acum, despre personalitatea victimei.

Locotenentul Olteanu, care pînă atunci ascultase în tăcere discuţia dintre Apostolescu şi Pastia, îşi scoase dintr-un buzunar al vestonului un carneţel şi începu să relateze:

— Victima se numeşte Soculescu Andrei, vîrsta 43 de ani, lucra ca tehnician la o cooperativă de reparat aparate de radio şi televizoare şi era despărţit de soţia lui de 3 luni. Soţia, Soculescu Elena, este încadrată în aceeaşi cooperativă unde lucra şi victima...

— A fost înştiinţată de moartea soţului ei? îl întrerupse Apostolescu.

— Am trimis un subofiţer s-o anunţe, dar n-a găsit-o la cooperativă. O colegă „binevoitoare" i-a şoptit emisarului nostru că şi-a făcut un bilet de voie pentru a se duce să verifice o unitate în subordine, dar în realitate a plecat să se coafeze. În această situaţie, omul meu a lăsat vorbă la colegele ei ca, atunci cînd aceasta se va înapoia, să i se comunice că este aşteptată la locuinţa soţului ei. Vă raportez, de asemenea, că în urma discuţiilor pe care le-am avut cu vecinii victimei a rezultat că Soculescu era un om liniştit şi politicos. Discutînd în continuare cu vecinii, care locuiesc în imediata apropiere a apartamentului victimei, a rezultat că ieri noapte, înainte de producerea exploziei, din locuinţa lui Soculescu s-au auzit muzică şi zvon de glasuri caracteristice unei petreceri.

— Vedeţi, spuse Apostolescu adresîndu-se lui Pastia, mi-aţi argumentat mai înainte că victima putea, datorită surescitării provocate de actul pe care îl pregătea, să omită astuparea spaţiului de sub uşă. Acum vă rog să-mi spuneţi, este logic ca un om să se sinucidă după ce a chefuit o noapte întreagă? Putem considera că este firesc ca, sub starea euforică produsă de alcool, un om să-şi dorească autosuprimarea?

— Să ştii, căpitane, răspunse cu multă bunăvoinţă Pastia, că am întîlnit adesea oameni care, sub influenţa alcoolului, intrau într-o stare depresivă şi se considerau cele mai nefericite fiinţe din lume. De ce n-am admite că şi victima noastră s-a aflat într-o astfel de dispoziţie?

Considerînd contraargumentul procurorului ca suficient de logic, Apostolescu începu să se plimbe gînditor prin încăpere. Cînd ajunse în dreptul ferestrei, privi în stradă şi, stînd cu spatele la interlocutorii săi, spuse:

— Tovarăşe locotenent, ce-a mai rezultat din investigaţiile întreprinse?

— Unul dintre locatarii imobilului, Marin Ghezzo, s-a înapoiat acasă pe la ora unsprezece noaptea şi...

Capitolul V

CERTITUDINEA

— Un moment! Veniţi să vă arăt ceva interesant! spuse Apostolescu pe un ton victorios.

Olteanu rămase un moment interlocat de întrerupere, apoi, urmat de Pastia, se apropie de locul unde-i chemase Apostolescu.

— Ce s-a mai întîmplat căpitane? întrebă cu un calm stăpînit Pastia.

— Uitaţi-vă aici! spuse Apostolescu, indicîndu-le cu vîrful degetului arătător un cui mic, bătut în partea superioară a ramei de lemn a geamului.

— Nu înţeleg! Ce doreşti cu acest cui? spuse Pastia pe un ton care nu mai lăsa nici un dubiu că insistenţele lui Apostolescu începuseră să-l enerveze.

— Dacă am să vă demonstrez că acest cui a fost bătut în ramă ulterior lipirii hîrtiei de ziar, o să consideraţi că avem de-a face cu o acţiune firească?

— Cum aţi ajuns la concluzia asta, tovarăşe căpitan? întrebă Olteanu, deşi, la fel ca şi Pastia, nu reuşea să sesizeze importanţa descoperirii făcute de Apostolescu.

— Nu există nici un fel de îndoială că acest cui a fost bătut după lipirea hîrtiei. Dacă el ar fi fost fixat în lemnul ferestrei înainte de lipirea hîrtiei, atunci aceasta trebuia să fie perforată de floarea cuiului, care evident este mai mare decît tija acestuia. Ei bine, nu s-a întîmplat aşa. Vă rog să priviţi şi dumneavoastră, spuse Apostolescu dîndu-i procurorului lupa sa de buzunar.

Procurorul luă lupa oferită de Apostolescu şi trăgînd un scaun sub fereastră, se urcă pe el şi începu să examineze hîrtia, respectiv cuiul care o perforase. După ce coborî de pe scaun, Olteanu preluă lupa şi începu să examineze şi el hîrtia lipită pe fereastră.

— Nu înţeleg, de ce dai atîta importanţă momentului cînd a fost bătut acest cui?

— Ca să vă răspund sincer, nici eu nu pricep cu ce scop a fost bătut cuiul în fereastră şi de ce atîrnă încă o bucăţică de aţă carbonizată de el? Tot ceea ce pot să vă spun însă este că fixarea acestui cui n-are aparent nici o legătură cu sinuciderea şi totuşi a fost bătut. De ce? Să fi fost o superstiţie a victimei? Nu, asta nu-i o expli-

cație! Dar, atît timp cît constatăm că acest cui a fost fixat în timpul derulării mecanismului de sinucidere, putem considera că n-a avut nici un rol în evenimentul petrecut?

În timp ce-și argumenta punctul de vedere, ochii lui iscoditori continuau să scotocească încăperea. Deodată se întrerupse și se îndreptă către o toaletă cu oglindă, care se afla în imediata apropiere a ferestrei. Scoase o batistă din buzunar și, despăturind-o, apucă cu ea o perie de cap de pe măsuța toaletei. Ceru apoi lupa de la locotenentul Olteanu și începu să privească cu ea peria pe care o ținea cu batista. După cîteva minute de examinare, ridică privirile către interlocutorii săi, care-l urmăreau contrariați, și spuse cu convingere:

— Am dovada că sinuciderea pe care o anchetăm reprezintă în realitate un act exterior voinței victimei, mai exact o crimă premeditată!

Procurorul Pastia, care — în urma discuției purtate în contradictoriu cu Apostolescu — începuse să aibă propriile sale suspiciuni, întrebă pe un ton neutru:

— Cum ai ajuns la această certitudine?

— Dacă priviți dosul periei de cap, veți putea vedea urmele imprimate de floarea cuiului în lemnul acesteia. Deci această ustensilă a fost folosită în loc de ciocan. Tovarășe locotenent, se adresă Apostolescu lui Olteanu, în casa asta există vreun ciocan?

— Da, tovarășe căpitan. În acest sertar — spuse Olteanu arătînd servanta — sînt tot felul de scule de mînă, inclusiv cîteva ciocane de mărimi diferite.

— Atunci, vă rog să-mi spuneți care dintre dumneavoastră și-ar strica o perie de cap, atît timp cît are la dispoziție un ciocan? O să-mi răspundeți, poate că, dacă tot te-ai hotărît să mori în următoarea jumătate de oră, ce importanță mai poate avea stricarea unui obiect care

și așa nu va mai fi folosit? Am dreptate? Și, văzînd tăcerea colegilor săi, continuă: sau, datorită comodității, victima n-a vrut să mai facă cei doi pași care o despărțeau de servantă, în care se afla ciocanul, și s-a folosit de primul obiect pe care l-a zărit. Așa-i?

— Într-adevăr, este posibil ca victima, datorită comodității, să fi folosit, în locul unui ciocan, primul obiect care l-a avut la îndemînă, confirmă Pastia, în timp ce se întreba: „În fond, ce-o urmări Apostolescu?"

— Deci sînteți de acord că victima a dat dovadă de o stare de comoditate sau chiar indolență excesivă? Bineînțeles, ne referim numai la momentul din care a început să se deruleze sinuciderea sa...

— Ascultă, căpitane, nu ne mai mînca sufletul și spune ce vrei! exclamă exasperat Pastia.

— Să vă conving că, contrar tuturor aparențelor, victima nu era comodă și nici nepăsătoare ... spuse cu un aer candid Apostolescu.

— Tovarășe căpitan — interveni Olteanu, în timp ce Pastia privea surprins spre Apostolescu —, ne-ați demonstrat și convins că victima, cu puțin timp înainte de a deceda, a dat dovadă de multă impasibilitate, iar acum vreți să ne argumentați contrariul... ?

— Altfel, cum naiba poate fi interpretat faptul că victima, exasperant de comodă, conform comportării pe care presupunem că a avut-o, s-a apucat să-și șteargă amprentele de pe mînerul periei... ?

— Interesant! Deosebit de interesant! exclamă Pastia.

— Cine folosește o perie incomodă pentru baterea unui cui, cînd are la dispoziție un ciocan? Cine altul decît cel care nu știe unde se află acest ciocan! Cine era interesat în ștergerea unor amprente dacă nu cel care avea toate motivele să înlăture urmele trecerii sale! În concluzie, continuă Apostolescu, avem de-a face cu o

omucidere premeditată, în care criminalul a încercat să ne inducă în eroare prin regizarea unei sinucideri. Dovada este că, după lipirea hîrtiei, deci cînd în mod firesc actul aşa-zisei sinucideri era în plină desfăşurare, în cameră cu victima mai era cineva. Acel cineva în loc să oprească — cum era normal — gestul victimei, l-a tolerat. Ba mai mult, s-a apucat de un lucru complet ilogic şi aparent inutil: să bată un cui inofensiv în rama geamului... Poate careva din dumneavoastră să-mi demonstreze că n-am dreptate?

— Tovarăşe căpitan, spuse Olteanu privindu-l cu admiraţie, acum sînt complet convins de veridicitatea observaţiei dumneavoastră, cu o singură remarcă: de ce acordaţi atîta importanţă acestui banal cui? Aveţi vreo presupunere asupra utilizării care i s-a acordat?

— Dacă aş şti ce funcţie a îndeplinit acest cui, probabil că am face un salt important înainte. Deocamdată însă sînt obligat să mă rezum numai la remarcarea lui... Dar pentru a nu mai pierde timpul cu nişte presupuneri pur teoretic, te rog să reiei relatarea pe care ţi-am întrerupt-o.

— Spuneam, reîncepu Olteanu după ce-şi consultă din nou carneţelul, că unul dintre locatarii imobilului, Marin Ghezzo, care s-a înapoiat acasă pe la ora unsprezece noaptea, s-a întîlnit la intrarea în imobil cu tovarăşul inginer Traian Gheorghiu, cînd ultimul pleca. A mai menţionat că tovarăşul Gheorghiu venea de la Andrei Soculescu...

— De unde-l cunoştea pe acest Gheorghiu şi de unde ştia că a fost la Soculescu? îl întrerupse Apostolescu.

— Tovarăşul Ghezzo este încadrat la aceeaşi cooperativă unde lucra victima şi unde activează şi inginerul Gheorghiu, răspunse Olteanu.

— Şi de unde ştia că acest Gheorghiu venea de la Soculescu? interveni Pastia.

— Am pus şi eu această întrebare martorului, care mi-a relatat că, oprindu-se în holul imobilului ca să dea mîna cu inginerul Gheorghiu, acesta i-a spus că a fost în vizită la Soculescu...

— Tovarăşe Olteanu, îl întrerupse cu un aer preocupat Apostolescu, spuneai mai înainte că din depoziţia vecinilor lui Soculescu rezultă că azi-noapte s-a chefuit în apartamentul victimei. Ţi-au putut preciza pînă la ce oră a ţinut petrecerea?

— Din declaraţiile lor a reieşit că cheful a început cu puţin înainte de miezul nopţii şi s-a terminat, probabil, în jurul orei unu dimineaţa.

—Perfect! Asta înseamnă că inginerul Gheorghiu ne va putea spune cine a mai rămas la Soculescu după plecarea sa... S-ar putea ca depoziţia martorului să fie hotărîtoare pentru prinderea criminalului, spuse convins Pastia.

— Tovarăşe procuror, consideraţi că asasinul făcea parte din grupul celor care au chefuit cu victima? întrebă Olteanu.

— Evident, doar aceştia sînt ultimii oameni care au văzut victima în viaţă. Nu?

— Ai stat de vorbă cu inginerul Gheorghiu? întrebă Apostolescu.

— Nu, tovarăşe căpitan, n-am avut cînd. Discuţiile pe care le-am purtat cu vecinii victimei mi-au luat aproape trei ore. De altfel, am urcat în acest apartament numai cu cîteva minute mai înainte de venirea dumneavoastră, răspunse pe un ton de scuză Olteanu.

— Dar nu-ţi fac nici o imputare! spuse Apostolescu bătîndu-l încurajator pe umăr. Din contră, ţin să te felicit pentru felul în care ai lucrat pînă acuma.

Capitolul VI.

SOŢIA VICTIMEI

În timp ce Apostolescu îşi congratula colaboratorul, se auzi a bătaie în uşă; aceasta se deschise pentru a lăsa să se strecoare înăuntru capul subofiţerului de miliţie care făcea de pază la intrarea în apartament.

— O tovarăşă Soculescu doreşte să intre...

— Să poftească! spuse Olteanu după ce-şi consultă cu privirea interlocutorii.

Miliţianul se retrase din uşă, pentru a face loc vizitatoarei. Aceasta păşi înăuntru, evident tulburată, atît de aspectul camerei cît şi de prezenţa celor trei necunoscuţi; unul dintre ei fiind în uniforma ofiţerilor de miliţie.

Era o femeie de aproximativ 30 de ani, înăltuţă şi suplă. Deşi îmbrăcămintea ei era modestă, bunul gust nu-i putea fi pus la îndoială. Se opri lîngă uşă şi, după ce mai aruncă o privire dezorientată în juru-i, întrebă cu o voce sugrumată de emoţie:

— Ce s-a întîmplat? Unde este Andrei?

De cînd intrase în încăpere, privirile lui Apostolescu n-o slăbiră o clipă. Era într-adevăr o femeie frumoasă, începînd cu picioarele şi terminînd cu obrazul nefardat. Părul proaspăt coafat „à la garçon" dovedea că informaţia primită, de la o „binevoitoare colegă", fusese exactă. Părea sincer surprinsă de privelişte. Apostolescu, ştiind însă, din proprie experienţă, că sinceritatea nu poate fi considerată nici într-un caz punctul forte al femeilor, începu interogarea în stilul său propriu, deconcertant:

— Cine sînteţi dumneavoastră?

— Mă numesc Elena Soculescu. Un tovarăş miliţian a lăsat vorbă, la mine la serviciu, să mă prezint de urgenţă la locuinţa soţului meu... Dar spuneţi-mi, pentru numele lui dumnezeu, ce s-a întîmplat?

— Azi-noapte în locuinţa soţului dumneavoastră — după cum puteţi vedea, de altfel — a avut loc un incendiu...

— Şi soţul meu unde este? Ce i s-a întîmplat?

— A fost rănit...

— Grav?

— De cînd nu l-aţi mai văzut pe soţul dumneavoastră? întrebă Apostolescu pentru a evita să-i răspundă.

Urmă o tăcere prelungită. Anchetatorul îşi atinsese scopul propus: interlocutoarea, avînd mintea hărţuită atît de propriile întrebări cît şi de cele puse de el, nu se mai putea concentra; începînd cu acest moment, martora nu mai putea să prevadă succesiunea întrebărilor, respectiv să se folosească de răspunsuri pregătite în prealabil.

— Cînd l-aţi văzut pe soţul dumneavoastră pentru ultima oară? repetă Apostolescu întrebarea.

— Ieri după-amiază, cînd am plecat de la serviciu. M-am întîlnit cu el la ora patru, la ieşirea din cooperativă, şi ne-am îndreptat spre staţia de autobuze. Cînd am ajuns în staţie ne-am despărţit deoarece autobuzul meu sosise, iar Andrei a rămas să-şi aştepte troleibuzul.

— Vă vedeţi cu soţul dumneavoastră şi în afara serviciului? întrebă procurorul Pastia.

— Nu, de cînd ne-am despărţit — cu aproape trei luni în urmă—, nu ne-am mai întîlnit decît cu totul întîmplător.

— Cu toată părerea de rău, începu Apostolescu ridicîndu-şi umerii într-un gest de scuză, sînt nevoit să vă pun cîteva întrebări de natură intimă. Sînteţi liberă să-mi

răspundeți sau nu, după cum veți considera că este mai bine! Cu mențiunea că răspunsurile dumneavoastră sincere, chiar dacă au un caracter jenant, ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Tovarășe....

— Sînt căpitanul Apostolescu de la Miliția judiciară, iar colegii mei sînt: procurorul Pastia și locotenentul Olteanu.

— Tovarășe căpitan, sînt gata să vă răspund la orice întrebare, dar vă conjur, spuneți-mi ce s-a întîmplat cu Andrei?

— Soțul dumneavoastră s-a sinucis ieri-noapte, preciză Apostolescu cu compasiune.

— Dar nu se poate! Ce i-a venit? spuse sincer surprinsă Elena Soculescu.

— Asta vrem și noi să determinăm. Vă rog să-mi spuneți, de ce v-ați despărțit de soțul dumneavoastră?

După o scurtă ezitare, Elena Soculescu răspunse:

— Era foarte gelos. Îmi făcea scene zilnice și nu mă mai lăsa să ies din casă... În aceste condiții nu se mai putea conviețui. Îmi interzisese să mă văd chiar și cu colegele mele. Ajunsă la limita răbdării, am plecat de acasă. Asta a fost totul...

— Pe ce se baza gelozia soțului dumneavoastră? Sau, mai exact, a existat vreun precedent care a sădit această neîncredere? întrebă Pastia.

— Nu! exclamă plină de convingere interlocutoarea. A susținut că niște prieteni de-ai lui l-ar fi informat că m-au văzut într-o noapte, cînd era plecat din București, la un restaurant, în compania unui bărbat. Dar vă jur că erau numai calomnii.

— Din cîte știți dumneavoastră, a întreținut legături și cu alte femei? întrebă Apostolescu.

— Nu știu și nici n-am auzit nimic despre așa ceva!

— A existat vreo încercare de conciliere din partea lui sau a dumneavoastră? întrebă Pastia.

— Da, a încercat de cîteva ori să mă convingă să revin acasă, dar n-am vrut. Deși...

— Continuați, o încurajă Apostolescu.

— ... îmi era greu fără el și doream să ne împăcăm. De altfel, ieri, cînd am parcurs împreună drumul spre stația de autobuze, a reluat din nou această discuție și l-am asigurat că sînt gata să mă înapoiez acasă. Vă dați seama cît de greu poate să fie pentru o femeie care stă singură...

— Dacă tot v-ați decis să vă împăcați, de ce n-ați revenit chiar de ieri la căminul dumneavoastră? interveni pentru prima oară locotenentul Olteanu.

— I-am spus că în următoarele două zile urma să se înapoieze prietena mea, care este detașată în provincie.

— Ce legătură există între înapoierea amicei și reîntoarcerea dumneavoastră acasă? întrebă din nou Olteanu.

— Păi, să vedeți, începu să explice Elena Soculescu, de cînd m-am despărțit de soțul meu, am locuit la o prietenă de-a mea. Aceasta, după cum v-am spus, este detașată în provincie. Întrucît urmează să se înapoieze în Capitală în cursul acestei săptămîni, am vrut s-o aștept pentru a-i da în primire casa și cheile.

— Vă rog să-mi spuneți cum se numește prietena dumneavoastră și unde locuiește, precum și adresa la care vă putem găsi dacă vom mai avea nevoie de dumneavoastră.

În timp ce Olteanu își nota în carnețel datele cerute, Apostolescu își reluă chestionarea:

— Cunoașteți vreun motiv care l-ar fi putut împinge pe soțul dumneavoastră la sinucidere?

2*

— Nu, mai cu seamă după ce-am hotărît să ne împăcăm. . . Nu văd ce motiv ar fi avut pentru a comite acest gest.

— Cînd v-ați despărțit, ieri, în stația de autobuze, v-a împărtășit intențiile pe care le avea pentru noaptea care urma?

Văzînd că interlocutoarea sa nu răspunde, Apostolescu își preciză întrebarea:

— V-a spus că intenționează să întîlnească pe cineva, sau să primească la el acasă musafiri?

— Tot ce mi-a spus se referea la intenția lui de a se culca mai devreme, deoarece era răcit. Poate că într-adevăr aștepta vizita vreunei femei, dar, vă dați seama, că nu era cazul să-mi facă tocmai mie astfel de confidențe!

— Cheile acestui apartament, mai sînt încă în posesia dumneavoastră? întrebă Olteanu.

— Desigur! Este firesc, doar nu eram divorțați! răspunse contrariată interlocutoarea.

— Doamnă Soculescu, noi vă mulțumim pentru relațiile furnizate și pentru astăzi am terminat. În caz că vom mai avea nevoie de dumneavoastră, vă vom căuta, spuse Apostolescu.

Elena Soculescu se îndreptă spre ușă, dar, cînd puse mîna pe clanță, se întoarse spre anchetatori și-i întrebă?

— Aș putea să-l văd pe soțul meu?

— Astăzi nu, dar mîine o să vă însoțească cineva la Institutul medico-legal, pentru a îndeplini formalitatea recunoașterii victimei.

După ce ușa se închise în urma Elenei Soculescu, procurorul Pastia se întoarse contrariat către Apostolescu:

— De ce n-ai lăsat-o, așa cum era normal, să-și vadă soțul?

— Din două motive: mai întîi că doctorul Dumitriu trebuie să fie ocupat, pînă peste cap, cu autopsia victimei, și apoi vreau să fim siguri — în prealabil — că nu avem de a face cu o substituire de persoană. În acest context, spuse Apostolescu privind spre Olteanu, te rog să-i comunici medicului legist că este necesar să facă identificarea victimei și după fișa stomatologică de la policlinica de cartier . . .

— Este obligatoriu ca fiecare cetățean să aibă o astfel de fișă? îl întrerupse Pastia.

— Ținînd seama de starea danturii victimei, cred că da.

— Am înțeles, tovarășe căpitan! Totodată, dacă sînteți de acord, vreau să fac și o observație, spuse Olteanu. Făcu o scurtă pauză, după care, văzînd încurajarea celor doi interlocutori, continuă: sînt sigur că Elena Soculescu și-a părăsit soțul pentru un alt bărbat . . .

— Bravo, locotenentule! îl întrerupse Pastia ironic. Ai impresia că i-am luat drept bune spusele, că a plecat de acasă numai pentru a pedepsi gelozia soțului ei?

— Nu, tovarășe procuror, n-am fost înțeles. Am vrut să spun, și nu este exclus, ca în complicitate cu amantul ei, să fi pus la cale uciderea lui Soculescu . . .

— S-ar părea că tovarășul căpitan te-a molipsit și pe dumneata de ceea ce se numește suspiciune generalizată, spuse Pastia, în timp ce-și aruncă privirea ironică spre Apostolescu.

Fără să țină seama de malițiozitatea procurorului, Apostolescu se adresă locotenentului:

— De aceea ai întrebat-o dacă mai posedă cheile de la locuința victimei?

Locotenentul nu mai avu cînd să răspundă, deoarece procurorul, văzînd figura gravă a lui Apostolescu, întrebă:

— În fond, despre ce este vorba, căpitane?

— Dacă uşa de la bloc se încuie după unsprezece noaptea, rezultă că cei care l-au vizitat, după această oră, posedau cheia de la intrarea în imobil. Nu numai atît, dar chiar, după spusele martorei, în ziua crimei, soţul ei o rugase să revină acasă...

— Da, dar ea ne-a spus că a amînat cu cîteva zile întoarcerea acasă!

— Iar noi, aşa cum a remarcat locotenentul Olteanu, de unde ştim că nu l-a vizitat totuşi? În definitiv, trebuie să ţinem seama şi de declaraţia vecinilor, care susţin că în locuinţa victimei s-a chefuit pînă la ora unu dimineaţa. Oare înapoierea soţiei iubite nu poate constitui un motiv de bucurie, care — în mod firesc — se poate solda cu un chef?

Ipoteza emisă de căpitan găsi imediat ecou la procuror, care, înseninat parcă de victoria uşoară ce-o întrezărea, continuă să urmărească firul conducător oferit de Apostolescu:

— Primeşte invitaţia soţului ei. Urmează cîteva pahare de băutură, după care victima se îmbată şi adoarme. În aceste condiţii, lipirea geamurilor cu hîrtie de ziar şi deschiderea robinetelor maşinii de gătit s-ar fi rezumat la, ceea ce putem numi, o joacă de copii...

— Aşa s-ar fi putut petrece lucrurile, spuse gînditor Apostolescu. Totuşi, am impresia că această soluţie este prea facilă, fapt care intră în contradicţie cu felul calculat în care a lucrat criminalul... În tot cazul este o pistă la care nu putem renunţa pînă nu sîntem complet edificaţi asupra ei. De aceea, tovarăşe Olteanu, te rog să întreprinzi o investigaţie discretă printre actualii vecini

ai Elenei Soculescu, cu scopul de a stabili relaţiile pe care le-a avut această doamnă în ultimele luni.

— Deci, concluzia care se desprinde — din cele constatate pînă în prezent — este că avem de anchetat o crimă premeditată. Totodată, s-a conturat şi o pistă pe care trebuie să extindem investigaţiile. Sînt obiecţii asupra celor spuse? întrebă Pastia. Văzînd aprobarea tacită a celor doi ofiţeri de miliţie, continuă: Întrucît metodele de investigare ale căpitanului Apostolescu îmi sînt cunoscute de mulţi ani, consider că prezenţa mea — pentru a veghea pe parcursul anchetei, la respectarea legalităţii — nu este necesară. În eventualitatea în care veţi avea totuşi nevoie şi de prezenţa mea, vă rog să mă anunţaţi. În tot cazul, vă urez să veniţi cît mai curînd la mine, pentru semnarea mandatului de arestare.

După ce procurorul Pastia le strînse mîinile şi plecă, Apostolescu îşi ridică privirea spre Olteanu, care era aproape cu un cap mai înalt decît el, şi-l înrebă:

— Care-ţi este prenumele?

— Gheorghe!

— Nu-mi place, de aceea reţin că te numeşti George. Şi acum Georgică, să trecem la treabă. Eu am să mă duc la cooperativa unde a lucrat Soculescu, pentru a sta de vorbă cu cei care l-au cunoscut. Cu această ocazie, am să iau legătura şi cu inginerul Gheorghiu. Iar „domnul Georgică" va trece la investigaţii discrete în jurul soţiei victimei, cu rugămintea, spuse Apostolescu privindu-şi ceasul de la mînă, ca în maximum două ore, adică la ora patru să fii la mine în birou, pentru a corobora rezultatul primelor noastre cercetări. Apropo, îşi aminti el la despărţire, cînd îi dai telefon medicului legist, pentru a-i cere să confrunte dantura victimei cu fişa stomatologică de la policlinică spune-i că-l rog să facă şi analiza conţinutului de alcool din sîngele şi stomacul acestuia.

Capitolul VII.

MOBILUL CRIMEI

Ajuns la cooperativă, unde lucrase Andrei Soculescu, Apostolescu ceru să vorbească cu președintele și, după cîteva minute, fu introdus în biroul unui bărbat vîrstnic, cu o chelie pronunțată și un nas mare, pe care se sprijinea o pereche de ochelari cu rame negre și groase.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă președintele cu un ton aferat, privindu-l peste lentilele ochelarilor.

— După cum ați fost probabil anunțat, mă numesc Apostolescu și sînt ofițer de miliție judiciară...

— Într-adevăr, asta mi s-a spus, dar nu cunosc obiectul vizitei dumneavoastră! îl întrerupse președintele, probabil, dorind să scape cît mai repede de unul dintre mulții solicitanți care-l vizitau zilnic pentru diferite reclamații sau favoruri.

Apostolescu intui gîndurile interlocutorului său și, fără să se supere, preciză scopul prezenței sale:

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, dar n-am altă cale. Unul dintre cooperatorii dumneavoastră s-a sinucis...

— S-a sinucis unul dintre cooperatorii noștri? La cine anume vă referiți? îl întrerupse surprins președintele.

— E vorba de Andrei Soculescu, care s-a sinucis azi-noapte. Îl cunoașteți?

— Cum să nu-l cunosc! exclamă președintele uluit. Este unul dintre cei mai vechi membri ai cooperativei noastre. Dar nu-mi vine să cred! Ieri, înainte de terminarea programului, am stat de vorbă cu el... Și acum?

— Despre ce-ați discutat?

— Despre o propunere pe care ne-a făcut-o mai de mult pentru deschiderea unei noi unități de servire a populației în calea Rahovei. De altfel, eu îl chemasem

pentru a-i aduce la cunoștință că propunerea sa a fost acceptată și că a fost numit șeful acestei unități. După ce a luptat mai bine de cinci ani pentru a convinge consiliul de conducere al cooperativei de eficiența propunerii sale, să se sinucidă? Nu, vă rog să mă credeți că sînt uimit! Poate este o confuzie, tovarășe Apostolescu! continuă plin de speranță președintele cooperativei.

În timp ce președintele cooperativei își monologa regretul și simpatia pentru victimă, Apostolescu urmărea diferitele stări psihologice pe care le exterioriza interlocutorul său. Omul distant, care-l primise puțin mai înainte, se metamorfozase subit, sub influența emoției, într-o ființă vie, plină de umanitarism și de căldură la adresa semenului său.

— Îmi pare rău, tovarășe președinte, dar nu vă pot da nici o speranță. Deși mai aștept o confirmare — spuse Apostolescu gîndindu-se la identificarea victimei după dantură —, nu cred posibilă o confuzie asupra persoanei victimei. Pentru a încerca să lămurim acest caz, am să vă rog să-mi faceți unele precizări cu privire la activitatea și comportarea victimei. În această ordine de idei, vă rog să-mi spuneți cum a primit vestea că propunerea sa a fost aprobată? S-a bucurat?

— Mai întrebați, tovarășe Apostolescu! Cum să nu se bucure cînd în acest fel calitățile și priceperea lui erau recunoscute în mod oficial! La auzul veștii că va fi numit șef de unitate, m-a luat în brațe și m-a sărutat. Apoi, a început să facă noi planuri pentru profilarea acestei unități... Nu, în mod sigur n-a plecat de la mine cu intenția de a-și lua viața...

— Tovarășe președinte, spuneți-mi, vă rog, proiectata schimbare a serviciului lui Soculescu nu atrăgea oare după sine și o inventariere a gestiunii vechiului loc de

muncă? Şi, pentru a fi mai bine înţeles, preciză: Nu s-ar putea ca sinuciderea să fie generată de o lipsă în gestiune, respectiv după ce a plecat de la dumneavoastră să-şi fi dat seama că prima consecinţă a schimbării serviciului va fi o inventariere, care ar putea să dovedească o eventuală delapidare?

— Nu, tovarăşe căpitan! Nici gînd de aşa ceva. Postul pe care l-a avut pînă în prezent era fără gestiune, deci nu se poate pune această problemă.

— Tovarăşe preşedinte, să ştiţi că cele spuse de dumneavoastră au contribuit la întărirea bănuielilor noastre. De aceea, în mod cu totul confidenţial, vă aduc la cunoştinţă că Andrei Soculescu a fost ucis.

Precizarea lui Apostolescu îl surprinse atît de mult pe preşedinte, încît, de emoţie — deşi miop —, îşi scoase ochelarii pentru a-l privi mai bine pe anchetator.

— Tovarăşe ofiţer, vă ţineţi de glume?

— Nu mi-aş permite să fac astfel de glume...

— Bine, dar cine putea să ucidă un om atît de bun şi de apreciat? Vă rog să mă credeţi, era în stare să-şi dea cămaşa de pe el pentru a ajuta vreun coleg la ananghie... Era proverbial pentru buna sa comportare, de aceea se şi bucura de toată simpatia cooperatorilor noştri.

— Deci nu vedeţi cine ar fi putut să-l ucidă sau să-i dorească moartea?

— Nu, bineînţeles!

— Ce ştiţi în legătură cu viaţa lui de familie? Era despărţit de soţia sa, nu?

— Tovarăşe Apostolescu, zise evident jenat preşedintele, poate că trebuia să vă spun de la început... În aprecierea unanimă de care se bucură exista, totuşi, o excepţie: soţia lui, care, din păcate, mai este şi salariata noastră... Am auzit că s-a încurcat cu un bărbat şi, acum trei luni, şi-a părăsit soţul. Şi dacă aţi şti cît de

mult îşi iubea Soculescu soţia... Să vă dau un exemplu. Acum un an de zile, un cooperator, lucrînd neatent la depanarea unui televizor, s-a electrocutat. Ştiţi ce-a făcut Soculescu? A încheiat imediat o poliţă de asigurare a vieţii, la ADAS, în favoarea soţiei sale... Iar ea, fără nici un fel de reticenţe, l-a părăsit pentru un alt bărbat...

— Ştiţi cumva ce valoare avea poliţa făcută cu ADAS-ul? întrebă vădit interesat Apostolescu.

— Regret, nu ştiu. Dar staţi... nu este o problemă să aflăm! Şi, făcîndu-i lui Apostolescu semn cu mîna să aştepte puţin, ridică receptorul şi ceru serviciul financiar. Cînd i se răspunse, ceru valoarea poliţei pe care Soculescu o are cu ADAS-ul. În pauza care urmă, astupă pîlnia receptorului cu mîna şi spuse: „E serviciul care se ocupă cu reţinerile ce se fac din salariile cooperatorilor noştri".

După cîteva minute, se auzi o voce de cealaltă parte a firului telefonic, iar preşedintele mulţumi şi închise aparatul. Apoi i se adresă lui Apostolescu:

— E vorba de o sumă importantă: o sută de mii de lei!

Mintea lui Apostolescu începu să lucreze cu rapiditate: „Deci dispariţia lui Soculescu aduce avantaje materiale soţiei acestuia. Acum se explică şi rolul incendiului. În cazuri de sinucidere, ADAS-ul nu plăteşte nimica. Din contră, dacă decesul se datoreşte unui incendiu, respectiv unui accident, despăgubirea moştenitorilor se face la valoarea nominală a poliţei".

— Tovarăşe preşedinte, n-aş vrea să vă mai reţin de la treburile dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneţi dacă aveţi un birou liber, unde să pot discuta în linişte cu cei care au cunoscut mai bine victima? Pentru început, aş

vrea să stau de vorbă cu Elena Soculescu și cu cîțiva dintre colegii mai apropiați ai lui Andrei Soculescu.

— Numai un moment, spuse președintele apăsînd cu degetul pe butonul unei sonerii. Aproape imediat, ușa cabinetului se deschise, pentru a lăsa să intre înăuntru o femeie tînără.

— Ce doriți, tovarășe președinte? întrebă tînăra, în timp ce ochii ei mari și căprui îl examinau cu vădit interes pe Apostolescu.

— Tovarășul vicepreședinte s-a întors din delegație?

— Nu, tovarășe președinte, și, dacă n-a venit pînă acuma, probabil că azi nu se mai înapoiază la birou...

— Foarte bine! Tovarășul ofițer — și cu un gest îl indică pe Apostolescu — va lucra în biroul tovarășului vicepreședinte. Te rog să-l conduci acolo și să inviți la dînsul toate persoanele pe care va dori să le vadă.

— Bine, tovarășe președinte, răspunse cu vioiciune secretara.

— Vă rog s-o însoțiți pe secretara mea, tovarășe căpitan, și în cazul că veți mai avea nevoie de ceva, vă stau la dispoziție.

După ce mulțumi pentru sprijinul acordat, iar președintele îi ură succes în ancheta pe care-o întreprindea, părăsi biroul.

În anticameră, secretara îi zîmbi, arătîndu-și dentiția regulată și sclipitor de albă, și-l invită într-un birou alăturat.

— Pe cine doriți să chem la dumneavoastră, tovarășe... ?

— Mă numesc Apostolescu, Nicu Apostolescu... dumneavoastră?

— Viorica Petrescu, se prezentă cu promptitudine secretara.

— Dacă nu abuzez prea mult de bunăvoința dumneavoastră, aș vrea să stau de vorbă cu Elena Soculescu.

Secretara, făcînd un gest de comprehensiune, îl invită să ia loc într-un fotoliu și se îndreptă spre biroul ei din anticameră, formă un număr de telefon și ceru ca Elena Soculescu să fie trimisă la secretariat. Apoi reveni în camera unde se instalase Apostolescu, care prin poziția fotoliului în care luase loc avusese posibilitatea să-i examineze silueta și mersul armonios.

Cu toată exigența lui în ceea ce privea frumosul, trebuia să se recunoască învins. Formele rotunde, talia mică, picioarele lungi și frumoase, la care se adăuga o față ovală și albă, umbrită de un păr negru cîrlionțat, făceau ca în jurul ei să se degaje numai grație și sex-appeal. Chiar și cel mai înrăit cusurgiu s-ar fi declarat învins, darmite Apostolescu, care în acest domeniu se considera obiectivitatea personificată.

Evaluarea calităților secretarei dură numai cîteva zecimi de secundă, iar cînd aceasta se înapoie și-l anunță că Elena Soculescu nu se află în secție, dar a lăsat vorbă acolo să fie trimisă de urgență la secretariat, Apostolescu, fără să-și exteriorizeze gîndurile, îi mulțumi foarte reverențios pentru amabilitate.

— Sînteți de la pompieri? îl întrebă Viorica Petrescu.

— De la pompieri! De ce tocmai de la pompieri? întrebă amuzat Apostolescu.

— Dar e simplu, răspunse ea, tovarășul președinte a spus că sînteți ofițer, și singurii ofițeri care vin la noi sînt cei de la pompieri, deoarece cîteva dintre unitățile pe care le coordonăm nu îndeplinesc normele de pază contra incendiului. Am ghicit?

— În cazul de față, nu tocmai. Dacă m-ați fi primit dumneavoastră cînd am venit la președinte, ați fi știut, dar așa... spuse Apostolescu zîmbind.

— Cînd ați venit eram plecată cu corespondența . . . Dar acesta nu este un motiv să mă pedepsiți și să nu-mi răspundeți la întrebare.

— Dacă vă luați angajamentul că data viitoare cînd voi veni aici — bineînțeles, dacă va mai fi cazul — mă veți primi dumneavoastră . . .

— Promit! spuse ea, adoptînd tonul glumeț al lui Apostolescu. Mai cu seamă dacă mă anunțați din timp asupra intenției de a ne vizita.

— Sînt de la miliție. Sper că nu v-am deziluzionat! adăugă Apostolescu, văzînd o licărire de surprindere în ochii fetei.

— Da de unde! Dimpotrivă, aș putea spune că-mi face chiar plăcere, răspunse ea cu convingere.

— Ei, chiar plăcere? insistă el, privindu-i ochii mari, căprui.

— Zău, nu glumesc! răspunse Viorica. Sînt poate puțin surprinsă, deoarece n-am avut niciodată ocazia să stau de vorbă cu un detectiv adevărat. Asta-i tot!

— Și doreați atît de mult să cunoașteți un detectiv? o întrebă Apostolescu, în timp ce privirile sale admirative continuau să-i iscodească ochii.

După toate probabilitățile, nici Vioricăi nu-i displăcea vigoarea ce se detașa din privirile și fizicul ofițerului de miliție. Ba, mai mult, văzîndu-se dezbrăcată de privirile lui, în loc să se supere, simți cum pulsul i se accelerează. Făcu un efort, pentru a se scutura de senzația care pusese stăpînire pe ea, și-i răspunse:

— Nu știu dacă doream să cunosc, neapărat, un detectiv . . . Dar, știți, am citit multe romane polițiste și m-am obișnuit să-i admir pentru curajul cu care luptă împotriva celor răi. Cred că este o profesie în care ai mereu ce povesti. A-ți risca viața pentru a apăra societatea împotriva răufăcătorilor presupune, după mine, o importantă doză de sacrificiu și eroism . . .

— Și, într-un fel, aveți dreptate, spuse gînditor Apostolescu. Adesea uităm de masă, de somn, de neveste . . .

— Sînteți căsătorit? îl întrerupse ea spontan, apoi obrajii i se împurpurară.

— Nu, răspunse Apostolescu zîmbind. Vorbeam de colegii mei. Dar dumneavoastră sînteți căsătorită?

— Nu, nu sînt!

— Dacă considerați, într-adevăr, interesante poveștile cu bandiți și polițiști, spuse Apostolescu, privind cu și mai multă insistență, ochii tinerei femei, voluntar vă stau la dispoziție. Numai să stabilim modalitatea. De acord?

Printr-o înclinare a capului Viorica își confirmă asentimentul, iar Apostolescu, satisfăcut de răspunsul primit, își aruncă privirile asupra ceasului de la mînă, fără a reține însă ora pe care acesta o indica. Acest gest nu scăpă însă secretarei, care spuse:

— Dar ce-o fi cu doamna Soculescu de nu mai apare? Vă rog să-mi permiteți să mai dau un telefon după dînsa . . .

— Dacă nu abuzez prea mult de gentilețea dumneavoastră, vă rog să-l chemați aici și pe inginerul Traian Gheorghiu . . .

— Cu multă plăcere, răspunse Viorica în timp ce părăsea încăperea pentru a păși în secretariat.

Pe cînd din camera alăturată se auzea vocea melodioasă a secretarei, Apostolescu își consultă ceasul și constatînd că era aproape ora trei și jumătate, își aminti că la ora patru avea întîlnire cu Olteanu la I.G.M.

Viorica reveni în birou și, ridicînd din umeri, se scuză:

— Îmi pare rău, dar nici unul dintre cei căutați nu se află în cooperativă. Elena Soculescu a plecat pe la ora unsprezece și nu s-a mai înapoiat, iar inginerul Gheorghiu execută o lucrare de amplificare la o întreprindere și probabil că va mai lipsi încă două zile de la cooperativă. Deci singura speranță este înapoierea doamnei Soculescu...

— Nu cred că doamna Soculescu să mai revină astăzi la serviciu, după cele întîmplate soțului ei...

— Dar ce i s-a întîmplat? întrebă mirată Viorica.

Apostolescu o puse în cîteva cuvinte la curent cu motivul care l-a adus la cooperativă. Bineînțeles, numai atît cît aceasta să rețină că este vorba de o sinucidere.

Interlocutoarea nu mai apucă să dea glas surprizei, deoarece Apostolescu continuă:

— Am totuși o rugăminte, și anume să-mi spuneți, dacă este posibil, unde locuiește inginerul Gheorghiu.

— Nu știu unde locuiește, însă putem afla. Numai un moment vă rog.

Reintră în secretariat și Apostolescu o auzi cerînd la centrala telefonică legătura cu serviciul personalului. După cîteva minute se înapoie și, înmînîndu-i o coală împăturită de hîrtie, îi spuse:

— Aveți adresa cerută.

Apostolescu, după ce aruncă o scurtă privire asupra adresei primite, îi înapoie coala de hîrtie zicînd:

— Mai lipsește ceva!

— Ce anume? întrebă intrigată Viorica. Aveți adresa pe care mi-ați cerut-o...

— Mai puțin numărul de telefon al domnișoarei Viorica, cu care, în mod cert, va trebui să mai stau de vorbă. Desigur, în legătură cu afacerea de care mă ocup, se grăbi el să precizeze.

— Evident, aveți dreptate! Este o mare omisiune. Și, luînd înapoi coala de hîrtie, își scrise numele și două numere de telefon. Iar cînd îi înapoie hîrtia adăugă: numărul de sus este de aici, celălalt de acasă. Mă puteți suna cînd doriți...

— Probabil că astăzi nu o să am posibilitatea, datorită unor probleme profesionale, spuse cu regret în glas Apostolescu, dar vă rog să mă credeți că imediat ce mă eliberez puțin am să mă folosesc de aceste numere de telefon.

Capitolul VIII.
ÎMPĂRȚIREA SARCINILOR

Nici nu intră bine Apostolescu în biroul său și o bătaie ușoară în ușă anunță sosirea locotenentului Olteanu.

— Ia loc și spune-mi ce-ai făcut? îl întîmpină Apostolescu.

— Aproape nimic, tovarășe căpitan. Elena Soculescu locuiește într-o garsonieră dintr-un bloc situat pe strada S. Această garsonieră aparține tovarășei Ioana Grigorescu, care a lucrat la aceeași cooperativă cu soții Soculescu. În prezent este detașată cu serviciul la Baia Mare și vine o dată pe lună în București, pentru a face unele cumpărături și a-și încasa chiria.

— Are o locuință frumoasă?

— N-am vizitat-o, deoarece nu puteam să deconspirez faptul că o supraveghez. Dar pot să vă spun că garsoniera se află situată la etajul șapte al unui imobil central și, după cum arată holul și scara de marmură,

mai mult ca sigur că actuala locuinţă a Elenei Soculescu trebuie să fie foarte elegantă. Consideraţi că aspectul locuinţei poate să aibă vreo importanţă pentru ancheta noastră? întrebă Olteanu.

— De, ştiu eu? în tot cazul, trebuie reţinut faptul că chiria pentru o astfel de locuinţă, poate să ajungă la 500 de lei pe lună şi mă întreb cum îi convine unei funcţionare să cheltuiască aproape jumătate din salariul ei numai pentru locuinţă?

— Probabil că are vreun prieten care-o ajută...

— Exact, la concluzia asta am ajuns şi eu. În acest context mă întreb dacă n-ar fi interesant să ştim şi noi cine este acest prieten?

— Ceea ce am şi încercat să aflu, tovarăşe căpitan...

— Bravo, foarte bine Georgică! Ce-ai reuşit să afli despre acest domn?

— Am discutat cu portarul imobilului şi l-am întrebat cine frecventa locuinţa Elenei Soculescu.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Că, în primele zile, după ce s-a mutat în imobil, era vizitată aproape zilnic de către un domn, pe care însă, în ultimul timp, l-a văzut din ce în ce mai rar. De remarcat că, după opinia portarului, numai acest bărbat o vizita pe Elena Soculescu.

— Rărirea vizitelor acestui bărbat ar putea explica hotărîrea Elenei Soculescu de a se înapoia la soţul ei. Ce altceva ai mai aflat?

— Nimic interesant, în afară de faptul că atunci cînd i-am dat telefon doctorului Dumitriu, pentru a-i cere să facă identificarea victimei, aşa cum aţi cerut dumneavoastră, după dantură, s-a dat niţeluş cam tare la mine, asta ca să nu spun că m-a înjurat...

— Cum aşa? întrebă amuzat Apostolescu.

— Spunea că n-are nevoie să-l învăţăm noi cum trebuie să facă o necropsie, pentru că altfel ne pofteşte în locul lui, iar el preia conducerea anchetei judiciare...

— Ei, chiar aşa! exclamă rîzînd Apostolescu. Lasă, nu-ţi pune asta la inimă. Doctorul Dumitriu este, într-adevăr, un om deosebit de priceput în profesia lui dar, ca toţi medicii, e cam rău de gură. În legătură cu necropsia ţi-a spus ceva?

— Da, mi-a confirmat că nu mai există nici un dubiu că victima a sucombat datorită inhalării de oxid de carbon.

— Asupra orei aproximative a decesului sau despre conţinutul de alcool din aparatul digestiv şi sîngele victimei ţi-a spus ceva?

— Nu, m-a rugat să vă spun că a transmis probe laboratorului de biologie medico-legală; atît organele cavitare şi sîngele, cît şi urina. Urmează ca de îndată ce va primi rezultatul analizei să facă interpretarea datelor şi să ne trimită certificatul medico-legal; stabilirea orei decesului victimei fiind legată de rezultatele ce le va primi de la laborator.

— Asta înseamnă că mîine vom primi atît certificatul medico-legal, cît şi rezultatul examenului criminalistic. Acum să-ţi spun şi eu ce am aflat din investigaţiile făcute la locul de muncă al victimei.

— Deci se confirmă supoziţia noastră, spuse Olteanu după ce Apostolescu îşi termină relatarea. În afara faptului că Elena Soculescu avea posibilitatea să pătrundă oricînd în locuinţa victimei — cu ajutorul cheilor pe care le poseda —, acum apare şi aspectul interesului material: încasarea poliţei de asigurare.

— Întocmai! De aceea, dumneata vei sta de vorbă cu Elena Soculescu şi-o vei ruga să-ţi spună cum şi-a petre-

cut timpul ieri noapte. Între-timp, eu voi face o vizită omului care ştim că a fost la victimă ieri noapte, respectiv inginerul Traian Gheorghiu. Conform uzanţei, te rog ca imediat ce-ţi termini misiunea să vii la mine, pentru a ne corela informaţiile şi a stabili împreună pasul următor.

Capitolul IX.

INTEROGAREA UNUI MARTOR

Era ora cinci după-amiaza cînd Apostolescu ajunse în apropierea parcului Herăstrău, unde era situată strada R. Rugă şoferul să oprească la colţul străzii şi parcurse pe jos cei cîţiva zeci de metri care-l despărţeau de imobilul căutat. Acesta era un bloc vechi, cu cinci etaje. Intră în holul imobilului şi începu să examineze etichetele cu numele locatarilor, care erau lipite pe cutiile de scrisori. În sfîrşit, găsi ce căuta, pe una dintre cutii se putea citi Ing. Traian Gheorghiu, etajul doi apartamentul 8. Renunţă la lift şi o porni pe scări, urcînd cîte două trepte. Odată ajuns în faţa apartamentului cu numărul 8, privi o fracţiune de secundă numele înscris pe tăbliţa de alamă fixată pe uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Deşi nu se auzi nici o reacţie din interior, avu senzaţia că este examinat prin vizorul uşii. Făcîndu-se că nu a remarcat prezenţa observatorului, apăsă din nou pe micul buton alb al soneriei. De astă dată auzi zgomotul făcut de răsucirea zăvorului broaştei Yale, urmat de înclinarea clanţei şi uşa se deschise, pentru a lăsa să apară în cadrul ei un bărbat în vîrstă de aproximativ 35 de ani, brunețel şi drăguţ, care-l întrebă politicos ce doreşte.

— Vă rog să mă iertaţi dacă vă deranjez, aş dori să vorbesc cu tovarăşul inginer Gheorghiu.

— Eu sînt, veni răspunsul tînărului care deschisese uşa.

— Sînt căpitanul Apostolescu de la miliţia judiciară şi vreau să vă rog să-mi furnizaţi cîteva relaţii în legătură cu un coleg de-al dumneavoastră.

— Cu plăcere, răspunse interlocutorul, fără să pară surprins de vizită. Dar, poate că ar fi mai bine să discutăm în casă şi, deschizînd larg uşa, îl pofti să intre.

Urmînd invitaţia amfitrionului, Apostolescu intră într-un hol spaţios, mobilat elegant şi cu mult gust. Urmă o nouă invitaţie şi amîndoi luară loc în două fotolii care străjuiau o măsuţă mică, rotundă, unde se aflau mai multe ustensile pentru fumat, inclusiv un pachet de ţigări Philip Morris.

Gheorghiu, văzînd privirile cercetătoare ale căpitanului Apostolescu oprindu-se pentru o fracţiune de secundă asupra pachetului cu ţigări, spuse:

— Dacă sînteţi fumător, vă rog să vă serviţi, sînt ţigări foarte bune...

— Sînteţi prea amabil, dar, după cum probabil ştiţi şi dumneavoastră, cea mai bună ţigară este întotdeauna aceea cu care te-ai obişnuit. Şi, în mod demonstrativ, Apostolescu îşi strecură mîna în buzunar şi, scoţînd un pachet de ţigări, îl arătă interlocutorului său.

— Trebuie să recunosc că şi ţigările Snagov sînt bune, răspunse Gheorghiu pe un ton conciliant.

Urmă o scurtă pauză, în care amîndoi îşi aprinseră ţigările, după care Apostolescu intră în subiect:

— Din cîte sînt informat, sînteţi coleg cu tovarăşul Soculescu, nu?

— Desigur! răspunse surprins Gheorghiu.

— De cînd nu v-aţi mai văzut?

— De ieri seară.
— Am să vă rog să precizați: cînd și unde l-ați văzut ultima oară?
— Ieri dimineață, la cooperativă, mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu mine. Cu această ocazie m-a rugat să-i fac o vizită în cursul serii, acasă. Ceea ce am și făcut. Pe la ora zece m-am dus la el și am stat de vorbă, bînd cîte un păhărel, pînă la ora unsprezece. Dar ce-a făcut? întrebă intrigat Gheorghiu.
— S-a sinucis, răspunse sec Apostolescu, neslăbind din privire ochii bărbatului din fața sa.
Gheorghiu rămase cu gura deschisă, în timp ce toată atitudinea sa marca interlocarea.
— Bine, dar este imposibil! Doar nu era un copil! Să se sinucidă că l-a părăsit nevasta? Nu, asta nu pot s-o cred! spuse Gheorghiu, regăsindu-și în sfîrșit cumpătul.
— Ați avut impresia că era chiar așa de afectat de faptul că a fost părăsit de soția sa?
— Evident că era afectat, poate chiar deprimat, dar nu într-atît încît să-și ia viața...
— Atunci de ce ați legat această sinucidere de faptul că l-a părăsit soția sa?
— Pentru că alt motiv nu văd...
— Bine, dar el era despărțit de soția sa de cîteva luni! Dacă n-a făcut acest funest pas la început, de ce l-ar fi făcut atunci cînd în mod normal trebuia să se fi calmat, să se fi obișnuit cu gîndul despărțirii?
— Aveți dreptate, tovarășe căpitan, este greu de crezut că s-a sinucis din cauza plecării soției sale. Dar altă cauză nu văd!
— Știți de ce s-au despărțit?
— Vă dați seama că nu mi-am permis indiscreția de a-i întreba ceva despre asta... Tot ce am putut face a fost să stau de vorbă cu Elena, la serviciu, și s-o sfătuiesc să se împace cu Andrei... dar nici n-a vrut să mă asculte cînd i-am vorbit despre conciliere.

— Înțeleg motivele pentru care ați evitat să întrebați părțile de ce s-au despărțit, dar dumneavoastră personal trebuie să vă fi format o opinie, nu?
— Vedeți, spuse Gheorghiu ezitînd, este destul de greu să învinuiești un om, mai cu seamă atunci cînd nu mai este printre cei vii... Dar la întrebarea dumneavoastră trebuie să vă răspund că, după părerea mea, vina-i aparținea lui Andrei. Era excesiv de gelos și, de multe ori, chiar grosolan cu ea. Ce vreți? continuă el ridicînd din umeri: o astfel de atitudine conduce adesea o femeie către o răcire ireversibilă față de partener, iar de aici pînă la despărțire... nu mai este decît un pas.
— Lăsînd de o parte sensibilitatea femeilor, față de comportarea bărbaților, se spune că rareori gelozia este lipsită de fond. În această ordine de idei, vă rog să-mi spuneți dacă ați considerat gelozia amicului dumneavoastră ca pe o stare maladivă sau ca urmare a unui precedent? Mă refer la acele precedente care sădesc, pentru totdeauna, neîncrederea unui soț față de celălalt.
Privirile lui Gheorghiu se opriră asupra pantofilor lui Apostolescu și apoi, uitîndu-se în ochii anchetatorului, spuse ridicîndu-și din nou umerii:
— Nu știu ce să vă răspund! Am avut întotdeauna impresia că Elena este o femeie serioasă. Dar parcă poți să fii vreodată sigur în astfel de probleme...
Văzînd că interlocutorul său nu știe sau nu vroia să spună mai mult, trecu la altă întrebare:
— Spuneați că Soculescu v-a invitat ieri seară la el acasă, puteți să-mi precizați în ce problemă v-a chemat?
— A fost numit șeful unei unități noi, în curs de organizare și mi-a cerut să colaborez cu el în organizarea

acestui sector. De altfel, numai la acest subiect s-a mărginit discuţia noastră, adăugă Gheorghiu.

— Întrucît s-ar părea că aţi fost în relaţii destul de strînse cu Andrei Soculescu, puteţi să-mi spuneţi care au fost amicii lui mai intimi? Adică cei cu care se vedea sau se vizita mai des?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă răspund la această întrebare. Pe de o parte, era un om destul de solitar şi de taciturn, iar pe de altă parte, cu toate că ne cunoşteam de mulţi ani, n-aş putea spune că între noi era o amiciţie prea strînsă, aş spune că mai mult eram colegi decît prieteni. În tot cazul, aşa cum v-am mai spus, nu era prea comunicativ şi, cum este normal într-o astfel de situaţie, e greu să ajungi la confidenţe despre prieteni apropiaţi.

— Dacă am înţeles bine, vizitele dumneavoastră în locuinţa lui Soculescu au avut un caracter ocazional, sporadic?

— Întocmai, tovarăşe căpitan.

— Puteţi să-mi spuneţi, totuşi, care a fost frecvenţa acestor vizite?

— Cred că nu mai des ca o dată pe lună, răspunse Gheorghiu după o scurtă reflectare.

— Dacă reţin bine, eraţi în relaţii de mulţi ani, ceea ce înseamnă că aţi fost în casa lui de cîteva zeci de ori — şi, fără să aştepte confirmarea interlocutorului său, Apostolescu continuă —, în această ordine de idei îmi este destul de greu să cred că n-aţi întîlnit acolo nici o cunoştinţă de-a lui Soculescu? Doar nu trăia într-un turn de fildeş!

— Şi totuşi, acesta este adevărul. Niciodată n-am fost mai mult de trei oameni în locuinţa sa: eu, Andrei şi Elena. Dacă pentru altă persoană această viaţă solitară,

fără anturaj, ar părea anormală, mie mi se părea firească, deoarece am cunoscut caracterul retras a lui Andrei.

— Trebuie să recunosc că îmi e greu să înţeleg cum poate un om să trăiască atît de izolat de societate. Oare această viaţă retrasă, solitară, n-a fost determinată de faptul că era excesiv de gelos?

— Nu m-am gîndit la asta pînă acum, dar dacă reflectez puţin asupra acestui aspect, nu pot exclude posibilitatea pe care mi-o sugeraţi, răspunse fără ezitare Gheorghiu.

— Este totuşi destul de curios, continuă zîmbind Apostolescu, cum de nu era gelos şi pe dumneavoastră? Tînăr şi drăguţ cum sînteţi, în mod normal ar fi trebuit să vă evite... Asta dovedeşte că de fapt nu era chiar atît de gelos cum l-aţi caracterizat, nu?

— Sau poate că persoana mea era exceptată de la bănuielile lui Andrei! Ceea ce ar putea să demonstreze că, de fapt, m-am înşelat şi amicul meu nu suferea de o gelozie maladivă?

— S-ar părea că argumentul dumneavoastră este elocvent, răspunse Apostolescu pe un ton neutru. Deşi mi-aţi spus că nu-i cunoaşteţi relaţiile, respectiv amicii, sînt nevoit să insist asupra unui anumit aspect; azi-noapte, după plecarea dumneavoastră de la Soculescu, acesta a primit mai mulţi musafiri. Presupuneţi cine puteau fi aceşti oaspeţi?

— Nu! Îmi pare rău, nu ştiu cine l-a vizitat după plecarea mea. Acum însă, cînd mă gîndesc la întrebarea pe care mi-aţi pus-o, sînt tentat să cred că într-adevăr aştepta pe cineva!

— Pe ce vă bazaţi cînd faceţi această afirmaţie?

— Pe faptul că în ultimul sfert de oră dinaintea plecării mele şi-a consultat de cîteva ori ceasul, iar cu puţin timp înainte de a mă ridica de la masă, mi-a spus că îi

este teribil de somn. De asemenea, cînd m-a condus la lift şi mi-a dat cheia de la ieşirea din bloc, m-a rugat să las poarta descuiată.

— Şi v-aţi conformat rugăminţii sale cînd aţi ieşit din imobil?

— Cînd am plecat, uşa era deschisă, aşa că misiunea mea a fost îndeplinită fără niciun efort. Dar, în definitiv, ce importanţă mai au aceste amănunte, acuma, cînd sărmanul Andrei nu mai există...

— Au o importanţă foarte mare, răspunse Apostolescu, prietenul dumneavoastră nu s-a sinucis, ci a fost ucis...

— Bine, dar asta nu este posibil! exclamă Gheorghiu. O sinucidere mai treacă-meargă, dar un omor...? Cine putea să dorească moartea unui om atît de inofensiv?

— Exact asta vreau să aflu! De altfel, cu acest scop, sînt nevoit să vă mai pun o întrebare, care riscă să treacă drept indiscretă, dar n-am încotro, spuse Apostolescu ridicîndu-şi umerii într-un gest de scuză. Ce aţi făcut azi-noapte, după ce-aţi plecat de la Andrei Soculescu?

— Păi, ce să fac? răspunse Gheorghiu făcînd o pauză, probabil pentru a se gîndi la felul în care-şi petrecuse timpul. După ce-am plecat de la Andrei, m-am dus la o amică de-a mea, care stă în cartierul Drumul Taberei...

— Vă rog să-mi spuneţi cum se numeşte şi care-i este adresa exactă?

După ce Gheorghiu furniză datele cerute şi Apostolescu şi le notă într-un carneţel, pe care-l scosese între timp din buzunarul interior al hainei, ultimul puse o nouă întrebare:

— Tovarăşe Gheorghiu, cînd aţi ajuns la prietena dumneavoastră şi pînă la ce oră aţi stat acolo?

— Am ajuns acolo aproape de miezul nopţii şi am rămas pînă a doua zi dimineaţa, la ora şase.

— Asta înseamnă că nu v-aţi dus direct la amica dumneavoastră. Vă mai amintiţi pe unde aţi mai zăbovit după ce aţi plecat de la Andrei?

— Să ştiţi că în intenţia mea a fost să mă duc direct la prietena mea, spuse cu ironie Gheorghiu. Dar s-au opus colegii dumneavoastră, de la Serviciul circulaţiei...

— Cum aşa? întrebă Apostolescu.

— A, e simplu! În timp ce traversam intersecţia de la Universitate, un agent de circulaţie m-a oprit şi a pretins că am trecut cu maşina pe culoarea roşie a semaforului.

— Şi nu era adevărat?

— Eram nevinovat! spuse cu patos Gheorghiu. Au schimbat culoarea verde tocmai cînd treceam eu. Şi cum este uşor de presupus, acest abuz de putere m-a enervat şi n-am vrut să-i plătesc amenda pe care mi-a pretins-o. Totuşi, acesta, cu un calm şi o meticulozitate ce-mi măreau şi mai mult enervarea, s-a apucat să-mi întocmească procesul-verbal de contravenţie. Din această cauză am pierdut mai bine de jumătate de oră...

— Îmi pare rău de acest incident, spuse cu compasiune Apostolescu, dar trebuie să înţelegeţi că, datorită nerespectării regulamentului de circulaţie rutieră, numărul accidentelor este într-o continuă creştere, aş putea spune chiar îngrijorătoare, fapt care impune sancţionarea oricărei indiscipline. Spre consolarea dumneavoastră, aş putea să mai adaug că în ţara noastră numărul de greşeli considerate contravenţii este încă mic faţă de cele penalizate ca atare în ţările occidentale... Dar, departe de mine intenţia de a vă prelucra. Ceea ce vă rog însă este să-mi spuneţi dacă în intervalul de timp, ce s-a scurs între plecarea de la Soculescu şi sosirea la amica dum-

neavoastră v-aţi mai întîlnit cu vreun cunoscut? întrebă Apostolescu, în timp ce se ridica din fotoliu pentru a marca terminarea discuţiei.

— Nu! răspunse Gheorghiu, ridicîndu-se şi el din fotoliu. Apoi, părînd că şi-a amintit ceva, scăpără degetul gros de cel inelar, ca şi cum ar fi lansat în cursă un titirez şi adaugă: Ca să nu greşesc, cînd am plecat de la Andrei m-am întîlnit, la ieşirea din imobil, cu un coleg de-al meu— şi al lui Soculescu, de altfel —, care intra în clădire. Numele său este Marin Ghezzo şi locuieşte în acelaşi bloc cu Andrei.

— Bine, tovarăşe Gheorghiu, vă mulţumesc pentru informaţiile furnizate şi vă rog să mă scuzaţi dacă v-am deranjat.

— Nu este nevoie să vă scuzaţi, tovarăşe căpitan, ne facem datoria, atît unul cît şi celălalt. Dacă mai aveţi nevoie de mine, oricînd vă stau la dispoziţie.

Capitolul X.
NOI PRESUPUNERI

Cînd Apostolescu intră în biroul lui de la I.G.M. îl găsi pe locotenentul Olteanu aşteptîndu-l.

— Eşti de mult aici, Georgică?

— Nu, tovarăşe căpitan, de vreo zece minute.

— Înainte de a trece la afacerea noastră, o întrebare: bei o cafea turcească?

— Cu multă plăcere. De altfel, venind spre I.G.M., am avut intenţia să mă reconfortez cu o cafea, dar mi-a fost teamă să nu întîrzii...

— Te-ai orientat, îl întrerupse zîmbind Apostolescu, la bufetul nostru se serveşte o cafea şi nişte sandvişuri excelente.

După ce comandă cele necesare, puse receptorul în furca aparatului şi se adresă din nou lui Olteanu:

— Georgică, am să-ţi fac o confidenţă, dar te rog să fii discret... sînt leşinat de foame.

Olteanu, care aşteptase intrigat confidenţa, începu să rîdă. În acest timp îşi făcu apariţia fata de la bufet, care le aduse, pe o tavă metalică, cafelele şi sandvişurile comandate.

După sandvişuri, trecură la cafele, bineînţeles aprinzîndu-şi în prealabil cîte un Snagov din pachetul oferit de Apostolescu.

— Ei, aşa mai merge! exclamă Apostolescu satisfăcut, iar după ce mai sorbi o dată din băutura fierbinte şi aromată, i se adresă lui Olteanu: Acum spune-mi, te rog, ce-ai mai aflat în legătură cu Elena Soculescu?

— În primul rînd am încercat din nou să aflu de la portar ce ştie despre bărbatul care o vizita pe Elena Soculescu şi mai cu seamă care-i sînt semnalmentele. Dar, din păcate, am constatat că nu se poate pune bază pe informaţiile pe care mi le-a furnizat. De altfel, am să vă fac şi eu o confidenţă, spuse cu o uşoară ironie Olteanu, este atît de ramolit, încît deşi a mai discutat cu mine — numai cu cîteva ore mai înainte —, cînd m-a revăzut, astăzi după-amiază, a trebuit să mă prezint din nou, deoarece nu m-a recunoscut...

— Asta-i de bun augur! N-ar fi exclus ca după descrierea pe care poate s-o facă drăguţul de portar să ajungi la concluzia că amantul Elenei Soculescu aş putea să fiu eu. Deci evită să-l mai interoghezi, spuse în glumă Apostolescu.

— Încă n-ar fi o nenorocire prea mare, răspunse pe același ton Olteanu, cu dumneavoastră o mai scot eu la liman, dar ce mă fac dacă semnalmentele acestei persoane corespund cu cele ale comandantului meu de secție . . . ?

— Te-ai ars! Nu mai vezi cum arată o primă pînă ieși la pensie, răspunse rîzînd Apostolescu.

— În tot cazul, chiar dacă l-am găsi pe acest vizitator, nu ne-am putea baza pe o eventuală confruntare cu portarul. Astfel, fiind „lămurit" asupra posibilităților acestui martor, m-am dus la Elena Soculescu. Cînd a dat cu ochii de mine, mai întîi m-a privit surprinsă, apoi am fost invitat în casă. Am început prin a-i spune că soțul ei a fost asasinat și, în consecință, sîntem nevoiți să-i audiem pe toți cei care, într-un fel sau altul, au vreo legătură cu victima.

— Cum a reacționat cînd a aflat că soțul ei a fost ucis?

— A părut sincer surprinsă. Dar bineînțeles, acesta nu-i un criteriu, știm cu toții că femeile sînt actrițe înnăscute . . . .

— S-ar părea că n-ai o părere prea bună despre femei! îl întrerupse amuzat Apostolescu.

— Nici femeile despre noi, așa că sîntem chit! răspunse cu promptitudine Olteanu. Deci, plecînd de la faptul că soțul ei a fost asasinat, am rugat-o să-și reamintească, dacă nu l-a vizitat totuși pe Andrei Soculescu ieri-noapte, evident, ca urmare a invitației pe care acesta i-a făcut-o în cursul zilei. A sesizat imediat sensul întrebării mele și a început să se lamenteze. În concluzie, a susținut — așa cum ne-a povestit și nouă în cursul primei discuții pe care am avut-o cu dînsa la victimă acasă — că ultima oară cînd și-a văzut soțul a fost ieri după-amiază, în stația de autobuze. Următoarea întrebare pe care i-am pus-o s-a referit la felul cum și-a petrecut timpul după

ce s-a despărțit de soțul ei și pînă azi-dimineață. Mi-a răspuns că s-a dus direct acasă și n-a mai ieșit pînă azi-dimineață, cînd a plecat la serviciu . . .

— . . . Deci n-are niciun alibi! completă Apostolescu ideea colaboratorului său.

— Întocmai, spuse cu subînțeles Olteanu. Am întrebat-o apoi cine o vizita în actuala locuință, iar răspunsu-i, plin de indignare, a fost că asta nu-i treaba miliției și că, atît timp cît nu s-a constituit nimeni parte civilă, întrebarea mea reprezintă o imixtiune în treburile particulare ale unui cetățean . . . La întrebarea dacă are cunoștință de asigurarea contractată de soțul ei cu ADAS-ul, mi-a răspuns că acesta i-a vorbit despre măsura pe care a luat-o și că, la timpul acela, a rîs de exagerata-i prevedere. Ajungînd la concluzia că nu mai pot scoate nimic de la dînsa, i-am atras atenția că se află într-o situație dificilă, deoarece este singura persoană care putea intra nestingherită în locuința victimei și, de asemenea, numai dînsa ar fi putut obține avantaje materiale de pe urma dispariției lui Andrei Soculescu. Mai întîi, datorită indignării, s-a înroșit la față, apoi a început să plîngă și să se dezvinovățească. Cum nu sînt o fire prea ușor impresionabilă, am rugat-o să se mai gîndească pînă mîine dimineață, cînd vom sta din nou de vorbă. Asta este tot ce am avut de raportat, tovarășe căpitan, își încheie Olteanu relatarea.

— Ia o țigară, spuse Apostolescu și-i întinse din nou pachetul de Snagov. După ce țigările fură aprinse, relată și el discuția avută cu inginerul Gheorghiu. În concluzie, putem spune că n-am mai aflat nimic față de ce știam și azi-dimineață. Să ne aflăm, oare, pe un drum greșit? adaugă el cu un aer preocupat.

— De ce puneți sub semnul întrebării pista pe care o urmărim? Vedeți și un alt mod de a extinde investigațiile?

— Deocamdată nu întrevăd o astfel de posibilitate, iar temerea mea, recunosc, este o chestiune cu totul subiectivă. Întotdeauna cînd sînt la începutul unei anchete, datorită incertitudinii, sînt încercat de o stare de neliniște, chiar dacă aparent exteriorizez numai impasivitate, în realitate anxietatea nu-mi dă pace...

Mi-e teamă să nu greșesc adresa și s-o apuc pe un drum lăturalnic, care nu duce nicăieri, dînd astfel adevăraților răufăcători răgazul de care au nevoie pentru a-și îndepărta urmele lăsate. Sau, mai exact, sînt încercat de teama de a nu mă îndepărta în mod definitiv și iremediabil de singura pistă care poate soluționa un mister, datorită pripelii, spuse meditativ Apostolescu.

— Credeți, într-adevăr, că sîntem pe un drum greșit? insistă Olteanu.

— N-am vrut să spun asta, ci numai să-mi exprim temerea că pista noastră pare a se înfunda. Principalul bănuit, Elena Soculescu, neagă orice amestec în uciderea soțului ei, iar ultimul om care — după cunoștința noastră — l-a văzut pe Soculescu în viață, nu poate să ne furnizeze nici o informație cu privire la identitatea musafirilor care au fost la victimă după plecarea sa.

— Vă rog să mă iertați, tovarășe căpitan, totuși nu înțeleg de ce considerați că drumul pe care am orientat investigațiile se înfundă? Pentru că asasinul prezumptiv, Elena Soculescu, neagă că ar avea vreun amestec în uciderea soțului ei? Mie mi se pare firesc să fie așa, deoarece în majoritatea cazurilor penale pe care le-am anchetat, am întîlnit această atitudine. Mai mult, aș putea spune

că m-am lovit de această rezistență chiar și în cazurile fără echivoc, în care făptașul a fost prins în flagrant delict...

— Te-am înțeles! îl întrerupse Apostolescu. Consideri că pretenția mea ca un vinovat prezumptiv să-și recunoască culpa numai pe baza unor bănuieli ipotetice este o exagerare. Așa-i?

— Întocmai, tovarășe căpitan! Eu cred că este foarte firesc ca un criminal, care și-a premeditat fapta, deci este un om înrăit, să respingă toate acuzațiile care i se aduc. Mai cu seamă atunci cînd își dă seama că n-avem nici un fel de probe asupra vinovăției lui...!

— Asta este și problema care mă frămînta. De ce un criminal care a pus la punct toate amănuntele asasinatului — și putem spune cu destulă măiestrie — a omis o chestiune elementară și totuși esențială: crearea unui alibi...?

— Poate că Elena Soculescu a fost atît de sigură că vom lua asasinarea victimei drept o sinucidere, încît n-a mai considerat necesar să-și ia alte măsuri de acoperire, spuse Olteanu.

— Nu pot considera convingător acest argument! Din contră, deși regizarea sinuciderii era aproape fără cusur — de altfel, n-a lipsit mult ca să ne lăsăm înșelați de mascarada pe care ne-a servit-o —, a ținut să mai ia o măsură de siguranță: distrugerea prin foc a întregului apartament. De ce a făcut asta? Eu, personal, nu văd decît două ipoteze: ori și-a dat seama că a lăsat acolo ceva — ceva care putea să-i demaște jocul — ori, stăpînit de incertitudine, s-a temut să nu fi lăsat, cu toate precauțiunile luate, vreo urmă... și atunci, dintr-un exces de prudență, a incendiat locuința victimei. În concluzie, deși criminalul a lucrat după un plan pus la punct în mod meticulos — prin care a exclus, bineînțeles, orice

risc —, a ţinut să mai ia o măsură, suplimentară, de acoperire: incendiul. După părerea mea, ultima fază a planului, incendiul, caracterizează şi persoana criminalului ca fiind un om calculat, şi mai cu seamă dotat cu o imaginaţie puţin obişnuită... şi totuşi n-a făcut nimic pentru a-şi crea un alibi! Oare putem admite că asasinul a omis o chestiune atît de elementară? Ei bine, eu consider că meticulozitatea rezultată din modul de „lucru" al criminalului este incompatibilă cu omisiunea creării unui alibi! Revenind la criminal, acesta ori are un alibi din beton armat, ori pur şi simplu se consideră intangibil faţă de investigaţiile noastre...

— Vă rog să mă iertaţi, tovarăşe căpitan, îl întrerupse Olteanu, ce înţelegeţi prin „intangibil"?

— Că asasinul s-a asigurat, în prealabil, că ancheta judiciară nu va reuşi, nici într-un caz, să-l includă în cercul bănuiţilor. Deci, ţinînd seama de faptul că asasinul nostru prezumptiv a intrat, de la început, în cercul bănuiţilor, cît şi de faptul că nu poate prezenta un alibi sînt foarte sceptic în ceea ce priveşte culpabilitatea Elenei Soculescu.

După ultimele cuvinte ale lui Apostolescu, în încăpere se făcu linişte. Olteanu căuta zadarnic să găsească contra-argumente, iar Apostolescu privea meditativ dîra sinusoidală pe care o lăsa fumul ţigării sale în drum spre plafon, unde, după ce se turbiona, începea să descindă uşor, sub forma unui nor albăstrui.

— Cred că fumăm prea mult, spuse Apostolescu, după o pauză de vreo zece minute şi, sculîndu-se de pe scaunul său, se îndreptă spre fereastră şi o deschise.

Luînd contactul cu aerul proaspăt şi rece care năvăli prin fereastra biroului, Apostolescu îşi scutură înviorat umerii şi, urmărit parcă de o idee, se îndreptă grăbit

spre aparatul telefonic. Ridică receptorul din furcă şi formă un număr pe discul acestuia.

Olteanu, care-l urmărea cu privirea absentă, auzi — din micul difuzor al receptorului — o voce răspunzînd apelului făcut de Apostolescu şi apoi următorul dialog:

— La telefon căpitanul Apostolescu de la judiciar...

— Cu o corectură, nu fostul, ci actualul jucător de rugby!...

— Da cine-i la telefon? .... A, tu eşti! Ascultă-mă stîlp de ... melé, am o rugăminte la tine... Cum? Ce se întîmplă dacă nu ţii seama de ea? Nu te-aş sfătui, pentru că la prima noastră întîlnire pe teren am să-ţi trag un placaj! Ştii tu, de ăla cu scoatere din ghete... Bine, bine, rămîne de văzut care pe care: pînă atunci, te rog însă să-mi spui dacă vreunul dintre arbitrii tăi rutieri a întocmit un proces-verbal de contravenţie lui Gheorghiu Traian, la intersecţia Bulevardului Republicii cu Bulevardul Magheru?

După cîteva minute de aşteptare, în răstimpul cărora Apostolescu îşi scotoci pe rînd toate buzunarele, spuse: „Îţi mulţumesc ... bineînţeles că voi da o bere ... la revedere!" Închise apoi telefonul şi i se adresă lui Olteanu:

— După cum mă aşteptam, de altfel, se verifică că lui Gheorghiu i s-a încheiat un proces-verbal de contravenţie la regulamentul de circulaţie rutieră, la ora unsprezece jumătate noaptea.

— Totuşi, aţi avut îndoieli...?

— N-am avut nici o îndoială, deoarece, dacă ar fi avut intenţia să „ne ducă", poate căuta altceva mai puţin verificabil...

— Şi atunci de ce i-aţi mai controlat afirmaţia?

— Deoarece sîntem obligați să verificăm toate afirmațiile făcute de cei care, într-un fel sau altul, au venit în contact cu victima. În legătură cu asta, s-ar putea să apară necesitatea de a discuta și cu prietena la care a dormit Gheorghiu în noaptea cînd a fost ucis Soculescu. De treaba asta ne vom ocupa însă mai tîrziu. Deocamdată, plecînd de la premisa că Elena Soculescu n-are nici un amestec în uciderea soțului ei, trebuie să aflăm cine au fost musafirii nocturni care l-au vizitat pe Soculescu după plecarea lui Gheorghiu. Dacă ultimul nu ne-a putut ajuta, înseamnă că va trebui să apelăm la Elena Soculescu pentru a afla ce prieteni a avut soțul ei. În acest fel am putea alcătui o listă pe baza căreia — prin excluderi succesive — să ajungem la cei care ne interesează.

— Trebuie să înțeleg că dumneavoastră excludeți posibilitatea ca Elena Soculescu să fie „omul nostru"? întrebă Olteanu.

— Omiți un lucru esențial, spuse Apostolescu, evitînd să-i dea un răspuns direct. Din depozițiile pe care le-ai strîns de la vecinii lui Andrei Soculescu a rezultat că în noaptea în care acesta a fost ucis a făcut un chef la care au participat două persoane străine: un bărbat și o femeie. Pînă acum am presupus că femeia a fost Elena Soculescu, iar bărbatul, probabil, amantul ei, nu?

— Întocmai, confirmă Olteanu, fără să înțeleagă unde vrea să ajungă superiorul.

— Te-am prins! exclamă rîzînd Apostolescu. Dacă victima a făcut un chef cu musafirii săi, rezultă că aceștia erau așteptați și că Soculescu este acela care le-a deschis ușa și i-a poftit în casă, așa-i?

— Probabil, răspunse Olteanu încercînd, fără succes, să prindă raționamentul lui Apostolescu.

— Păi, dacă admiți că victima a deschis ușa și și-a poftit asasinii în casă, ce rol se mai poate atribui cheilor

pe care le posedă Elena Soculescu? Și fără să mai aștepte răspunsul lui Olteanu, continuă: Rezultă că din cele două capete de acuzare — cheile și polița de asigurare —, care fac din soția victimei principalul bănuit, rămîne în picioare numai interesul material, pe care aceasta l-ar fi putut avea prin dispariția soțului ei, respectiv încasarea despăgubirilor de la ADAS.

— Bine, spuse Olteanu făcînd un gest de nerăbdare, și atunci considerați că Elena Soculescu poate fi absolvită de bănuielile noastre?

— Mi te pripești, drăguțule, spuse Apostolescu, arborînd obișnuitul său zîmbet în colțul buzelor. Este un lucru bine cunoscut că, într-o anchetă penală neelucidată complet, acordarea unui certificat de bună purtare vreunei persoane amestecată în afacere nu este, de loc, indicată. Deci cu atît mai puțin aș putea s-o absolv pe Elena Soculescu de bănuielile noastre. Voiam să spun altceva. Și anume că uciderea lui Soculescu putea fi făptuită la fel de bine și de altă femeie, cu condiția să fi fost însoțită de un bărbat.

În ceea ce privește pe Elena Soculescu, dacă întradevăr este vinovată o va dovedi, ajutîndu-ne la depistarea perechii care i-a vizitat soțul, în noaptea cînd acesta a fost ucis. Ești de acord cu noua-mi ipoteză?

— Sînt de acord, numai că vreau să vă cer o lămurire: astăzi, cînd am discutat cu procurorul Pastia, ați fost de acord că Elena Soculescu ar fi putut să-și ucidă soțul, iar acum — cînd în afara posibilității realizării omorului apare și mobilul crimei — pledați pentru neculpabilitatea bănuitei. Ce v-a determinat să vă schimbați opinia?

— Adineauri, cînd am vorbit la telefon cu „Circulația", mi-am dat seama că, azi-dimineață, schimbîndu-mi costumul purtat ieri, am uitat în celelalte haine cheile de

la apartamentul meu, iar printr-o asociaţie de idei mi-am spus că, dacă aş avea pe cineva acasă să-mi deschidă uşa, n-ar fi nici o problemă...

— Şi are cine să vă deschidă?

— Tocmai acesta e buclucul că n-am! Dar nu face nimic, cînd voi pleca, am să mă opresc la „Spargeri", pentru a invita vreun coleg de acolo să bea un „cinci stele" la mine acasă. Şi, după cît îi cunosc eu, nici unul dintre ei n-ar putea rezista unei astfel de oferte; în acest fel intrarea mea în casă se va face ca şi cum cheile ar fi în buzunarul meu. Dacă te tentează un coniac bun şi totodată eşti curios să vezi cum „operează" cei de la „Spargeri", îţi stau la dispoziţie! îl ispiti Apostolescu.

— Tovarăşe căpitan, spuse Olteanu cu un aer nefericit, îmi pare rău că trebuie să refuz tentanta dumneavoastră invitaţie, dar sînt însurat şi se împlinesc aproape 24 de ore de cînd n-am mai dat pe acasă. Sper că mă înţelegeţi?

— Evident, îi răspunse Apostolescu rîzînd. Dar, nu-i nimic, ne vom revanşa după ce terminăm cu afacerea asta. De acord?

— De acord! răspunse înveselit Olteanu.

— În legătură cu ce-am discutat pînă acum, mai am o problemă, spuse Apostolescu în timp ce-şi lua la revedere de la Olteanu. Te rog ca mîine dimineaţă să treci pe la Elena Soculescu şi s-o aduci aici pentru a purcede la alcătuirea listei prietenilor şi cunoştinţelor soţului ei.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan. Mîine dimineaţă, voi căuta să iau legătura cu Elena Soculescu, mai înainte de a pleca la serviciu. Asta înseamnă că în jurul orei şapte dimineaţa voi fi la dumneavoastră.

Capitolul XI.

SURPRIZA

Joi 10 sept. 196...

Apostolescu se deşteptă într-o dispoziţie excelentă şi, fredonînd o melodie sincopată, se spălă şi începu să se îmbrace.

Cînd ajunse în stradă, îşi privi ceasul brăţară şi, constatînd că pînă la ora şapte mai sînt numai zece minute, luă o hotărîre bruscă. Văzînd în staţie autobuzul care-l ducea la serviciu, se decise să-l prindă. Cine-l mai văzuse în alte dimineţi, cît de tacticos şi imperturbabil mergea pe stradă, legănîndu-şi alene umerii puternici, ar fi avut toate motivele să rămână surprins de agilitatea şi viteza pe care o dovedi, acoperind cei peste o sută de metri care-l despărţeau de autobuz. În momentul în care autobuzul se puse în mişcare, iar pufăitul aerului comprimat anunţa declanşarea sistemului de închidere a uşilor, antebraţul lui Apostolescu se strecură printre cele două canturi cauciucate şi, prinzînd bara metalică, le forţă să se redeschidă.

Făcîndu-se că nu observă privirea mustrătoare a taxatoarei îşi scoase un bilet şi „avansă înainte".

Intrînd în biroul său, un coleg îl anunţă că a fost căutat cu cîteva minute mai înainte de locotenentul Olteanu.

— Mi-a lăsat ceva vorbă? întrebă el pe un ton neutru,

— Nu, în afara faptului că va reveni cu un telefon.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse Apostolescu în timp ce-şi descuia sertarele biroului. În momentul cînd luă loc pe scaunul său, îşi spuse: „Probabil că mi-a dat telefon pentru a mă anunţa că n-a mai găsit-o acasă, pe Elena Soculescu şi, în consecinţă, va mai întîrzia,

deoarece trebuia să se ducă după ea la cooperativă". Convins de justețea raționamentului său, nu se mai gîndi la asta și începu să examineze dosarele care-i fuseseră repartizate în ziua precedentă.

Era atît de cufundat în studierea unui dosar încît și uitase de existența locotenentului Olteanu cînd, telefonul începu să-și afirme prezența. Ridică cu un gest mecanic receptorul și rosti obișnuita formulă: „Aici Miliția judiciară, cu cine doriți să vorbiți?" Era locotenentul Olteanu.

— Ce-i, Georgică, te-ai dus prea tîrziu și ți-a zburat păsărica? spuse Apostolescu în glumă.

— Cam așa ceva, tovarășe căpitan, deși am căutat-o la ora șase și jumătate, veni răspunsul acestuia. În timp ce sunam la ușă a venit și portarul blocului, care m-a asigurat că de la ora șase spală scările imobilului și, dacă locatara ar fi plecat de acasă, ar fi trebuit s-o vadă, ceea ce nu s-a întîmplat. Am mai insistat cîteva minute, bătînd și sunînd la ușă, și, văzînd că nu-mi răspunde nimeni, m-am hotărît s-o caut la cooperativă. Partea cea mai curioasă este că, deși am ajuns la cooperativă cu jumătate de oră după începerea programului de lucru, dînsa nu se prezentase la serviciu și nici nu anunțase că va întîrzia. Drept care am revenit la domiciliul ei, dar rezultatul este același: nimeni nu-mi răspunde...

— Ascultă, Georgică, îl întrerupse Apostolescu, în definitiv, ce vrei acum de la mine? Ai probabil impresia că principala bănuită, dîndu-și seama, din discuțiile pe care le-a avut ieri cu noi, că este suspectată, a spălat putina. Așa este? și, fără să-i dea interlocutorului său timp să răspundă, continuă: Să știi că țara noastră nu trebuie confundată, să spunem, cu Statele Unite, unde dacă un criminal trece dintr-un stat în altul, poate face să i se piardă urma pentru un timp îndelungat sau, de

cele mai multe ori, definitiv. În concluzie, nu consider că este încă momentul să dăm semnalmentele ei lucrătorilor de miliție. Poate că o fi plecat mai devreme de acasă pentru a-și face unele cumpărături, iar faptul că nu s-a prezentat încă la serviciu, este o problemă care-o privește pe dînsa personal și pe șefii ei. Așa că nu te mai agita atîta, pentru că va apare și singură. Pînă atunci, vino la mine să stabilim ce avem de făcut pentru astăzi.

— Tovarășe căpitan, insistă Olteanu, am impresia că totuși ceva nu este în ordine. Cînd am căutat-o prima oară afară era încă întuneric, fapt care mi-a permis să văd, strecurîndu-se, din vestibul, pe sub ușă o dîră de lumină. De asemenea, din casă se aude o emisiune radiofonică. Dumneavoastră, cînd plecați de acasă, lăsați lumina aprinsă și aparatul de radio deschis? Eu, nu!

— Se întîmplă, răspunse Apostolescu, cînd mă duc să-mi iau țigări, sau vreo gazetă, de la debit...

— Dar nu este cazul aici! îl întrerupse Olteanu cu o voce nerăbdătoare. Acum este aproape ora opt, ceea ce înseamnă că persoana căutată ar fi putut pleca — după depoziția portarului — înainte de ora șase, adică de cel puțin două ore... Și mai este și faptul că nu s-a prezentat încă la serviciu.

— De unde vorbești acum? îl întrerupse Apostolescu, care nu rămăsese chiar atît de rece, cum voia să pară, la îngrijorarea colaboratorului său.

— Sînt în holul imobilului, la un telefon public.

— Așteaptă-mă, vin și eu imediat!

În următoarele minute, mașina inspectoratului îl depuse pe Apostolescu în fața imobilului, unde-l aștepta locotenentul Olteanu.

— Hai şi arată-mi uşa apartamentului cu pricina, fură primele cuvinte ale lui Apostolescu, în timp ce-i strîngea mîna lui Olteanu.

— După ce-am vorbit cu dumneavoastră — spuse Olteanu, în timp ce intrau în cabina liftului —, am dat telefon la cooperativă, de unde mi s-a răspuns, din nou, că Elena Soculescu nu s-a prezentat la serviciu: fapt fără precedent, în cei trei ani, de cînd lucrează acolo.

Între timp, liftul se oprise şi Olteanu, deschizînd portiera acestuia, indică uşa apartamentului unde locuia Elena Soculescu.

În faţa lor era o uşă din stejar masiv, vopsită cu un lac de culoare închisă. Pe ea era fixat un suport de carte de vizită, pe care scria „Ioana Grigorescu".

— Acesta este numele gazdei, nu? întrebă Apostolescu indicînd cu mîna numele scris pe uşă.

— Întocmai, răspunse Olteanu, iar cînd văzu că Apostolescu îşi apropie urechea de uşă, în timp ce degetul său apăsa pe butonul soneriei, continuă: soneria funcţionează, am verificat-o şi eu.

Apostolescu se aplecă pentru a privi prin gaura cheii, dar nu putu vedea nimic; de cealălaltă parte a uşii apărătoarea lăcaşului broaştei era lăsată în jos.

— Raza de lumină care se vedea pe sub uşă, preciză Olteanu, nu se mai distinge acuma, deoarece lumina zilei este mai puternică decît cea electrică.

Din momentul în care se oprise în faţa apartamentului, era încercat de un simţămînt de nelinişte. La început îşi spuse că, probabil, s-a lăsat influenţat de anxietatea lui Olteanu, dar acum era convins, de-a binelea, că într-adevăr ceva „nu se învîrteşte rotund". În timp ce mintea lui încerca să găsească explicaţia acestei situaţii, interveni un alt aliat de-al său: simţul olfactiv. Apostolescu începu să adulmece aerul din jurul

său. Se lăsă apoi într-un genunchi şi îşi apropie nasul de spaţiul dintre uşă şi pardoseala de ciment. Mirosi de cîteva ori şi, ridicînd privirile către locotenent, îl întrebă:

— Nu simţi nimic?

— Nu, tovarăşe căpitan, de altfel am guturai, răspunse Olteanu.

În timpul discuţiei purtate de cei doi anchetatori, în faţa apartamentului Elenei Soculescu, îşi făcu apariţia un bărbat trecut de 55 de ani, negricios şi cu ochelari. Hainele de pe el, cumpărate cu cel puţin zece ani mai înainte şi purtate fără intermitenţă, lăsau impresia că, în tot acest interval, nu avuseseră niciodată „rendez-vous" cu maşina de călcat sau cu „Nufărul".

— Dînsul este portarul blocului, spuse Olteanu, cînd întîlni privirea întrebătoare a lui Apostolescu.

— Cum te numeşti, tovarăşe? îl întrebă Apostolescu

— Haralamb Constantin, răspunse acesta cu o voce răguşită.

— Cînd ai văzut-o ultima oară pe doamna Soculescu?

— Ieri, pe la ora şapte seara, cînd a venit să-mi bată la uşă pentru a mă anunţa că liftul este iar defect. I-am spus că ştiam şi am anunţat mecanicul, care m-a asigurat că mîine la prima oră va veni să-l repare.

— Ai putea să-mi spui dacă — atunci cînd a bătut la uşa dumitale — venea, sau se pregătea să plece în oraş?

— Cred că venea, deoarece după ce i-am dat explicaţiile necesare s-a îndreptat spre scări.

— Şi de atunci n-ai mai văzut-o?

— Nu, domnule!

— În dimineaţa asta ai spălat scările, nu? şi, văzînd cum portarul înclină capul afirmativ, Apostolescu continuă: La ce oră te-ai apucat de treaba asta?

— Cred că era ora şase fără ceva, deoarece cînd a sunat sirena fabricii din vecinătate, pentru ora şase, tocmai începusem să spăl mozaicul din hol.

— Şi nu se putea ca doamna Soculescu să fi coborît cu liftul, în timp ce dumneata spălai scările, să zicem, la etajul întîi?

— Nu, n-ar fi fost posibil să folosească liftul, deoarece acesta a fost reparat abia la ora şapte, cînd era şi domnul aici, spuse portarul indicîndu-l printr-un gest pe Olteanu.

— La ce oră pleacă, de obicei, doamna Soculescu la serviciu?

— Niciodată mai devreme sau mai tîrziu de ora şapte fără un sfert.

— Spune-mi, te rog, n-ai impresia că aici persistă un miros neobişnuit? întrebă Apostolescu pentru a verifica dacă mirosul, care-i atrăsese atenţia, nu era poate specific imobilului în care se afla.

— Cred că aveţi dreptate — spuse portarul, după ce adulmecă şi el lîngă canatul uşii —, parcă miroase a ceva ars.

În tot timpul cît asistase la discuţia dintre portar şi Apostolescu, Olteanu continuase să ţină degetul apăsat pe butonul soneriei. Probabil că sunetul neîntrerupt al acesteia deranjase pe locatarii din dreapta apartamentului în faţa căruia stăteau ei, deoarece uşa se deschise cu violenţă, pentru a lăsa să se vadă o femeie între două vîrste, cu ochii cîrpiţi de somn, care li se adresă enervată:

— De ce nu lăsaţi oamenii să doarmă? Nu vedeţi că nu-i nimeni acasă...? Apoi, distingînd uniforma lui Olteanu, continuă pe un ton mai binevoitor: La ora asta trebuie să fie la serviciu...

— Vă rog să ne iertaţi că v-am deranjat, se scuză Apostolescu, dar avem impresia că în acest apartament arde ceva...

— Cum! A luat foc casa?! întrebă speriată interlocutoarea.

— N-am spus că a luat foc casa, ci numai că miroase a ars. Spuneţi-mi, continuă Apostolescu — urmărind în acelaşi timp pe chipul doamnei din uşă cît de repede se poate metamorfoza indignarea în spaimă —, aveţi balcon comun cu vecina dumneavoastră?

— Nu, balcoanele noastre sînt despărţite printr-un zid, veni răspunsul plin de impacientare al doamnei care deschisese uşa.

— Ţinînd seama de pericolul care subzistă, spuse Apostolescu, vă rugăm să ne permiteţi să aruncăm o privire din balconul dumneavoastră în cel al vecinei.

Sub imperiul fricii de incendiu, doamna din faţa lor îşi înfrînse toate rezervele şi le deschise larg uşa.

— Vă rog să poftiţi, spuse ea în timp ce-şi strîngea cu mîna capotul, pe care-l îmbrăcase în mod sumar cînd fusese deşteptată din somn de zgomotul făcut de soneria apartamentului vecin.

După ce le arătă drumul spre balcon, Apostolescu deschise uşa acestuia şi păşi pe el. De fapt era o terasă, lungă de circa 5 metri şi lată de aproape 2 metri. Apostolescu se duse spre partea stîngă a terasei şi, scoţînd capul pe după zidul despărţitor, încercă să vadă terasa vecină. Nu remarcă însă nimic deosebit, ferestrele apartamentului vecin fiind închise.

— Vă rog să nu vă supăraţi, dar am nevoie de un scaun, spuse Apostolescu întorcîndu-se spre gazda lor.

— Imediat, răspunse aceasta şi, intrînd în casă, se întoarse cu un scaun tapiţat.

— A, nu! exclamă Apostolescu zărindu-l. N-aveţi un scaun de bucătărie? E păcat să mă urc cu pantofii pe el.

— Aşteptaţi, spuse intrigată aceasta şi, luînd scaunul tapiţat reveni, după un minut sau două, cu un scaun de bucătărie vopsit într-o culoare pastel.

Apostolescu aşeză scaunul lîngă peretele despărţitor şi, suindu-se pe el, îşi strecură braţul în dosul zidului, care alcătuia mediana celor două terase. În timp ce căuta un punct de sprijin cu mîna, însoţitorii săi îi ghiciră, în sfîrşit, intenţia şi începură să se lamenteze.

— Vai, domnule, dar n-ai de gînd să escaladezi balconul . . . spuse îngrozită gazda.

— Să ştiţi că pînă-n stradă sînt şapte etaje . . . . . ţinu să precizeze şi portarul.

— Tovarăşe căpitan, spuse cu convingere locotenentul Olteanu, n-ar fi mai bine să mă lăsaţi pe mine? Ştiţi, am jucat cîţiva ani fotbal, aşa că . . .

Era mai mult decît putea suporta Apostolescu — care fără să-şi poată explica de ce, avea o adevărată aversiune pentru fotbal —, de aceea îşi întoarse capul către Olteanu şi-i răspunse, cu o ironie marcată:

— Iar eu jumătate din viaţă mi-am petrecut-o jucînd rugby! Apoi se întoarse flegmatic la preocuparea sa şi continuă să caute punctul de sprijin de care avea nevoie.

Se convinse însă repede că nu în dosul peretelui era ceea ce căuta el, ci deasupra.

Într-adevăr, de la terasa de deasupra celei pe care se aflau ei, o ţeavă de oţel lungă de aproximativ 30 de centimetri patrona zidul despărţitor, pe care intenţiona să-l escaladeze. Era o ţeavă de scurgere a apei de pe pardoseala terasei de la etajul opt. Din păcate însă, aceasta era situată la o înălţime care depăşea chiar şi lungimea braţului său ridicat, cu cel puţin un metru.

Întorcîndu-se spre gazda lor, care continua să-i supravegheze neliniştită gesturile, îi spuse:

— Dacă nu consideraţi că abuzez prea mult de bunătatea şi gentileţea dumneavoastră, spuneţi-mi, vă rog, aveţi cumva în casă o frînghie de rufe?

— Am, dar nu v-o dau, domnule. Nu pot participa la sinuciderea dumneavoastră! exclamă ea cu hotărîre.

— Ştiţi, doamnă, spuse cu calm Apostolescu, în timp ce se cobora de pe scaun, — principala caracteristică a unei societăţi moderne este diviziunea muncii, care se materializează prin profesii şi meserii multiple, necesare acestei societăţi. Multe din aceste meserii presupun un grad de periculozitate suficient de ridicat. Astfel: un pilot de avion poate să se prăbuşească cu nava lui, un scafandru în imersiune poate rămîne fără aer, un şofer poate în orice moment să părăsească o şosea şi să se strivească de un copac etc. Cert este însă că pe de o parte aceste activităţi sînt necesare societăţii, iar pe de alta că toţi cei care au îmbrăţişat astfel de meserii sînt conştienţi de riscurile pe care le incumbă profesiunea lor. Să ştiţi că şi munca în cadrul miliţiei comportă adesea riscuri mari. Riscuri pe care le-am cunoscut atunci cînd m-am înrolat în activitatea pe care-o desfăşor. S-ar putea să ies la pensie din miliţie, aşa cum s-ar putea, tot atît de bine, ca un răufăcător să-mi găurească ţeasta cu cîteva gloanţe, peste o oră, peste o lună sau peste zece ani. Desigur, tot atît de bine aş putea muri şi înjunghiat, sau — pentru a localiza mai bine situaţia — să mă prăbuşesc în stradă de la etajul şapte. Singurul lucru care are importanţă este să-mi fac datoria. Dacă aş fi luat în considerare mai întîi riscurile, în mod cert, n-aş fi fost acum în faţa dumneavoastră. În consecinţă, dacă vreţi într-adevăr să mă ajutaţi, reducînd din riscurile pe care le comportă tentativa-mi de escaladare, vă rog să-mi daţi frînghia pe care v-am cerut-o. Altfel, tot voi

încerca să trec dincolo, ceea ce va spori în mod substanțial riscul de-a ateriza fără parașută.

Lunga-i tiradă își făcu efectul scontat și binevoitoarea lor gazdă, fără să mai facă vreun comentariu, dispăru în casă, pentru a reapare în scurt timp cu o frînghie de rufe în mînă.

— E bună?

— Perfectă! răspunse Apostolescu după ce o încercă smucind-o de cîteva ori între pumni. Apoi se urcă din nou pe scaun și, punînd frînghia pe din două, o azvîrli peste țeava din oțel de deasupra creștetului său. Trebui să-și repete de mai multe ori gestul, pînă reuși să cuprindă țeava cu frînghia. Mai făcu o încercare, pentru a verifica și rezistența țevii și, cînd se convinse că totul este în ordine, îi întinse lui Olteanu cele două capete de frînghie, spunîndu-i:

— Te rog să ții frînghia întinsă, pentru a nu aluneca de pe țeavă, în timp ce eu trec dincolo.

În momentul cînd Olteanu preluă frînghia din mîinile lui Apostolescu și se fixă bine în picioare, pentru a asigura manevra superiorului său, acesta se aplecă și-i șopti: „Apropo, ceea ce fac eu acuma se numește violare de domiciliu și, în conformitate cu art. 246 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la trei luni la doi ani. Dacă n-aș avea certitudinea că în apartamentul care ne interesează pe noi stăruie un pericol pentru cei din jur, m-aș abține de la această escaladare. Și încă ceva, te rog să supraveghezi apartamentul acela de peste drum... cel de deasupra balconului, unde s-au pus rufele la aerisit. Mai exact, vreau să știu dacă mai apare cineva în dosul perdelelor..."

Locotenentul Olteanu nu mai avu cînd să-și exprime asentimentul, deoarece Apostolescu apucă cu mîna stîngă frînghia și se săltă pe balustrada balconului, în timp ce

mîna dreaptă se agăță cu degetele de peretele despărțitor al apartamentului vecin. Făcu o mișcare de înconjurare a acestuia, cu pieptul, trecu piciorul drept, apoi pe cel stîng și sări ușor în balconul apartamentului ocupat de Elena Soculescu.

Capitolul XII.

SĂ FIE CHEMAT PROCURORUL...

În primul moment constată că terasa pe care se afla era identică cu cea părăsită puțin mai înainte. Se apropie imediat de ușa terasei și încercă s-o deschidă, dar nu reuși. Același insucces îl întîmpină și cînd încercă să deschidă ferestrele. Toate erau bine închise pe dinăuntru.

Se apropie atunci de ultima fereastră, care n-avea perdea, și, uitîndu-se înăuntru, văzu o bucătărie. Ceea ce îi atrase atenția în primul rînd a fost o mașină de gătit cu gaze. Pe un ochi aprins al acesteia se afla un ibric mare și gol. Privind mai atent ibricul care se afla pe mașina de gătit, constată că, deși la origine culoarea acestuia trebuia să fi fost albastră, acum avea nuanța vișinei putrede. Deci mirosul care-i frapase era cauzat de tabla încinsă a ibricului.

Asigurîndu-se astfel că nu există un pericol iminent de incendiu, luă pe rînd celelalte ferestre, dar nu a putut să vadă nimic prin ele din cauza unei draperii de pluș gros, care împiedica pătrunderea privirilor sale prin geamuri. Cînd reveni la ușa balconului, constată că și aceasta era acoperită, pe dinăuntru, de draperia din pluș. Tocmai cînd vru să renunțe, zări, în colțul din

dreapta, o suprafaţă mică din geamul uşii, nu mai mare ca o palmă de copil cu degetele răşchirate, care nu era complet acoperită de draperie. Mai întîi nu putu distinge nimica, apoi, cînd ochii i se obişnuiră cu penumbra care domnea în cameră, zări ceva care-l decise să se îndrepte, imediat, spre peretele terasei de unde venise. Îl strigă pe Olteanu şi cînd capetele lor se apropiară, pe lîngă zidul despărţitor, Apostolescu îi şopti cîteva cuvinte, la auzul cărora interlocutorul său îl privi cu un amestec de neîncredere şi uimire.

— Şi ca să nu mai pierdem timpul, dă-i un telefon procurorului Pastia, din apartamentul în care te afli, şi apoi vino la uşa de intrare; în timp ce dumneata îl pui la curent pe procuror, cu descoperirea făcută, eu am să încerc să pătrund în casă şi să-ţi deschid uşa.

Olteanu, încă interlocat de spusele lui Apostolescu, ceru permisiunea gazdei pentru a se folosi de telefonul acesteia. În acest timp, Apostolescu se îndreptă cu hotărîre spre geamul în dosul căruia un ibric gol şi înroşit de atîta căldură stătea pe focul unei maşini de gătit cu gaze.

Capitolul XIII.

O DESCOPERIRE MACABRĂ

Ajuns în faţa ferestrei de la bucătărie, Apostolescu îşi ridică piciorul stîng în sus, la fel ca o dansatoare de „French-cancan", şi, fără nici un fel de reticenţă, lovi geamul cu tocul pantofului, transformîndu-l în cioburi. Îşi strecură apoi mîna prin spărtura geamului şi, apucînd drucărul, deschise fereastra. Se

prinse cu mîinile de pervazul ferestrei, puse un picior pe tocul acesteia şi printr-o săritură elastică ajunse pe cimentul bucătăriei.

Primul lucru pe care-l făcu a fost acela de a opri focul, închizînd robinetul maşinii de gătit. Remarcînd temperatura ridicată din bucătărie, îşi spuse că ibricul a stat, probabil, mai multe ore pe foc. În timp ce închidea robinetul de gaze, văzu pe fundul ibricului, care dogorea de căldură, nişte pete negre. După toate aparenţele, era ceai carbonizat, prin evaporarea apei în care a fost pus la fiert.

Dar nu bucătăria constituia scopul efracţiei sale. Puse mîna pe clanţa uşii din faţa sa şi-o răsuci. Datorită draperiilor groase care acopereau ferestrele, lumina răzbătea cu greu, sub forma unor fascicule, prin cîteva puncte incomplet acoperite.

Se îndreptă hotărît spre fereastră şi, cu un gest brusc, trase draperia de pluş într-o parte. Lumina zilei, invadînd încăperea, îi permise lui Apostolescu să-şi dea seama, dintr-o singură privire, de situaţia care domnea acolo.

Cu excepţia unei servante grele cu furnir de mahon, care era proptită în uşa de acces la vestibul — fără îndoială pentru a o baricada —, şi a mesei care stătea în mijlocul camerei într-o poziţie excentrică, toate celelalte piese ale garniturii de mobilă erau amplasate într-o ordine firească dacă nu chiar pedantă. În acel moment se auzi vocea unei spicheriţe care anunţa, pe calea undelor, că este ora nouă dimineaţa.

Studioul, cu aşternutul nestrîns, lăsa impresia că cel care dormise în el se afla în apropiere şi trebuia să apară din moment în moment. Alături de pat, pe un scaun se afla un taior pe care-l mai văzuse, cu o zi

înainte, cînd discutase cu Elena Soculescu. Pe umerii taiorului, era aruncată neglijent o pereche de ciorapi nylon.

În timp ce contempla spectacolul care i se înfățișa, Apostolescu își scoase din buzunar un briceag pe care-l deschise și-l închise de cîteva ori, ezitînd pînă se hotărî să renunțe la serviciile lui. „În definitiv, la ce bun după atîtea ore?" — își spuse el.

Încăperea în care se afla avea patru uși: prima era aceea prin care intrase el din bucătărie, a doua avea acces către terasă, a treia — care era blocată de servantă —, după presupunerile lui, trebuia să dea în vestibul, iar cea de-a patra ușă, după toate probabilitățile, ascundea în spatele ei camera de baie. Pentru a-și verifica supoziția se îndreptă către ultima ușă și-o deschise. Avusese dreptate, în fața lui se afla o baie mică și cochetă. Ceea ce nu putu scăpa privirilor sale era ordinea și curățenia care domneau acolo.

În acel moment se auzi soneria, care-l anunța insistent că Olteanu i-a îndeplinit ordinul de a-l chema pe procurorul Pastia, iar acuma dorea să i se asigure și lui accesul în încăpere. Apostolescu, care, în fața priveliștii ce i se oferea, uitase de colaboratorul său, închise la loc ușa de la camera de baie și se îndreptă către servanta proptită în ușa de la vestibul.

„Un moment, Georgică" — strigă el. Apoi, își așeză o palmă pe tocul ușii, iar cealaltă mînă și-o strecură între servantă și ușă. Cînd aprecie că și-a fixat bine ambele mîini, își încordă mușchii pectorali și mobila începu să alunece ușor pe parchet.

După ce deplasă servanta, atît cît trebuia pentru a se permite deschiderea ușii, se opri. Își scoase batista din buzunarul interior al hainei și punînd-o pe clanță, apăsă

și deschise ușa. Lumina electrică care-l întîmpină în vestibul îi aminti de una din observațiile făcute de locotenentul Olteanu cînd îl chemase acolo și își spuse: „Cîtă dreptate a avut..."

Utiliză din nou batista, de astă dată pentru a întoarce butonul broaștei yale la ușa de intrare. Cînd ușa fu deschisă, întîlni privirea nerăbdătoare a locotenentului Olteanu, în timp ce din spatele acestuia era fixat de ochii plini de curiozitate ai doamnei prin apartamentul căreia trecuseră și ai bătrînului portar.

Apostolescu îi făcu semn lui Olteanu să intre înăuntru și, în timp ce acesta se strecura prin ușa pe jumătate deschisă, se adresă pe un ton de scuză celorlalți doi martori:

— Vă rog să mă iertați că nu vă pot invita și pe dumneavoastră, dar ce s-a petrecut în acest apartament este o problemă în exclusivitate a miliției. În ceea ce privește pericolul de incendiu, să nu vă faceți nici un fel de griji, a fost înlăturat, mai adăugă Apostolescu în timp ce închidea ușa.

— Unde este? întrebă Olteanu.

— Uite-o! spuse Apostolescu, după ce deschise ușa care dădea din vestibul în dormitor.

În fața lui Olteanu, sub lampa de plafon — înclinată într-o parte de o frînghie fixată de cîrligul acesteia — atîrna, la o distanță de aproximativ jumătate de metru de parchet, Elena Soculescu.

— Dar de ce este așa de lungă? întrebă surprins Olteanu.

— Probabil că n-ai mai văzut niciodată oameni spînzurați, altfel ai fi știut că, sub efectul forței gravitaționale, corpurile celor care aleg acest fel de moarte se alungesc.

— Și mirosul acesta pestilențial?

— Este o altă caracteristică a morții prin spînzurătoare: toți mușchii — deci și cei ai organelor de evacuare — se relaxează în momentul în care creierul nu mai este alimentat cu sînge, adică la aproximativ 30 de secunde după ce carotidele au fost strivite de laț, sub presiunea produsă de tracțiunea exercitată de corpul victimei.

— N-ar trebui s-o dăm jos de acolo?

— Am avut și eu intenția asta cînd am intrat înăuntru, dar plecînd de la ideea că oricum n-o mai putem ajuta, am considerat că este mai bine să nu o mai mișcăm pînă la venirea medicului legist și a procurorului. Apropo, l-ai anunțat pe Pastia?

Olteanu făcu un semn afirmativ cu capul, apoi puse o nouă întrebare:

— Se moare repede prin spînzurătoare?

— Simptomele sînt foarte relative și diferă de la organism la organism. În tot cazul, simultan cu șocul provocat de frînghia care frînează brusc căderea corpului și provoacă desprinderea vertebrelor cervicale din coloană, așa cum ți-am mai spus, se întrerupe alimentarea cu sînge a creierului, ceea ce provoacă leșinul, mai exact insensibilitatea. Astfel că spînzuratul nu mai are cînd să-și dea seama că se sufocă. La examenul necropsic însă, cu cît durata agoniei este mai lungă cu atît tabloul asfixiei este mai pronunțat și mai polimorf.

— În cît timp de la strîngerea lațului culant se mai poate interveni cu eficacitate, pentru salvarea candidatului la sinucidere?

— Exceptînd fracturile coarnelor mari ale osului hioid și ale cornului mare al cartilagiului tiroid — care nu sînt, totuși, obligatorii în toate cazurile de spînzurare —, teoretic intervenția trebuie făcută în maximum 8 minute, pentru a mai putea asigura, ulterior, o viață

normală victimei. După acest interval, prin sistarea alimentării cu sînge a creierului, celulele cerebrale ale acestuia se distrug în mod ireversibil. În ceea ce privește inima — în unele cazuri —, aceasta continuă să funcționeze și 20 de minute după instalarea leșinului.

În timp ce locotenentul Olteanu — ascultînd explicațiile lui Apostolescu — se pregătea să mai întrebe ceva, fu întrerupt de intervenția insistentă a soneriei.

Capitolul XIV.

POATE FI CLASATĂ AFACEREA?

Apostolescu deschise ușa și-l pofti pe Pastia în garsonieră.

— Cum s-a spînzurat? întrebă procurorul după ce Apostolescu îl puse la curent cu elementele care l-au obligat să pătrundă, prin efracție, în apartament.

— A tras draperiile de la ferestre, probabil, pentru a nu fi văzută din blocul de vis-à-vis. A împins această servantă — și Apostolescu o indică cu mîna — în ușă, a trecut frînghia prin cîrligul din plafon și, după ce și-a pus ștreangul, a sărit de pe masă cu lațul la gît. Asta-i tot ce rezultă la prima vedere.

— Ai dreptate! spuse Pastia. Așa trebuie să se fi petrecut faptele. Iar cauza acestei sinucideri este ușor de presupus, și-a dat seama că i-am demascat rolul, în uciderea soțului ei, și a preferat să-și ia singură viața. Ținînd seama de turnura pe care au luat-o lucrurile, cred că putem considera dosarul afacerii Soculescu închis, de acord?

— Dacă luăm în considerare mobilul pe care-l presupuneți, pentru justificarea gestului victimei — și care, trebuie să recunosc, este suficient de plauzibil —, sînt tentat să vă dau dreptate. Totuși există ceva care mă intrigă. Oare este firesc ca un om care s-a decis să se sinucidă să mai dorească să savureze o ceașcă de ceai?

— Dacă se pleacă de la premisa că un om care a luat hotărîrea să-și curme viața se află deja într-o stare psihologică anormală, poate chiar psihopatică, de ce n-am admite și unele curiozități? Probabil că era obișnuită să bea în fiecare seară, la culcare, un ceai. În tot cazul, nu văd ce altă explicație trebuie să mai căutăm, atît timp cît nu poate exista nici un dubiu că avem în fața noastră o sinucidere. Poate cineva să acuze intervenția unei voințe exterioară victimei, atît timp cît singura ușă de acces era — atît de cert — închisă pe dinăuntru? Dacă crezi că a închis altcineva ușa decît victima, atunci această persoană ar trebui să fie aici, cu noi. Ai căutat-o? îl persiflă Pastia.

Apostolescu era convins că logica procurorului este corectă și totuși flerul îi spunea că nu trebuie să se grăbească. Ochii săi iscoditori continuau să privească încăperea, lucrurile din ea și victima agățată de plafon. În acest timp procurorul îl privea, așteptîndu-i asentimentul.

— Tovarășe procuror, exclamă deodată Apostolescu, am găsit! Nu vi se pare demn de reținut faptul că victima, deși s-a sinucis pe întuneric, a ținut să astupe ferestrele cu draperia de pluș? Sau — continuă Apostolescu, de astă dată cu vădită ironie — înainte de a-și băga capul în laț a coborît de pe masă și a stins lumina... pentru a nu avea de plătit prea mult curent la sfîrșitul lunii? Dar nu numai atît, noi am stabilit — după declarațiile vecinilor lui Andrei Soculescu — că acesta trebuie

să fi murit în prezența unui bărbat și a unei femei. Dacă femeia putem spune că a fost depistată, ce-i cu bărbatul? Putem oare închide dosarul pînă nu-l găsim?

— Să fiu al naibii dacă n-ai dreptate! Am și uitat de el. Nu putem clasa afacerea pînă nu-l găsim pe acest domn! exclamă convins Pastia.

Adevărul era că procurorul Pastia, departe de a-și face datoria în mod formal, se obișnuise să ia lucrurile mai ușor — cînd lucra cu Apostolescu —, deoarece știa că întotdeauna poate conta pe sprijinul perspicacelui anchetator; chiar dacă polemica ce se isca între ei crea cîteodată disensiuni, acestea erau imediat înlăturate, după ce unul dintre ei reușea să-și argumenteze și să-și impună punctul de vedere. O terță persoană care ar fi asistat la discuțiile dintre ei — fără să fi fost avizată în prealabil — ar fi tras concluzia că între cei doi beligeranți există un antagonism sau o răfuială veche. În realitate, ambii anchetatori erau bucuroși cînd aveau ocazia să lucreze împreună, deoarece aveau certitudinea că, prin completările pe care și le făceau, cu reciprocitate, excludeau posibilitatea strecurării vreunei erori în ancheta întreprinsă.

— Ascultă, căpitănele, spuse Pastia dezmierdîndu-și colaboratorul, crezi că și în acest caz putem vorbi de-o crimă? Chiar în condițiile în care, în mod evident, criminalul n-ar fi putut avea acces aici?

— Sînt convins că și această femeie a fost ucisă, deși nu pricep cum? Dacă ar fi cineva în stare să-mi explice cum a putut criminalul pătrunde sau ieși dintr-o cameră închisă ermetic, aș fi gata să-mi pun la bătaie solda pe o lună de zile! spuse Apostolescu. Apoi continuă: În tot cazul, eu personal consider că cheia acestei afaceri o reprezintă anonimul prieten al doamnei Socu-

lescu. Cînd vom şti cine este acest misterios personaj, sînt aproape sigur că dezlegarea misterului uciderii familiei Soculescu n-ar mai constitui o problemă.

Capitolul XV.

CINE ESTE PRIETENUL DOAMNEI SOCULESCU?

După ce procurorul Pastia îşi luă la revedere de la cei doi anchetatori şi părăsi încăperea, Olteanu deschise discuţia:

— Tovarăşe căpitan, mi-am adus aminte de ceva! Cînd eram pe terasa vecină, v-aţi apucat să ţineţi o conferinţă despre etica profesională a miliţienilor. Vă mărturisesc că această peroraţie m-a intrigat, mai cu seamă că momentul nu era de loc potrivit. Atît eu cît şi dumneavoastră ardeam de nerăbdare să ştim care este sursa şi cauza mirosului de ars ce ne-a îndemnat la violarea domiciliului Elenei Soculescu...

— Remarca este corectă, nu întîmplător am ţinut acel discurs. Am avut impresia că cineva ne supraveghează din apartamentul de peste drum şi am tras de timp, întîrziindu-mi escaladarea, pentru a fi mai bine edificat. Atunci cînd am considerat că a fost probabil numai o impresie, am purces la escaladare şi te-am rugat să continui supravegherea. Ai mai remarcat vreo mişcare în dosul perdelelor apartamentului pe care ţi l-am indicat?

— N-am văzut nimic suspect, tovarăşe căpitan...

În acel moment soneria se făcu din nou auzită, pentru a anunţa sosirea a doi lucrători de la serviciul tehnico-ştiinţific.

Apostolescu le explică în cîteva cuvinte ce doreşte de la ei, insistînd în special asupra necesităţii de a se fotografia toate amprentele digitale pe care le vor găsi. Spera ca în acest fel să poată ulterior identifica pe obişnuitul vizitator al Elenei Soculescu. Urmînd ca, după depistarea acestuia, să-i pună cîteva întrebări, mai cu seamă asupra felului cum şi-a petrecut timpul, în ziua şi la ora cînd au decedat cei doi membri ai familiei Soculescu.

După ce le mai dădu cîteva indicaţii, Apostolescu îşi concentră atenţia asupra corzii de care atîrna victima. Aceasta — după cît se pricepea el — părea să facă parte din categoria corzilor de mare rezistenţă, utilizate de alpinişti la escaladările montane. Victima atîrna de un capăt al corzii, iar celălalt — după ce fusese trecut prin inelul cîrligului din plafon — fusese unit în diagonală cu robinetul radiatorului de calorifer şi legat de acesta.

— După cum se vede, victima a fost spînzurată cu această coardă de nylon; ar fi posibil să depistaţi pe suprafaţa ei desenele papilare a celor care au umblat cu ea? îi întrebă Apostolescu pe cei doi experţi.

— Este imposibil, tovarăşe căpitan! Diametrul corzii are maximum 5 milimetri şi prezintă o suprafaţă mult prea mică pentru a se putea asigura o expertiză dactiloscopică concludentă, răspunse unul dintre specialişti clătinîndu-şi cu îndoială capul.

În timp ce Apostolescu discuta cu criminaliştii, se auzi din nou soneria şi Olteanu se duse să deschidă uşa. Cînd reveni în încăpere era însoţit de medicul legist Dumitriu, care, cu o figură jovială, i se adresă lui Apostolescu:

— Ce faci, căpitane? Pe unde mă duc dau mereu de dumneata, parcă am avea întîlnire...

— Tovarășe Dumitriu, îl întrerupse cu un ton de dojană acesta, să știți că sînt supărat pe dumneavoastră. Cît timp vă trebuie pentru a întocmi certificatul necropsiei lui Andrei Soculescu?

— Cum cît timp îmi trebuie? întrebă mirat medicul legist. Am lucrat cît am putut de repede, dar pentru a întocmi certificatul a trebuit să aștept și rezultatul examenului histologic. Și, cu toate astea, ți-am trimis încă de ieri-seară certificatul. Dacă nu ți-a parvenit încă, nu-i vina mea. Du-te și caută-l, probabil că l-a rătăcit cineva! Apoi adulmecînd aerul mai adaugă: Ce treabă scîrboasă! Parcă ar fi înfundată instalația sanitară!

— Tovarășe Dumitriu, întrebă Apostolescu în timp ce medicul își scotea instrumentele din trusă, cînd credeți că îmi va parveni certificatul acestui caz?

— Hai, nu fi răutăcios, căpitane, eu știu că ești veșnic grăbit și că pentru a-ți fi pe plac ar trebui să ți-l dau acum, pe loc, dar nu-i posibil, și asta o știi și dumneata, nu? Dar pentru a te ajuta, continuă Dumitriu după ce-și consultă ceasul de mînă, am să mă străduiesc ca în următoarele două-trei ore să-ți fie înmînat. E bine?

— Dacă vă țineți de cuvînt, este perfect! răspunse mulțumit Apostolescu. Iar după ce ură spor la treabă celor trei specialiști, părăsi garsoniera urmat de Olteanu.

— Și acum în ce direcție orientăm ancheta? îl întrebă Olteanu cînd ajunseră în stradă.

— Trebuie să întocmim neapărat lista prietenilor și cunoștințelor familiei Soculescu. Era de preferat s-o alcătuim cu ajutorul Elenei Soculescu, așa cum am stabilit ieri-seară, dar... Nu-i nimic, o vom face, indirect, plecînd de la cei cu care erau în relații. În acest scop, mă voi duce din nou la cooperativa unde au lucrat cele două victime, pentru a discuta cu colegii lor

de muncă. Treaba asta o voi face însă pe la ora unu după-amiază, deoarece pînă atunci trebuie să mă ocup de niște „profesioniști" specializați în subtilizarea operelor de artă. În tot cazul, dacă vrei să participi la discuțiile ce le voi purta la cooperativă, înainte de a pleca am să-ți dau telefon la secție și vom stabili împreună ora cînd plecăm într-acolo. De acord?

— La ordinele dumneavoastră, tovarășe căpitan. Problemele pe care le am eu de rezolvat nu-mi cer să mă deplasez în afara secției, așa că în permanență voi fi în biroul meu și în același timp la dispoziția dumneavoastră.

După ce se despărți de colaboratorul său, Apostolescu se urcă în mașina care-l aștepta și în următoarele zece minute se afla în biroul lui de la I.G.M.

Capitolul XVI.
DATELE AFACERII SE CONTRAZIC

Era aproape douăsprezece și jumătate cînd Apostolescu termină cu interogarea hoților de tablouri. Se simțea epuizat de discuția pe care o avusese cu „clienții" săi și, pentru a se reconforta, dădu un telefon la bufet și ceru să i se trimită o cafea amară și mai ales tare.

Cîteva minute mai tîrziu, o ciocănitură ușoară în ușă îl făcu să creadă că a sosit cafeaua comandată. Dar, spre dezamăgirea lui, intră un subofițer, care după ce-l salută și-i înmînă două plicuri părăsi biroul.

Dintr-o singură privire îşi dădu seama că, în sfîrşit, intrase în posesia certificatelor medico-legale, ale lui Soculescu şi soţiei sale, precum şi a rezultatului investigaţiilor întreprinse de experţi în locuinţa lui Andrei Soculescu.

Tocmai începuse să citească raportul criminaliştilor cînd o nouă bătaie în uşă îl anunţă că i-a sosit şi cafeaua mult dorită.

După ce-şi puse la îndemînă ceaşca şi îşi aprinse o ţigară, reluă lectura buletinului criminaliştilor. Parcurse cu rapiditate cele cîteva foi de hîrtie dactilografiate, iar cînd termină începu să le recitească şi să sublinieze anumite pasaje, pe care le aprecia ca fiind mai importante:

„Gazul metan s-a scurs atît prin cele două arzătoare superioare, cît şi prin cuptorul maşinii de gătit; urmare a deschiderii celor trei robinete corespunzătoare... Se constată că maşina de gătit a fost cumpărată, de curînd, cu duzele adaptate pentru gaze îmbuteliate (lichefiate), dar racordată la reţeaua de gaz metan. Datorită acestei erori cauzată, probabil, din vina vînzătorului — care n-a întrebat clientul pentru ce sursă de combustibil cumpără maşina —, orificiile de evacuare a gazelor prezintă o obturare de 50%, faţă de cele utilizate pentru reţeaua de gaz metan; ceea ce a redus la jumătate debitul de gaze care alimenta cele trei arzătoare. Ţinînd seama de cubajul încăperii, de debitul redus al gazelor, precum şi de puterea mică a exploziei, se apreciază că din momentul deschiderii robinetelor maşinii de gătit şi pînă în momentul declanşării deflagraţiei a existat un interval de aproximativ patru ore. Întrucît este stabilit că deflagraţia s-a produs la ora trei şi cincisprezece minute dimineaţa, rezultă că deschiderea robinetelor maşinii de gătit a fost realizată în jurul orei unsprezece noaptea".

Cînd sublinie ultima frază, pe faţa lui Apostolescu apăru un zîmbet, iar în timp ce sorbi cîteva înghiţituri din cafeaua care între timp se răcise, îşi spuse amuzat: „Cum dracu pot doi oameni, cu o experienţă atît de bogată, să facă o astfel de afirmaţie? Nu se poate să nu fi aflat despre declaraţiile făcute de vecini... în sfîrşit" — îşi termină Apostolescu monologul, ridicînd din umeri şi reluîndu-şi sublinierile pe buletin.

„În ceea ce priveşte agentul care a declanşat explozia: avînd în vedere gradul de distrugere al aparatului telefonic, respectiv expulzarea subansamblelor acestuia, se poate afirma, cu certitudine, că de la acest punct a fost provocată aprinderea gazelor din locuinţă. Mecanismul aprinderii fiind următorul: amestecul exploziv (format prin combinarea metanului cu aerul din încăpere) a pătruns şi printre piesele componente ale aparatului telefonic, iar în momentul cînd acesta a fost apelat de la un alt post, exterior, vibratorul a aprins prin scînteile sale electrice mediul inflamabil înconjurător".

„La analiza dactiloscopică efectuată nu s-au remarcat amprente digitale diferite de ale victimei". Cînd repuse buletinul criminalistic pe biroul său, Apostolescu era dezamăgit. Îşi pusese atîtea speranţe în depistarea unor amprente digitale străine de ale lui Andrei Soculescu, şi acum... nimic.

Ridică resemnat din umeri şi trecu la examinarea şi sublinierea pasajelor mai importante din certificatul necropsiei lui Andrei Soculescu:

"...mucoasele victimei (nas şi gură) au o culoare roşie deschisă, fără depuneri de scrum sau fum, ceea ce indică următoarele: primo, decesul se datoreşte inhalării de oxid de carbon şi secundo, victima nu mai trăia în momentul deflagraţiei. La examinarea vizuală a sîngelui victimei, se constată o culoare roşu-vişiniu deschis, spre

deosebire de sîngele normal, care are o tentă mai închisă. De altfel şi examinarea în laborator a sîngelui victimei indică transformarea a aproximativ 70% din sînge în carboxihemoglobină, compoziţie în care moartea se instalează fără excepţie".

„În ce priveşte incendiul şi urmările lui asupra organismului victimei, se constată că, datorită căldurii radiante, partea neacoperită a corpului — respectiv capul — a suferit o arsură de gradul III, fapt care împiedică identificarea victimei după semnalmentele feţei. Din examinarea şi confruntarea danturii victimei cu fişa stomatologică de la policlinica de cartier s-a stabilit, în mod cert, că decedatul este Andrei Soculescu".

„Concentraţia alcoolului în sînge are o valoare de 0,02%, cantitate cu mult sub cea care se admite a fi generatoare de tulburări de echilibru".

„Probele de laborator indică existenţa unui derivat al acidului barbituric (în stomac şi intestinul subţire). Se remarcă faptul că această substanţă este un soporific puternic, de un tip neutilizat în ţara noastră".

„Ţinîndu-se seama de ora la care s-a făcut necropsia, se apreciază că decesul victimei a avut loc în jurul orei douăsprezece noaptea".

Fără ca figura lui să exteriorizeze concentrarea cu care compara şi prelucra datele din cele două documente, Apostolescu se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi aprinse flegmatic o nouă ţigară. În sfîrşit, se hotărî să ia o decizie. Ridică receptorul telefonic, formă un număr pe disc şi, cînd i se răspunse, îl ceru pe locotenentul Olteanu.

— Plecăm spre cooperativă? întrebă Olteanu.

— Nu, a apărut ceva nou şi te rog să vii imediat la mine, răspunse Apostolescu.

După ce închise telefonul, întinse mîna şi luă cel de-al doilea certificat medico-legal, al Elenei Soculescu, pe care, în timp ce-l parcurgea, făcea sublinieri, la fel ca şi la celelalte două precedente.

„Victima a realizat o spînzurare tipică (nodul culant la ceafă şi corpul în suspendare completă). Decesul a fost cauzat de comprimarea gîtului, cu urmările sale: impermeabilizarea carotidelor şi asfixia... Nu se remarcă urme de violenţă pe corpul victimei... Nu se constată prezenţa alcoolului în sînge... Probele de laborator indică existenţa unui soporific puternic (stomacul şi intestinul subţire), similar cu cel din cazul Andrei Soculescu... Ţinîndu-se seama de ora la care s-a efectuat necropsia victimei, se apreciază că decesul a avut loc între orele unsprezece şi douăsprezece noaptea".

Cînd termină de subliniat şi ultima frază a certificatului medico-legal al Elenei Soculescu, o bătaie în uşă anunţă sosirea lui Olteanu.

— Ce s-a întîmplat, tovarăşe căpitan? A apărut ceva nou?

— Citeşte-le! spuse Apostolescu, întinzîndu-i fără alt comentariu cele trei rapoarte.

În timp ce Olteanu citea cu atenţie conţinutul foilor dactilografiate, Apostolescu se plimba gînditor prin birou şi fuma. Apoi se opri, îşi strivi ţigara în scrumieră şi începu să urmărească, zîmbind, reacţia colaboratorului său. Ştia exact ce se petrece în mintea lui Olteanu, doar trecuse şi el, puţin mai înainte, prin aceeaşi stare sufletească. Într-adevăr, pe măsură ce parcurgea materialul întocmit de experţi şi medicul legist, figura lui, care la început, exprima numai curiozitate, acum, după ce citise rapoartele, exterioriza cea mai deplină uimire.

— Încep să nu mai înțeleg nimica, tovarășe căpitan! exclamă el, în timp ce depunea pe birou rapoartele pe care le citise.

— Prea mult nu înțeleg nici eu, răspunse Apostolescu, ridicînd din umeri. În tot cazul, dacă luăm drept bune datele acestor rapoarte, trebuie schimbată în mod radical orientarea anchetei. Astfel, noi am plecat de la ideea că asasinarea lui Andrei Soculescu a avut loc între orele unu noaptea — cînd am presupus, după declarațiile vecinilor, că s-a terminat cheful — și trei și un sfert dimineața, cînd s-a produs deflagrația. Plecînd de la aceste date, am considerat că victima a decedat în jurul orei două dimineața. În momentul de față însă, după datele rezultate din buletinele specialiștilor — care de altfel se susțin reciproc, deși au la bază căi diferite de analizare — rezultă că momentul declanșării crimei a început la ora unsprezece noaptea, iar decesul victimei a avut loc la miezul nopții.

— De ce n-am admite că datele furnizate de specialiști sînt inexacte? Putem oare considera ca infailibile aceste indicații?

— La început, cînd am citit raportul criminaliștilor și am văzut concluziile la care ajungeau, m-am grăbit să-i consider niște căscați. Dar, după ce-am citit și certificatul medico-legal, m-am grăbit să-mi cer scuze pentru felul în care i-am etichetat. Lăsînd la o parte faptul că datele furnizate sînt obținute pe baze absolut științifice, veridicitatea lor mai rezultă și din ce spunean mai înainte; ambele rapoarte se completează reciproc. Cu toate acestea, continuă Apostolescu, cum în meseria noastră nimic nu poate fi luat ca valoare absolută, am să cer reexaminarea datelor cuprinse în aceste rapoarte.

— Și în cazul în care specialiștii își vor susține, totuși, indicațiile și concluziile lor, credeți că putem

acredita ideea că cinci familii s-au înșelat asupra celor petrecute în locuința vecinului lor Soculescu? întrebă neîncrezător Olteanu.

— În ceea ce privește depoziția martorilor, experiența ne obligă să avem întotdeauna rezerve. De aceea vreau să mergem împreună și să discutăm din nou cu ei. Dar, înainte de a pleca, trebuie să dau două telefoane, spuse Apostolescu.

Urmară două convorbiri laconice, prin care Apostolescu îi puse în temă pe cei care întocmiseră rapoartele de necesitatea reexaminării datelor comunicate.

Capitolul XVII.

VERIFICAREA CONTRADICȚIILOR

Autoturismul miliției ajunse în strada D. și apoi în fața imobilului, unde cu două zile mai înainte avusese loc explozia cu gaz metan.

Coborînd din mașină, Apostolescu i se adresă lui Olteanu:

— Preiei oficiul de ghid și mă conduci la cei care ți-au făcut depoziții în legătură cu cele auzite în noaptea cînd a fost ucis Soculescu.

— În regulă, tovarășe căpitan, mergem mai întîi la vecinii de pe palier.

După ce liftul îi lăsă la etajul patru, Olteanu se îndreptă către apartamentul din stînga celui sigilat de miliție.

Olteanu întinse degetul spre butonul soneriei, dar Apostolescu îi puse mîna pe braț și îi arătă un bilețel

fixat pe ușă, care-i anunța pe cei interesați: „Sînt la piață, revin imediat".

— Am început-o bine, spuse cu ironie Apostolescu. Hai la vecinul din dreapta.

Ușa se deschise aproape imediat, după ce se auzi țîrîitul soneriei. Un bărbat de aproximativ 40 de ani, îmbrăcat cu un pantalon gri și o haină de casă scurtă, îi întrebă ce doresc.

— Probabil că sînteți tovarășul Constantinescu? Am fost ieri dimineață aici și am stat de vorbă cu soția dumneavoastră în legătură cu cele petrecute în noaptea precedentă în apartamentul alăturat, spuse Olteanu indicînd cu privirile peretele din partea stîngă, care-i despărțea de apartamentul în care locuise victima. Dumneavoastră nu ați fost acasă, și acum am dori să profităm de faptul că sînteți prezent, pentru a vă ruga — atît eu cît și superiorul meu, tovarășul căpitan Apostolescu — să ne dați cîteva relații.

— Cu multă plăcere! spuse interlocutorul lor, poftindu-i în casă.

Prima constatare făcută de Apostolescu a fost că apartamentul era identic cu cel locuit de Andrei Soculescu; apoi își aruncă ochii prin toată locuința. Gazda, avînd impresia că privirile lui Apostolescu au poposit prea mult pe o masă de lucru, pe care într-o dezordine cumplită se afla un maldăr de cărți și foi albe de hîrtie, se scuză:

— Vă rog să iertați dezordinea, dar meseria-mi este de vină, sînt scriitor.

— Nu trebuie să vă formalizați. De altfel, am presupus genul muncii dumneavoastră văzînd coșul plin cu cocoloașe de hîrtie.

— Într-adevăr, remarca dumneavoastră este corectă! Cantitatea de hîrtie din coș este invers proporțională

cu inspirația artistică și, după cum se poate vedea — spuse interlocutorul lor zîmbind și ridicînd din umeri —, din păcate coșul este plin... Dar vă rog să luați loc pe aceste fotolii și să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos?

— Tovarășe Constantinescu, spuse Apostolescu după ce se instalară în fotoliile oferite, n-aș vrea să vă rețin prea mult de la preocupările dumneavoastră. Prima întrebare este dacă alaltăieri noapte ați fost acasă?

— Da, tovarășe căpitan, am fost acasă.

— Ați auzit explozia care a avut loc spre dimineață?

— O, și încă cum! Am avut impresia că nu mai sînt printre cei vii...

— Între ora zece seara și momentul exploziei s-a întîmplat ceva care să vă atragă atenția?

— Ieri-noapte mă chinuiam cu cea mai mare pacoste a noastră, a poeților, lipsa muzei. Cînd, în sfîrșit, mi-am regăsit inspirația, de alături au început să se audă rîsete și muzică. Am încercat să-mi pun vată în urechi, dar mi-a fost imposibil să mă pot concentra asupra muncii mele. Soția mea, care pînă atunci dormise, s-a deșteptat și mi-a cerut să mă duc la vecinul meu să-l rog să facă mai puțin zgomot. I-am argumentat că vecinul nostru a fost întotdeauna un om liniștit și că, o dată-n an, are și el dreptul să se distreze. De altfel, curînd, după aproximativ o oră, s-a făcut liniște.

— Obișnuia să facă des astfel de escapade sonore?

— Numai o singură dată de cînd locuim aici am mai auzit zgomot de petrecere în apartamentul domnului Soculescu. Asta se întîmpla acum vreo două săptămîni.

— Nu credeți că principala cauză a deranjării dumneavoastră s-a datorat în principal, izolării fonice necorespunzătoare a imobilului?

— N-aș putea spune că izolarea imobilului, împotriva zgomotului, e mai slabă ca la alte construcții similare.

O dovadă este şi aceea că cheful anterior a fost incomparabil mai puţin supărător decît cel de acum două zile. Rezultă că nu este vorba atît de izolarea fonică, cît de felul în care se manifestă semenii noştri.

— Aţi putea localiza ora cînd a început şi cînd s-a terminat manifestarea de voie-bună a vecinului dumneavoastră?

— În mod sigur s-a terminat la ora unu noaptea. Ştiu asta deoarece soţia mi-a arătat ceasul şi mi-a imputat că din cauza mea se culcă atît de tîrziu, deoarece am fost prea comod şi n-am vrut să mă duc la vecin să-i cer să înceteze cu hărmălaia. Eram prea nervos de inspiraţia-mi pierdută pentru a-i argumenta că, în definitiv, la noi petrecerile se ţin fără ca el să ne fi atras vreodată atenţia.

— Întrucît spuneaţi, mai înainte, că petrecerea a durat vreo oră şi s-a terminat la ora unu noaptea, pot să reţin că, după opinia dumneavoastră, cheful a început la miezul nopţii? întrebă Apostolescu, pentru a concretiza datele.

— Da, cred că era ora douăsprezece noaptea.

— Deoarece spuneţi că zgomotul petrecerii — care venea de la vecinul dumneavoastră — era puternic, aţi putea să-mi precizaţi cîte voci se auzeau şi eventual sexul participanţilor la petrecere?

— Cred că erau doi bărbaţi şi o femeie.

— Şi sînteţi sigur că unul dintre bărbaţi era Soculescu? întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Absolut sigur, avea o voce nazală caracteristică! Nu poate exista nici un dubiu, el era vioara întîi a chefului.

— Aţi reţinut cumva şi ce spunea?

Interlocutorul medită cîteva secunde, apoi spuse:

— Cred că am auzit ceva în genul acesta: „... Hai să bem, odată are omul un astfel de noroc..." Această frază am mai auzit-o destul de inteligibil, datorită unei pauze care survenit între două melodii de dans... În rest, au fost numai voci confuze...

— Mai am o singură întrebare şi nu vă mai reţin. Înainte de a începe petrecerea, aţi mai auzit ceva care să vă atragă atenţia?

— Nu. Adică, ba da! În jurul orei unsprezece am auzit uşa vecinului deschizîndu-se şi închizîndu-se. Altceva n-aş putea să vă mai spun.

— Bine tovarăşe Constantinescu, vă mulţumim pentru bunăvoinţă şi... vă dorim mult succes în munca dumneavoastră de creaţie.

După ce se despărţiră de Constantinescu, se îndreptară iar spre apartamentul din stînga dar, văzînd de departe că micul aviz de hîrtie continua să fie prins pe uşă, făcură stînga-mprejur şi urcară la etajul superior.

Se opriră în faţa apartamentului care era situat deasupra celui pe care-l locuise Soculescu. Pe uşă o carte de vizită indica locatarul: Doctor Ştefania Păun. Olteanu apăsă pe butonul soneriei şi uşa le fu deschisă de o femeie trecută de 60 de ani, cu o figură distantă.

— Mă iertaţi că vă deranjez din nou, spuse Olteanu după ce-i dădu bună-ziua, dar superiorul meu, tovarăşul căpitan Apostolescu, doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu ştiu ce rost mai are această discuţie, suplimentară, doar v-am spus tot ce ştiam. Eu am o mulţime de treabă şi nu-mi pot permite luxul de a-mi pierde timpul cu comentarea unui accident nefericit...

— Vă promit că n-am să vă răpesc mult timp, spuse conciliator Apostolescu. De altfel, sprijinirea organelor judiciare este o obligaţie cetăţenească.

— Mă rog, spuse cu vădită nemulţumire doamna doctor Păun poftindu-i în casă. Apoi, fără a-i invita să ia loc, adăugă: Ce doriţi să ştiţi?

— Dacă aţi auzit zgomotul petrecerii care a avut loc la vecinul ce locuieşte sub apartamentul dumneavoastră?

— Cum să nu-l aud, cînd m-a trezit din somn. După o zi grea de muncă la spital, asta îmi mai trebuia!

— Puteţi aprecia la ce oră a început şi cînd s-a terminat petrecerea?

— A început la ora douăsprezece noaptea, ştiu precis, deoarece în momentul cînd am fost deşteptată din somn am aprins lampa de pe noptieră şi m-am uitat la ceas. Cînd s-a terminat, nu pot să vă spun, deoarece mi-am tras plapuma peste cap şi de oboseală am reuşit să adorm, cu toată hărmălaia.

Observînd gesturile de nerăbdare ale martorei şi dîndu-şi seama că tot nu mai poate obţine nimic interesant, Apostolescu îi făcu un semn lui Olteanu şi ambii se retraseră, după ce-şi exprimară scuzele şi mulţumirile de rigoare.

În timp ce coborau scările, Olteanu răsuflă uşurat şi spuse în glumă:

— Dacă mai zăboveam puţin ne şi bătea . . .

— Ei, ce vrei, prin profesia pe care o are, vede adesea oameni murind; spre deosebire de ceilalţi martori care — în goană după senzaţional — abia aşteaptă să le acordăm atenţie pentru a avea ce povesti prietenilor. În tot cazul, eu prefer categoria de martori în care intră şi doamna doctor Păun, decît pe ceilalţi, deosebit de binevoitori şi mai ales guralivi, care-ţi îndrugă verzi şi uscate. De obicei, această ultimă categorie nu face altceva decît să te zăpăcească cu informaţiile pe care ţi

le furnizează, deoarece la baza lor nu stă ce au văzut sau au auzit, ci — în majoritatea cazurilor — ceea ce cred că ar fi trebuit să vadă sau să audă.

Ajunseră din nou în faţa apartamentului de unde începuseră audierea vecinilor. De astă dată biletul nu se mai afla pe uşă.

Sunară şi uşa le fu deschisă de un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat modest, dar curat. După ce s-au prezentat şi explicat scopul vizitei lor, au fost poftiţi cu amabilitate în casă.

— Am mai fost la dumneavoastră ieri, spuse Olteanu după ce luară cu toţii loc pe scaunele oferite.

— Ştiu, mi-a povestit soţia mea. Acum este la piaţă şi aţi avut noroc că am trecut pe acasă să mă schimb, deoarece trebuie să plec într-o delegaţie, altfel . . . probabil că trebuia să mai bateţi o dată drumurile pînă la noi.

— Spuneţi-mi, vă rog, interveni Apostolescu, pentru a scurta audierea, aţi auzit alaltăieri zgomotul care venea din apartamentul ocupat de vecinul dumneavoastră din dreapta, domnul Soculescu?

— Da, citisem pînă atunci şi tocmai mă pregăteam să mă culc, cînd de alături a început să se audă zvon de glasuri şi muzică.

— Puteţi preciza ce oră era?

— Cred că era ora douăsprezece noaptea. O oră destul de avansată, pentru oameni care trebuie să meargă a doua zi la muncă. Zgomotul era atît de puternic încît soţia mea m-a îndemnat să le cer să se simtă puţin. Deşi la început n-am vrut, a trebuit pînă la urmă să intervin. În fond, mai face omul cîte un chefuleţ, dar nu aşa . . . să scoli un bloc întreg . . . !

— Spuneaţi să aţi intervenit, în ce fel?

— M-am sculat şi i-am bătut cu pumnul în perete.
— Şi cum au reacţionat?
— S-au făcut că n-aud. Abia atunci m-am enervat de-a binelea şi, punînd ceva pe mine, am ieşit afară şi i-am sunat la uşă; dar n-au vrut să-mi deschidă, cu toată insistenţa mea. Poate că au făcut mai bine, altfel le spuneam eu vreo două să mă ţină minte...
— Deci n-au vrut să vă deschidă uşa! Şi, după aceea, ce s-a mai întîmplat?
— Am intrat din nou în casă şi, enervat, m-am băgat în pat, deşi ştiam că în hărmălaia pe care o făcea domnul Soculescu nu va fi chip de dormit. Dar, la scurt timp, s-au potolit, probabil că intervenţia mea şi-a făcut totuşi efectul.
— La ce oră apreciaţi că s-a instaurat, din nou, liniştea?
— Cred că era ora unu dimineaţa, răspunse interlocutorul după un moment de cugetare.
— După încetarea hărmălaiei şi pînă în momentul exploziei, aţi mai auzit ceva care să vă atragă atenţia? Şi, văzînd că răspunsul întîrzie, Apostolescu preciză: De exemplu, zvon de glasuri, uşi închise sau deschise.
— Nu, tovarăşe căpitan, n-am mai auzit nimic. De altfel, am adormit imediat ce s-a făcut linişte.
— De obicei venea lume multă la domnul Soculescu?
— N-am văzut decît un singur domn, care-l vizita din cînd în cînd.
— Aţi putea să ni-l descrieţi?
Martorul furniză semnalmentele cerute, cu o precizie suficient de mare pentru ca Apostolescu să se gîndească imediat la Traian Gheorghiu.
După ce anchetatorii mulţumiră şi se retraseră, cînd ajunseră la palier, Olteanu întrebă:

— Doriţi să continuăm şi audierea celorlalţi vecini?
— Nu, nu mai este cazul! Sînt edificat. Toate mărturiile concordă şi nu mai există nici un dubiu că victima a decedat după ora unu noaptea. În ceea ce priveşte indicaţiile furnizate de specialiştii noştri sînt eronate. Înainte de a pleca, vreau să mai stau totuşi puţin de vorbă cu portarul imobilului.
Ajunşi în boxa ocupată de portar, Apostolescu îl întrebă dacă ştie cine-l vizita pe Soculescu.
— De cînd a plecat soţia dînsului, venea din cînd în cînd un domn, pe altcineva n-am văzut.
— Ai putea să-l descrii?
Descrierea făcută de portar se referea tot la persoana inginerului Gheorghiu.
— Venea des? îl întrebă Apostolescu.
— Nu, o dată la două-trei săptămîni.
— Uşa de intrare a imobilului se încuie noaptea?
— Da, o încui în fiecare noapte, la ora unsprezece.
— Şi dimineaţa, la ce oră se descuie?
— Pe la cinci şi jumătate, de către locatarii care încep să plece la serviciu.
— Deci — între orele unsprezece noaptea şi aproximativ cinci dimineaţa — intrarea sau ieşirea din imobil este accesibilă numai celor care posedă cheia de la poartă?
— Teoretic, da, practic însă lucrurile stau cu totul altfel, deoarece cei mai mulţi dintre locatari, după ce-au descuiat uşa şi au intrat în bloc, o lasă deschisă... Fie din neglijenţă, fie din comoditate.
Ajunşi în stradă, Apostolescu se uită la ceas şi, văzînd că este trecut de ora două după-amiaza, îi propuse lui Olteanu să servească masa la vreun restaurant din apropiere. Propunere cu care Olteanu fu voluntar de acord.

Capitolul XVIII.

O REVEDERE A PRINCIPALELOR ASPECTE

Mai erau cîteva minute pînă la ora trei după-amiază cînd Olteanu și Apostolescu intrară în biroul ultimului.

— Nu te mai întreb dacă vrei o cafea, spuse Apostolescu și, formînd numărul de telefon al bufetului, comandă două cești. Apoi fără să pună jos receptorul, mai formă un număr și, după ce i se răspunse, întrebă dacă s-a adus ceva pentru el. Urmă o scurtă pauză, după care spuse: „Bine, multe mulțumiri, le aștept". Citind întrebarea mută din privirile colaboratorului său, Apostolescu zîmbi și-i spuse bine dispus:

— Atît secția criminalistică cît și medicul legist au reexaminat constatările lor și le-au trimis la secretariatul direcției. Totodată, mi s-a trimis și raportul criminalistic asupra decesului Elenei Soculescu. Astfel, vom avea posibilitatea să vedem cum arată autocritica făcută de două verigi importante din lanțul judiciar, create special pentru a asigura coroborarea cuceririlor științei cu perspicacitatea anchetatorului... Nu mai apucă să-și termine fraza, deoarece ușa se deschise pentru a lăsa să intre un subofițer de miliție, care-i întinse trei plicuri. Primele două plicuri conțineau cîte un text scurt, dactilografiat. În timp ce subofițerul se retrăgea, Apostolescu parcuse repede conținutul lor. Apoi, printr-un gest scurt și fără să facă vreun comentariu, i le întinse lui Olteanu. Acesta le luă și, după ce citi și el conținutul, își ridică privirile pline de uimire către superiorul său.

— Interesant, nu? lăsă Apostolescu să-i scape printre dinți.

Olteanu nu mai avu cînd să se asocieze la această remarcă, deoarece o bătaie ușoară în ușă anunța sosirea cafelelor comandate la bufet.

— Ce părere ai? întrebă Apostolescu după ce bufetiera se retrase.

— Ce părere pot avea cînd nu mai pricep nimic? spuse cu amărăciune Olteanu.

— Deci, pe de o parte, experții mențin punctul lor de vedere, iar pe de altă parte, toate depozițiile martorilor se coroborează între ele... pentru a infirma pe primii! Dacă și unii și ceilalți sînt siguri pe ceea ce susțin, mai rămîne o singură posibilitate... spuse Apostolescu făcînd o scurtă pauză. Apoi — pe un ton suspect de serios pentru cei ce-l cunoșteau bine și evident că Olteanu nu făcea încă parte din această categorie — reluă; Avînd în vedere faptul că atît indicațiile specialiștilor cît și depozițiile martorilor sînt ferme, trebuie să ajung la o concluzie fără precedent în analele criminalisticii... Făcu din nou o scurtă pauză, pentru a-și aprinde o țigară și a-i aduce aminte lui Olteanu că se răcește cafeaua, apoi continuă: ... Victima, după ce a decedat, a dat o fugă în lumea de apoi, unde a găsit doi fîrtați, pe care i-a invitat la el acasă, pentru a sărbători admiterea lui într-o lume fără prihană. De altfel, continuă el pe același ton, în sprijinul acestei idei vine și ora cînd s-a pornit cheful... Oare ora douăsprezece noaptea nu-ți spune nimica? Nu coincide ea cu miezul nopții sau mai exact cu momentul cînd are loc „rendez-vous-ul" fantomelor, strigoilor și celorlalte cadre care alcătuiesc viața veșnică...? Cred că singura soluție pentru a ne achita în mod „onorabil" de sarcina pe care o avem este să purcedem la o ședință de spiritism. Mai exact, să-i convocăm pe cei doi fîrtați și să-i rugăm să ne

spună ce i s-a întîmplat, alaltăieri noaptea, drăgălașei lor gazde...

— Tovarășe căpitan, vă arde de glume? spuse cu imputare Olteanu.

— Departe de mine această intenție, Georgică! Altcineva își bate joc de noi toți! exclamă Apostolescu lovind cu pumnul în masa sa de lucru. Și acel cineva este criminalul, la singular sau la plural, cum vrei, că mie mi-e totuna!

Apostolescu, preocupat de această inexplicabilă contradicție — pe care, cu toate eforturile făcute, nu reușea să și-o explice —, își plimbă absent privirile pe obiectele de pe masa sa de lucru. Cînd întîlni ceștile de cafea reveni la realitate și, zîmbind cu amărăciune, i se adresă lui Olteanu:

— Hai să ne bem cafelele și, în timp ce trăgea ceașca spre el, adăugă: Acum e clar, criminalul încearcă să ne deruteze! Sorbi cîteva înghițituri din cafea și, după ce-și aprinse o nouă țigară, reluă: Asupra unui lucru nu sînt încă edificat: ce dorește el? Să considerăm că victima a decedat la miezul nopții sau la ora două dimineața?

Uitînd din nou de existența cafelei, întinse mîna și luă de pe biroul său cel de al treilea plic, care-i sosise o dată cu notele de reexaminare întocmite de specialiști. Era raportul criminalistic asupra „sinuciderii" Elenei Soculescu. După ce-l parcurse repede, sublinie trei fraze: „Coarda de nylon cu care victima s-a spînzurat face parte din articolele care alcătuiesc echipamentul de escaladare al alpiniștilor"... „Se remarcă faptul că lungimea corzii este de 723 centimetri și că ambele extremități au fost secționate de curînd"... „Nu s-au găsit amprente digitale, diferite de ale victimei..." Cînd

termină cu sublinierea elementelor pe care le aprecie mai demne de reținut, îi întinse raportul lui Olteanu. Și, în timp ce acesta-l citea la rîndul său, puse mîna pe telefon, formă numărul Institutului medico-legal și-l ceru pe doctorul Dumitriu.

Cînd Dumitriu află cine-l caută, nu-i mai dădu timp să spună ce dorește, ci preluă dialogul pe un ton jovial:

— Știu, vrei să-mi mulțumești pentru operativitatea cu care am întocmit certificatul necropsiei sinucigașei Elena Soculescu. Nu este însă cazul, deoarece eu am fost întotdeauna prompt în servirea justiției. Deși... simpaticul căpitan Apostolescu nu-i întodeauna de aceeași părere...

— Lăsînd de o parte operativitatea dumneavoastră, spuse pe ton neutru Apostolescu, vreau să vă cer o lămurire...

— Cu plăcere, te ascult, răspunse Dumitriu.

— La ambele necropsii pe care le-ați efectuat rezultă — din certificatele întocmite — că în stomacul și intestinele celor două victime s-au găsit urmele unui soporific. Puteți să-mi dați unele detalii asupra acestei substanțe?

— Desigur, răspunse cu complezență Dumitriu, este vorba de un tranchilizant puternic, care se prezintă sub forma unor pastile albe-albăstrui, de mărimea unui antinevralgic. O caracteristică a acestui somnifer este rapiditatea cu care-și instalează efectul — cel mult zece minute de la ingerare. O altă caracteristică pozitivă — pentru care este apreciat de cei care au fobia tabletelor medicamentoase — constă în rapiditatea cu care se dizolvă în lichide, respectiv posibilitatea de a fi ingerat, mai ușor, sub formă de soluție.

— Ce înțelegeți prin dizolvare rapidă?

— În cazul în speţă, din momentul în care a luat contact cu suprafaţa lichidului şi pînă atinge fundul paharului s-a dizolvat. . . .

— Solventul prezintă vreun gust sau coloraţie caracteristică? îl întrerupse Apostolescu.

— Din cîte ştiu eu, nu!

— Acest produs este comercializat la noi în ţară?

— Nu, deoarece este foarte periculos! E de ajuns să se administreze două doze, o dată, pentru a se instala un somn ireversibil. Mai exact decesul, în aproximativ două ore de la ingerarea lor. Iar dacă se ţine seama de faptul că majoritatea celor care-şi administrează soporifice sînt tentaţi să ia doze mai mari decît cele prescrise de medic, îţi dai seama cîte accidente de această natură am avea de înregistrat.

— Bine, tovarăşe Dumitriu, sînt edificat şi vă mulţumesc pentru amabilitate . . .

— Mulţumirea este a mea dacă am reuşit să mulţumesc nemulţumirea personificată prin arareori simpaticul căpitan Apostolescu, replică în glumă doctorul.

După ce închise telefonul, Apostolescu îl puse la curent pe Olteanu asupra precizărilor făcute de Dumitriu şi fără alt comentariu continuă:

— Dragă Georgică, cred că, pentru a nu risca să ne îndepărtăm de la direcţionalul anchetei noastre, este bine să recapitulăm ce-am constatat pînă în prezent şi să stabilim încotro ne îndreptăm. Astfel, nu mai există nici un dubiu că atît Andrei cît şi Elena Soculescu au fost asasinaţi cu premeditare, scopul acestor asasinate părînd a fi următorul: În cazul decesului lui Andrei Soculescu, avantaje materiale pentru soţia victimei şi complicele ei, iar, în cazul decesului Elenei Soculescu, o necesitate imperioasă pentru complice de a tăia singura punte de legătură între el şi noi.

— Bine, dar în acest fel dispărea mobilul principal: posibilitatea încasării poliţei de asigurare de la ADAS!

— În orice caz, banii erau pierduţi. Asasinul şi-a dat seama că, prin punerea sub acuzare a Elenei Soculescu, partea ce i se cuvenea — din realizarea planului lor criminal — s-a volatilizat. Deci, deosebit de pierderea scopului în sine, apărea şi pericolul iminent de a fi demascat prin mijlocirea complicei lui. De altfel, prin „sinuciderea“ Elenei Soculescu, în afară de faptul că-şi asigura în continuare anonimatul, forţa şi închiderea dosarului de urmărire penală, scontare în care s-a înşelat, deoarece, cu toată adresa pe care a dovedit-o, a comis cîteva greşeli care ne-au edificat asupra înscenării sale. Mă refer, mai ales, la faptul că după ce şi-a spînzurat complicea — probabil din puterea obişnuinţei — la plecare a stins lumina . . .

— Tovarăşe căpitan, interveni Olteanu, cum vă explicaţi, totuşi, prezenţa servantei în uşă? Această operaţie nu se putea face decît dinăuntru, prin împingere. . Dacă geamurile ar fi fost deschise, am fi putut crede că după ce şi-a ucis complicea, s-a retras pe terasă şi de acolo a trecut în alt apartament, dar n-a fost cazul. Iar prezenţa criminalului în locuinţa „sinucigaşei“ trebuie exclusă, deoarece, atunci cînd dumneavoastră aţi pătruns înăuntru, în locuinţă nu se mai afla nimeni, în afară de victimă. Deci . . . ?

— În ceea ce priveşte „ermetizarea“ camerei, am în prezent o supoziţie pe care ţi-o voi împărtăşi, după ce voi vizita încă o dată locul „sinuciderii“.

— Tovarăşe căpitan, mai există un lucru inexplicabil. Este posibil ca Elena Soculescu să-şi fi dat consimţămîntul la executarea ei fără a se opune? După cum aţi remarcat şi dumneavoastră, nu s-a putut constata nici o urmă de violenţă!

— La această întrebare este ușor de răspuns, dacă luăm în considerare certificatele medico-legale. În organismul ambelor victime s-au găsit urmele unui puternic somnifer, ceea ce dovedește drogarea acestora. În aceste condiții, nu-i de mirare că Andrei Soculescu a admis să-și aștepte liniștit intoxicarea cu oxid de carbon, iar Elena Soculescu a fost lipsită de resursele necesare pentru a se opune.

— Și ce explicație am putea da faptului că, după ce asasinarea lui Andrei Soculescu a primit o coloratură de sinucidere, criminalii s-au hotărît să arunce în aer victima și tot ce-o înconjura?

— M-am gîndit mult la această chestiune și, transpunîndu-mă în situația criminalilor, cred că aș putea lua în considerare două posibilități:

a. Făptașii și-au dat seama că au comis o greșeală care urma să-i lipsească chiar de mobilul crimei, deoarece în asigurările pe viață nu se acordă despăgubiri pentru sinucideri, cînd au realizat această situație era, probabil, prea tîrziu pentru a mai putea interveni și singura soluție care le mai rămăsese era să arunce totul în aer, și mai cu seamă recuzita sinuciderii. Astfel, ADAS-ul trebuia să tragă concluzia că are de-a face cu un accident nefericit și să acorde despăgubirea moștenitorului: Elena Soculescu.

b. Făptașii, au comis la locul crimei o eroare de calcul, o greșeală care putea să-i piardă și, în acest caz, distrugerea apartamentului constituia, după ei, o soluție ideală. În tot cazul, eu personal înclin să cred că a doua ipoteză este mai plauzibilă decît prima. Acum, considerînd că am revăzut principalele elemente ale afacerii, să vedem ce avem de făcut mai departe. În primul rînd, mergem la cooperativa unde au lucrat soții Soculescu,

pentru a stabili cine au fost colegii lor cei mai apropiați...

— Vă rog să mă iertați că vă întrerup, spuse Olteanu cu timiditate, dar programul de lucru al cooperativei nu cred să depășească ora patru după-amiază... și acum este ora...

— Măi să fie! exclamă Apostolescu surprins. Este ora cinci și jumătate, cînd o fi zburat timpul așa?... Dar nu-i nimic, avem ce face și astăzi. Ce crezi, Georgică, nu merită să-i acordăm mai multă atenție corzii de nylon cu care a fost spînzurată Elena Soculescu?

— La asta mă gîndeam și eu, tovarășe căpitan!

— Și în ce fel te-ai gîndit? îl încurajă Apostolescu.

— Dacă coarda de nylon este un accesoriu care nu poate să lipsească din echipamentul unui alpinist, poate reușim să găsim acel alpinist care s-a lipsit, totuși, de ea...

— Este și asta o soluție și s-ar putea s-o folosim începînd o investigare printre alpiniști. Dar asta mai tîrziu. Acum eu îți propun s-o pornim altfel. Decît să începem cu cercetarea cîtorva sute de alpiniști, mai bine să investigăm la cele șapte-opt magazine specializate în vînzarea materialelor sportive. După părerea mea, cred că este mai operativ. În maximum două ore vom putea stabili dacă vreunul dintre ele a vîndut în ultimul timp — mai exact ieri — o coardă asemănătoare cu aceea care ne interesează pe noi. În caz contrar, plecăm de la ideea că cel care a utilizat-o a luat-o de la el de acasă și, astfel, vom acredita posibilitatea ca asasinul nostru să fie alpinist. Ajunși la această concluzie, nu ne rămîne decît să cerem Federației de alpinism lista membrilor ei și, prin eliminări succesive, să ne apropiem de persoana care ne interesează. Evident, la astfel de operațiuni vom trece numai într-un caz extrem, deoarece,

în afara faptului că presupun angrenarea unui număr mare de lucrători de miliţie, mai necesită şi un volum mare de timp. Dar eu sînt optimist — continuă Apostolescu în timp ce-şi punea pe el trenciul —, mai cu seamă că raportul criminalist precizează că ambele capete ale coardei erau secţionate de curînd...

— Şi asta la ce concluzie va duce? întrebă mirat Olteanu.

— Coardele de alpinism au o lungime de 40—50 de metri şi, dacă bucata cu care a fost spînzurată Elena Soculescu provenea din trusa unui sportiv, atunci trebuia să prezinte numai la un singur capăt o tăietură recentă. Cum coarda noastră are ambele capete secţionate de curînd, eu presupun că a fost obţinută dintr-un loc unde acest material este des supus la operaţia de tăiere, mai exact de la un magazin de specialitate...

În acel moment, telefonul interveni prin clopoţelul său şi-i întrerupse argumentarea.

Apostolescu ridică receptorul şi, după ce ascultă cîteva secunde, spuse:

— Am înţeles, spuneţi-i şefului că vin imediat. Iar, după ce închise aparatul, începu să-şi scoată trenciul pe care-l îmbrăcase între timp şi i se adresă lui Olteanu: tovarăşul colonel Gherasim m-a chemat la dînsul. Te rog să mă aştepţi, sper că n-o să dureze mult.

Capitolul XIX.

ORDINUL COLONELULUI GHERASIM

Cînd intră în cabinetul şefului său, acesta era cufundat în studierea unui dosar.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel, m-am prezentat la or...

— Lasă asta — spuse Gherasim privindu-l peste rama ochelarilor săi, care-i alunecaseră spre vîrful nasului —, cu ce te ocupi acuma?

— Tovarăşe colonel, vă amintiţi că ieri, cînd am fost la dumneavoastră, vă spuneam că trebuie să trec pe la un cetăţean care s-a sinucis cu gaz metan...

— ... Şi mai spuneai că, după aceea, ai intenţia să te duci prin Piaţa Unirii, să vînezi niscaiva uşurători de portmonee, îl completă Gherasim cu proverbiala-i memorie.

— Întocmai! Aceasta mi-a fost intenţia, dar n-am mai ajuns în Piaţa Unirii, deoarece sinuciderea de care v-am vorbit s-a dovedit a fi o crimă premeditată.

Şi Apostolescu expuse pe scurt desfăşurarea anchetei, bănuielile care au apărut împotriva soţiei victimei şi sinuciderea, respectiv uciderea acesteia.

— Deci, un cui şi o lumină stinsă te-au pus în faţa a două crime... De, nu-i rău! exclamă admirativ Gherasim. Continuă te rog.

Apostolescu continuă să-i raporteze lui Gherasim constatările sale, dar, cînd ajunse la supoziţia că făptaşii îi furnizează două ore diferite pentru momentul uciderii lui Andrei Soculescu, fu întrerupt:

— Ceea ce susţii este ilogic! Făptaşii nu puteau fi interesaţi — în nici un caz — în stabilirea a două momente diferite... Nu, evident, asta nu este posibil! exclamă reprobator Gherasim, cred că ar fi mai firesc să te gîndeşti la posibilitatea unei defecţiuni în mecanismul crimei. Întotdeauna criminalii — care ucid cu premeditare — sînt obsedaţi, în primul rînd, de asigurarea unui alibi, prin care să se poată înlătura acuzaţiile

ce li s-ar aduce ulterior: Cea mai eficace metodă de asigurare a alibiului constă din inducerea în eroare a anchetatorilor asupra momentului real al crimei. În cazul de față, avînd două momente diferite, investigația se extinde și, în consecință, cresc șansele de a se dovedi că alibiul este contrafăcut. Ei bine, numai un prost și-ar putea dori o astfel de situație și, din ce mi-ai relatat pînă acuma — despre adresa cu care s-au comis cele două crime —, cred că putem exclude această posibilitate. Te sfătuiesc să pleci de la ideea că în minuțiosul plan al făptașilor s-a strecurat eternul neprevăzut. Iar, pentru stabilirea momentului real al crimei, nu există decît o singură posibilitate, să consideri că victima a decedat „de două ori". Prima oară la miezul nopții și încă o dată la ora două dimineața. Cred că este singurul mod în care ai să te poți apropia de cei care l-au ucis pe Andrei Soculescu. În ceea ce privește a doua victimă, sînt de acord cu propunerea ta, de a se cerceta de unde provine coarda de nylon și cine era amantul Elenei Soculescu. În aceste condiții, nu-mi rămîne decît să-ți urez succes. De fapt, te chemasem pentru a-ți preda o afacere interesantă, dar văd că ești suficient de ocupat...

— Despre ce-i vorba, tovarășe colonel? întrebă plin de interes Apostolescu.

— Pînă nu termini afacerea pe care o anchetezi, nu discutăm alte însărcinări. Și acum, încă ceva, am impresia că ești inhibat de cele două asasinate și cum, în munca noastră, este imperios să judeci totul la rece, relaxat, cred că ar trebui să nu te mai ocupi de nimic pînă mîine...

— Dar voiam să verific proveniența corzii de nylon...

— Sfatul pe care ți l-am dat este un ordin! spuse cu o asprime prefăcută Gherasim. Astă seară te duci

la un film sau la șosea cu o fată. În definitiv, te privește ce faci dacă reușești să te recreezi! Iar mîine dimineață, cînd vei prelua din nou această afacere, vei constata singur binefăcătoarele efecte ale deconectării din seara asta.

Apostolescu deschide gura pentru a spune ceva, dar Gherasim nu-i dădu răgaz:

— Scuză-mă, dar sînt foarte ocupat. Te rog să reții ordinul meu și... la revedere.

În timp ce Apostolescu părăsea cabinetul șefului său cu o figură plouată, colonelul Gherasim ridică nasul din dosarul pe care-l avea în față și-l urmări cu zîmbetul său prietenos.

Cînd Apostolescu intră în biroul său, întîlni privirea întrebătoare a locotenentului Olteanu și, în cîteva cuvinte, îl informă asupra discuției pe care o avusese cu colonelul Gherasim.

— E clar, nu? întrebă Apostolescu pe un ton care arăta că este încă înciudat de ordinul primit.

— Foarte clar, tovarășe căpitan! Îmi iau nevasta și mă duc la un film, iar mîine dimineață sînt la dumneavoastră, răspunse Olteanu mai puțin afectat decît interlocutorul său.

După plecarea lui Olteanu, Apostolescu își aprinse o țigară și privi dezorientat pe fereastră. Știind că va fi ocupat toată ziua, nu-și făcuse nici un program. Să umble la agenda telefonică n-avea chef. Deodată îi apăru ideea salvatoare. Se uită la ceas și, văzînd că este ora șase, luă o hotărîre. Își căută grăbit notesul și după ce găsi numărul căutat, îl și formă pe discul telefonului.

Nerăbdarea nu-i fu pusă la grea încercare, deoarece aproape imediat o voce cristalină, parcă de fetiță, îl întrebă ce dorește.

— Dacă sînteţi amabilă, se poate vorbi cu Viorica Petrescu?

— La telefon! răspunse vocea.

— Ştiţi cine vă deranjează...? Bineînţeles că nu! Numele meu este Nicu Apostolescu...

— O, ce plăcere! Ce mai face poliţistul nostru? Tot în interes de serviciu?

— Nu, din contră, astă-seară, în mod cu totul întîmplător, sînt liber şi, bineînţeles, primul meu gînd s-a oprit la dumneavoastră. În această ordine de idei, voiam să vă întreb dacă nu v-ar tenta o plimbare, pe sub castanii cu frunze îngălbenite, la şosea?

— Nu ştiu ce să vă răspund, spuse şovăind Viorica. Aveam intenţia să mă duc la coafor... ştiţi este cazul... Altfel, vă mărturisesc că propunerea dumneavoastră mă ispiteşte.

— Întrucît ispita şi-a spus cuvîntul, nu rămîne decît să vă promit că nu-mi voi ridica privirea, nici chiar o secundă, către coafura dumneavoastră. În aceste condiţii, nu mai puteţi spune altceva decît că: „Nicule, sînt de acord cu propunerea ta, numai să stabilim locul şi ora întîlnirii".

— Nicule, sînt de acord cu propunerea, spune-mi numai cînd şi cum, repetă amuzată Viorica.

— Ce părere ai despre ora şapte şi jumătate? E convenabil? întrebă Apostolescu, renunţînd în mod intenţionat la utilizarea formei reverenţioase, ca urmare a tonului familiar prin care Viorica îşi dăduse asentimentul.

— De acord! Şi locul?

— La alegerea ta.

— Atunci propun staţia troleibuzului, de la Bordei.

— De acord! Alegerea e foarte bună, spuse Apostolescu.

Dacă colonelul Gherasim l-ar fi văzut pe Apostolescu după ce terminase convorbirea cu Viorica, ar fi avut de ce zîmbi. Într-adevăr, figura preocupată şi plouată cu care părăsise cabinetul şefului său, puţin mai înainte, radia acum de satisfacţie.

Capitolul XX.
RELAXAREA

Datorită obişnuinţei, primii paşi făcuţi de Apostolescu, după ce-şi părăsi biroul, au fost către popotă. Dar se răzgîndi şi începu să coboare zîmbind treptele inspectoratului. Îşi amintise că luase masa cu Olteanu, după ce terminase interogarea vecinilor lui Andrei Soculescu. „Sînt cam distrat" — îşi spuse el continuînd să zîmbească.

— Ce-ai, Nicule? îl interpelă prietenul său, maiorul Ciocîrdel, care îl ajunse din urmă cînd ieşi în stradă. Ai început să rîzi de unul singur? Poate n-ar strica dacă te-ar consulta un medic...

— Te-aş sfătui să nu te mai iei de un om cumsecade, care îşi vede liniştit de drumul lui...

— Nici nu mi-aş permite să mă iau de un om cumsecade, îl persiflă Ciocîrdel.

— ...Deoarece, în caz contrar, s-ar putea să ai tu nevoie de consultarea unui doctor... mai exact a lui Dumitriu — continuă Apostolescu fără să ţină seama de precizarea amicului său.

— N-ai impresia că amenințarea ta aduce a tentativă de ultraj cu violență la adresa unui ofițer de...

— Nu-i vorba de amenințare... ci de un avertisment și, apropo de avertisment, mai bine ți-ai cumpăra o soluție de păr...

— Vrei să spui de piele, că păr nu mai am, îi replică rîzînd Ciocîrdel. Dar, de fapt, de ce ești atît de zîmbitor? Ai terminat afacerea cu sinuciderile?

— Dar de unde știi de ea? întrebă surprins Apostolescu.

— M-a chemat șeful adineaori să-mi predea o afacere și, printre altele, mi-a spus că te ocupi de o problemă foarte interesantă. E adevărat?

— Interesantă pe naiba! Cred că este cea mai încîlcită afacere pe care am anchetat-o vreodată!

— Ei, lasă, că n-o fi foc! spuse rîzînd Ciocîrdel. Este firesc ca pînă la găsirea firului conducător să ai impresia că afacerea de care te ocupi este de nedezlegat. Dar, după ce-ai elucidat-o, în afara sentimentului de satisfacție, te cuprinde mirarea că a trebuit să pierzi atîta timp cu ea, cînd soluționarea era așa de simplă și evidentă...

— Ascultă, gură bogată, spuse Apostolescu, amintindu-și că trebuie să se vadă cu Viorica și timpul nu așteaptă, ce te ții după mine? N-ai altă treabă?

— Aha, am înțeles de ce erai așa de surîzător! Barem e bine...?

— E foarte bine... dacă o iei din loc și nu mă mai ții de vorbă! De altfel ar fi mai bine să te ocupi de „nota de comandă"... spuse Apostolescu, făcînd aluzie la faptul, de notorietate publică în I.G.M. că Ciocîrdel avea misiunea de a face cumpărături, după o

listă alcătuită în prealabil de soția lui... Altfel riști să se închidă magazinele și... și să nu mă întrebi ce-o să ți se întîmple acasă...

— Bine, pentru că ești al naibii, spuse Ciocîrdel făcînd pe supăratul, îți doresc ca noua ta prietenă să fie logodită cu un boxer de categorie grea, care să se „explice" cu tine.

— Asta înseamnă că n-ai auzit încă de calitățile mele fizice. Cînd e cazul, pot să realizez și sub 10 secunde pe suta de metri... spuse glumind Apostolescu.

După ce se despărți de bunul său prieten, Apostolescu acceleră cadența pașilor și la ora șase jumătate își făcu intrarea în locuința sa.

Primul lucru pe care-l făcu a fost un duș fierbinte, urmat de altul călduț și apoi înlăturarea bărbii. Cînd ajunse în fața garderobului, apăru o complicație, nu se putea hotărî ce costum să-și aleagă. În sfîrșit, după aproape un sfert de oră, era îmbrăcat într-un costum bej închis, cu o tăietură modernă, o cămașă albă din poplin și o cravată maro cu dungi subțiri, verzi. Alegerea pantofilor și a ciorapilor a fost mai simplă, deoarece era numai o problemă de asortare. Astfel îmbrăcat și cu trenciul pe braț își părăsi locuința.

Ajuns în stradă, își verifică ceasul și, văzînd că este ora șapte și un sfert, făcu un semn unui taximetru care tocmai trecea pe lîngă el, iar după ce luă loc lîngă șofer îi indică adresa dorită.

Zece minute mai tîrziu, se plimba agale prin fața restaurantului Bordei, supraveghind fiecare troleibuz care oprea în stație.

Pentru a-și ascunde nerăbdarea, deși mai erau cinci minute pînă la ora fixată, se opri și își aprinse o țigară. Era nerăbdător, deoarece dorea s-o vadă cît mai repede pe Viorica. Continua să măsoare trotuarul cu pașii, în

timp ce monologa cu el însuşi: „Na, că te-ai amorezat de-o fată pe care ai văzut-o o singură dată!“ Dar respinse această idee: „Nu te poţi înamora atît de uşor de o femeie, chiar dacă are farmecul Viorică". „De altfel, nu este prima oară cînd îmi place o femeie şi apoi constat că m-am înşelat“.

În realitate, era foarte pretenţios, poate chiar cusurgiu, deşi, dacă i se aducea această imputare, ar fi respins-o ca imaginară. Lăsînd de-o parte calităţile fizice, care reprezentau o condiţie *sine-qua-non*, acorda o atenţie deosebită atît felului în care se îmbrăca partenera cît şi felului în care ştia să poarte o discuţie. Cînd un om vorbeşte prea mult despre sine devine obositor pentru interlocutorul lui, iar Apostolescu constatase, din proprie experienţă, că femeile excelau într-o argumentare continuă şi fără intermitenţă a calităţilor şi mai cu seamă a virtuţilor ce le caracterizează. Din păcate, mai întotdeauna trebuia să constate existenţa unui raport invers-proporţional între susţinerea verbală şi starea reală de fapte. De altfel, dintr-un instinct de autoapărare, adoptase şi o tactică specială, dacă se întîlnea pentru prima oară cu o fată şi constata că face parte din categoria celor considerate de el ca „obositor de volubile“, o invita la un cinematograf. În acest fel, obţinea două ore de linişte, iar după terminarea filmului o conducea pînă la cel mai apropiat mijloc de transport şi stabilea că următoarea întîlnire va fi perfectată prin telefon. Bineînţeles, n-o mai suna... datorită sarcinilor sale profesionale.

Cu un gest de nerăbdare se uită din nou la ceas şi văzu că mai sînt trei minute pînă la întîlnirea cu Viorica. Adevărul era că nu-i plăcea să aştepte. Cu excepţia cazului cînd trebuia să fileze vreun infractor — şi atunci timpul zbura pe nesimţite, datorită încor-

dării cu care-l supraveghea —, inactivitatea aşteptării nu-i era pe plac. După Apostolescu, punctualitatea reprezenta o carte de vizită de prim rang. Cel care întîrzie la o întîlnire mai mult de cinci minute, fără să aibă o justificare convingătoare, era un om care nu prezenta o prea mare garanţie de seriozitate. El continua totuşi să aştepte, de multe ori şi peste sfertul de oră uzual, nu atît pentru că ar mai fi dorit să-l vadă pe întîrziat, cît dintr-o curiozitate maladivă: să-i asculte justificarea.

Viorica Petrescu nu-i dădu însă posibilitatea s-o caracterizeze negativ, după principiul punctualităţii, deoarece coborî din troleibuzul următor.

Toată nerăbdarea de care dăduse dovadă pînă atunci se topi ca prin farmec în momentul cînd o zări. Începu să se apropie de ea cu paşi mari, iar răgazul pe care i-l acordară cei aproximativ 20 de metri care-i despărţeau îi permise să constate eleganţa şi bunul gust cu care Viorica ştia să se îmbrace.

— Încîntat să te văd atît de punctuală şi de drăguţă, spuse Apostolescu sărutîndu-i mînuţa mică şi parfumată.

— Punctuală sînt întotdeauna... cînd nu întîrzii, replică Viorica rîzînd cu vioiciune. În ceea ce priveşte drăgălăşenia-mi, să ştii că n-ai exagerat, după opinia oglinzii mele s-ar părea că sînt cea mai frumoasă femeie din sud-estul continentului nostru. Nu te uita aşa la mine — continuă să glumească Viorica —, sînt foarte sigură că oglinda mea nu exagerează. De altfel, fiind propria-mi oglindă, sînt gata să-i garantez obiectivitatea.

— Şi eu, la rîndu-mi, sînt gata să-i susţin realismul! spuse cu convingere Apostolescu, în timp ce mînuţa ei se mai afla încă reţinută între ale sale, iar privirile lui nu se hotărau să părăsească frumoşii ochi căprui ai fetei.

Viorica îi susţinu cîteva clipe privirea pătrunzătoare, apoi, pierzîndu-şi siguranţa, îşi întoarse capul, pentru a nu-i da timp lui Apostolescu să-i remarce tulburarea.

— Şi acum, încotro? întrebă Viorica, pentru a-i reaminti că trebuie să-i elibereze mîna.

— Oriunde vrei...

— Şi acest oriunde e departe?

— Depinde de ce vrei să vrei?

— Ei, bine! Atunci sînt de acord cu tot ce vrei tu să vrei. Cred că altă ieşire nici nu am, deoarece, în caz contrar, ai fi în stare să mă arestezi şi să mă pui la regim de pîine şi apă.

— Ce-ai spune dacă te-aş invita la un coniac mic? Asta ca o eventuală introducere la regimul de pîine şi apă...

— Cu o singură condiţie... să mi-l oferi cît mai repede, deoarece a început să mi se facă frig.

— În această situaţie, cea mai bună oază este Bordeiul, spuse Apostolescu luînd-o de braţ şi îndreptîndu-se cu ea spre restaurantul în faţa căruia patrulaseră în timpul discuţiei lor.

În timp ce coborau treptele restaurantului, atît Apostolescu cît şi Viorica se mirau, în sinea lor, de faptul că nu simţeau stinghereala care apare, de obicei, la cei care se cunosc de puţin timp. Fără nici o reţinere, coborau treptele tutuindu-se şi ţinîndu-se la braţ ca nişte prieteni de cînd lumea.

Masa pe care o aleseră se afla în dosul unui boschet, care putea contribui la asigurarea anonimatului şi intimităţii dorite de ei.

După ce luară loc la masă, Apostolescu îşi înclină capul spre ea şi o întrebă:

— N-ai vrea să mîncăm ceva?

— Nu te supăra, seara ţin regim... dar dacă tu

vrei să mănînci, te rog fă-o fără nici o jenă...

— Nici eu nu obişnuiesc să mănînc seara, totuşi... cîteodată, mă mai abat de la regimul de fructe pe care mi l-am impus. De exemplu, în seara asta, fiind într-o dispoziţie excelentă, mă simt ispitit să încalc obişnuitul...

Prezenţa chelnerului îl obligă să-şi lase fraza neterminată şi comandă două coniacuri mari, cu toată opoziţia făcută de Viorica asupra cantităţii.

— De fapt, ce motive ai pentru a-ţi refuza masa de seară?

— Un mic sacrificiu... pentru păstrarea siluetei, răspunse rîzînd Viorica.

— Crezi că există într-adevăr vreun pericol? întrebă cu neîncredere Apostolescu. Sinceritatea lui nu era simulată şi nu urmărea să facă un compliment ieftin, era de-a dreptul surprins de temerea partenerei sale, deoarece, cu o zi mai înainte — cînd o cunoscuse la cooperativă — avusese posibilitatea să vadă că rochiţa din stofă subţire pe care o purta ascundea un corp sculptural.

— Nu este vorba de un pericol, ci de o prevedere. Mai bine înainte decît după... Dar să lăsăm asta, mai bine mi-ai explica de ce ai comandat două coniacuri mari, deşi ţi-am spus să ceri un pahar mic pentru mine? întrebă fata cu imputare.

— Am să te rog să fii de acord ca răspunsul să ţi-l dau puţin mai tîrziu, răspunse Apostolescu schiţînd în colţul drept al buzelor un zîmbet misterior. De aceea, hai să-l degustăm, spuse Apostolescu ridicînd unul din cele două pahare de coniac aduse, între timp, de chelner.

Viorica făcu un gest de resemnare cu umerii şi, ridicîndu-şi paharul, îl ciocni uşor de cel întins de Apostolescu.

— Spune-mi, te rog, Nicule — zise Viorica, după ce sorbi puţin coniac din păhărel şi-l puse pe masă —, în

fond, ce s-a întîmplat cu Soculescu? De ce atîta tevatură pentru un om care s-a sinucis?

Apostolescu păru că n-a auzit întrebarea și, placid, continua să se joace cu paharul, învîrtindu-l pe fața de masă între degetul gros și cel inelar. Apoi ajunse la concluzia că poate să-i vorbească deschis.

— Ai sesizat bine substratul afacerii, spuse Apostolescu ridicîndu-și privirea spre ea. Nu este vorba de o sinucidere, ci de un dublu asasinat.

Și Apostolescu îi povesti în mod lapidar principalele elemente ale afacerii.

— Pe soția lui am cunoscut-o foarte puțin, aș spune că mai mult din vedere.... El însă, sărmanul, era un om atît de liniștit și bun.

— Am impresia că-l compătimești mai mult decît ar trebui! spuse Apostolescu făcînd pe gelosul, de fapt, urmărea să înlăture efectul sumbru al acestui subiect. Nu cumva ți-a făcut curte? Toată lumea știe că cei mai periculoși oameni sînt tocmai aceia care nu-și exprimă intențiile, adică timizii...

— Nu, fii liniștit! Am eu la serviciu clienții mei care-mi dau, într-adevăr, tîrcoale... dar mă fac că nu-i văd sau nu-i pricep. După mine, e singura tactică adoptabilă în astfel de situații, altfel ar însemna să-i reped sau chiar să ajung la o discuție nedorită. În ceea ce-l privește însă pe Soculescu, acesta a păstrat întotdeauna distanța legală — parcă așa spuneți voi, polițiștii — și m-a tratat cu o politețe fără reproș. O singură dată, continuă Viorica, am avut impresia că a exagerat puțin, dar după aceea mi-am spus că gestul lui se poate explica prin expansivitatea unui om care, în sfîrșit, s-a întîlnit cu norocul.

— Ei, cum așa? întrebă amuzat Apostolescu.

— A venit la mine în birou și, probabil, negăsindu-mă acolo, a băgat printre adresele care erau pe masa mea de lucru o cutie cu bomboane de ciocolată. Puțin mai tîrziu, cînd am descoperit-o și, surprinsă, i-am desfăcut capacul, am dat peste un bilețel pe care era scris „poftă bună" și purta semnătura lui. Imediat i-am dat un telefon în secție și l-am întrebat ce interpretare trebuie să dau gestului său. Mi-a răspuns că nu trebuie să mă gîndesc la nimic altceva decît că a avut un noroc formidabil și dorește să mănînc cîteva bomboane din partea lui.

— Nu l-ai întrebat la ce noroc se referă? o chestionă Apostolescu cu atenția încordată.

— Ba da, bineînțeles! Mi-a răspuns că a cîștigat o sumă mare la Loto sau cam așa ceva...

— Îți amintești cînd s-a întîmplat povestea cu bomboanele? o întrerupse el nerăbdător.

— Dar ce este cu tine? De ce-mi vorbești atît de aspru? întrebă Viorica, surprinsă de schimbarea care apăruse în atitudinea și tonul lui Apostolescu.

— Iartă-mă, te rog, spuse Apostolescu, luîndu-i mîna și sărutînd-o. Ești însă a doua persoană care îmi spune că l-a auzit pe Soculescu făcînd o aluzie la un mare noroc...

— Și cu cealaltă persoană ai discutat tot într-un local? îl întrerupse cu ciudă Viorica.

— Nu, fii liniștită, spuse Apostolescu rîzînd. De altfel era un bărbat. Apoi, reluîndu-și tonul serios, dar mai puțin imperios ca înainte, continuă: Încearcă să-ți amintești cînd ți-a adus bomboanele?

— Cred că sînt vreo două săptămîni de atunci, răspunse Viorica după o scurtă ezitare.

— Data coincide cu declarația făcută de domnul Constantinescu, vecinul lui Soculescu... spuse gînditor Apostolescu.

— Crezi că acest lucru are vreo importanță?

— Încă nu pot să mă pronunț, spuse șovăind Apostolescu. În tot cazul, este o pistă care merită să fie investigată. Dar să lăsăm problemele profesionale și să ne terminăm coniacul.

— Dar știi că nu-i rău, spuse Viorica după ce — urmînd exemplul lui Apostolescu — puse pe masă păhărelul golit de conținut.

— Într-adevăr, încuviință și Apostolescu privindu-i amuzat ochii, care, între timp, deveniseră mai lucitori, ceea ce contribuia și mai mult la evidențierea frumuseții lor. Apropo, n-ai vrea să mîncăm ceva?

— Cred că nu te-aș refuza, spuse ea îmbujorîndu-se la față.

Apostolescu făcu semn chelnerului să se apropie și-i ceru meniul. După ce i se aduse lista, o înmînă Vioricăi.

— Te rog să-mi spui ce dorești?

— Cred că un mușchiuleț de porc la grătar. Nu?

— Alegerea este bună. Dar, ca introducere, ce părere ai avea de o saramură de crap? Și, pentru a nu-i da timp să refuze, continuă: Aici este o specialitate a casei.

— Mi-e teamă că e prea mult... spuse ea șovăind. Prefer să mă rezum numai la friptură.

— N-ai de ce te teme, este devreme și avem suficient timp pentru a face și o mică plimbare pe jos, așa că digestia va fi asigurată. De altfel, nu ești obligată să mănînci mai mult decît poți. Apoi, întorcîndu-se spre chelnerul care aștepta comanda, spuse: două saramuri, doi mușchiuleți cu mulți cartofi prăjiți, castraveți acri și o sticlă de Cotnari.

— Și cînd te gîndești că eram hotărîtă să nu mănînc nimic, spuse Viorica după plecarea chelnerului. Probabil că aerul e de vină...

— S-ar putea să aibă și el o contribuție, dar factorul determinant l-a constituit coniacul. Și, pentru că veni vorba, ți-am rămas dator cu un răspuns, pe care cred că nu trebuie să-l mai exprim. Acum ai înțeles de ce am comandat coniacuri duble? spuse cu o nuanță de ironie Apostolescu. Este o metodă infailibilă pentru provocarea apetitului la recalcitranți.

Atît saramura cît și mușchiulețul se bucurară de apreciere. Iar sticla de Cotnari, cu toată opoziția făcută de Viorica mai ales la început, fu golită pînă la ultima picătură.

— Aș vrea să ne aerisim puțin. Nu crezi că am putea pleca, Nicule?

— De acord, dar mai înainte de a pleca nu te-ar tenta o mascotă de ciocolată?

— O, nu! Te rog să nu-mi mai vorbești de mîncare. Hai să mergem!

Cînd traversară șoseaua pentru a intra în parcul Herăstrău, era trecut de ora zece seara. Cu toate că răcoarea nopții golise aleile parcului de vizitatori, cei doi amici nu se simțeau de loc singuri. Din contră, considerau că toată lumea e a lor.

— Nu ți-e frig? o întrebă îngrijorat Apostolescu.

— Un pic, dar îmi place. Îmi place mult de tot! spuse ea cu expansivitate și, cu un gest spontan, în timp ce mergeau la braț pe-o alee, se întoarse spre el și, apucîndu-i cu mînuțele capul, îl sărută pe obraz.

Drept răspuns, Apostolescu își petrecu brațul stîng după umerii ei și-o întoarse ușor cu fața spre el. Privirile lor se contopiră, iar gura lui se apropie ușor de buzele-i cărnoase, care fremătau de așteptare.

Cînd într-un tîrziu se îndepărtară, cu regret, unul de celălalt, se simțeau stăpîniți de-o amețeală dulce, cu

mult mai dulce decît cea pe care ar fi putut s-o creeze sticla de Cotnari pe care o băuseră la Bordei.

— Hai să stăm puțin pe o bancă, propuse Viorica cu vocea-i catifelată.

— Vino, spuse Apostolescu. Nu trebuiră să caute mult. Banca, asupra căreia căzură sorții, se afla la vreo zece metri de alee, ascunsă în spatele unui arbust mare și cu fața la lac.

După ce se așezară pe bancă, brațul drept al lui Apostolescu îi cuprinse umărul, în timp ce capul ei se strecură și se lipi strîns de pieptul lui. Datorită apropierii, fiecare dintre parteneri se simțea tulburat de căldura ce și-o transmiteau prin stofa subțire ce-i despărțea.

Folosindu-se numai de mîna stîngă, pentru a n-o deranja pe Viorica, Apostolescu își aprinse o țigară. În timp ce privirile sale se odihneau, urmărind ușoarele unduiri argintii ale lacului din fața sa, degetele sale se jucau cu părul fetei, care lăsa impresia că a ațipit. Cu excepția unor broscuțe care se manifestau cu intermitențe, se părea că întreaga natură s-a înțeles să nu tulbure farmecul acelei nopți.

Într-un tîrziu, Viorica se apropie de urechea lui și-i șopti:

— Mi-e frig, strînge-mă mai tare.

— Dacă ți-e frig, mai bine să plecăm . . .

— Nu! Vreau să mai stăm puțin! E atît de bine . . . Apostolescu își aminti că alături de el, pe bancă, se află trencicotul său. Fără s-o deranjeze pe Viorica, mîna sa stîngă începu să tatoneze de-a lungul băncii, pînă găsi ceea ce căuta. După care i-l întinse pe picioare. Apoi, pentru a fi sigur că-i va ține de cald, i-l înfășură pe sub genunchi.

Capitolul XXI.

APOSTOLESCU INTERVINE

Atît unul cît și celălalt pierdură noțiunea timpului. Deși influența alcoolului se risipise complet, atracția reciprocă menținea cu aceeași intensitate vraja ce se înfiripase între ei.

La un moment dat, Viorica își ridică capul de pe pieptul lui și, apucîndu-i bărbia cu mînuța ei parfumată, spuse cu vocea-i de fetiță răsfățată:

— Ce bine ar fi, Nicușor, dacă mîine ar fi duminică . . . .

Apostolescu își ridică mîna pe care avea ceasul și, potrivindu-și cadranul pentru a putea vedea la lumina razelor de lună ce oră era, spuse zîmbind.

— Mîine este astăzi, iar astăzi — ai ghinion — este abia vineri și nu ți-au mai rămas prea multe ore de somn . . . cred că cel mai bun lucru ar fi să ne ducem la culcare, ca doi copii cuminți . . .

Dar nu-și mai termină fraza.

Atenția lui Apostolescu fu atrasă de zgomotul unor pași care alergau pe aleea din spatele băncii pe care stăteau ei. Nu le-ar fi dat prea multă importanță dacă, în momentul următor, n-ar fi auzit o adevărată cavalcadă de pași, urmată de un strigăt de femeie.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Viorica speriată.

— Nu știu. Să ascultăm, îi șopti Apostolescu.

Alergătorii nocturni se opriră undeva în apropierea băncii lor, astfel că Apostolescu putu să audă foarte clar o voce de femeie care vorbea sacadat, probabil ca urmare a cursei ce-o făcuse: „Ce vreți de la mine! Lăsați-mă în pace . . . ."

Urmă o voce bărbătească: „Miliția! Actele la control!"

Interveni un alt glas de bărbat: „Ce caută o femeie cinstită prin parc, la ora asta?"

Cu o voce mai liniştită, probabil după ce interlocutorii îşi declinaseră calitatea de apărători ai ordinei, femeia răspunse: „Locuiesc în Floreasca şi am vrut să scurtez drumul prin parc..."

„Dă-mi buletinul" — ceru imperios prima voce.

Urmă un ţăcănit metalic, făcut probabil de închizătoarea poşetei, apoi vocea contrariată a femeii: „Ce faci, îmi iei banii?"

„Ei lasă, nu te mai formaliza atîta pentru cîţiva mardei, o să bem şi noi un păhărel în sănătatea ta..." — spuse o altă voce rîzînd sarcastic.

„Bine, dar e leafa mea... ce mă fac o chenzină întreagă fără bani?" — se auzi vocea femeii podidită de plîns.

„Uite ce-i, cu noi să n-o faci pe lacrimogena, că nu ţine... Dar, continuă vocea cu ironie, pentru că eşti singură... la fel ca şi noi, ce-ar fi dacă ne-am distra puţin împreună?... Asta, aşa, ca să-ţi mai treacă supărarea..."

Se auzi din nou vocea femeii spunînd cu disperare: „Lăsaţi-mă în pace că ţip!"

— Ce se întîmplă acolo, Nicule? întrebă din nou Viorica terifiată.

— Sînt nişte pungaşi care nu se mulţumesc cu jefuirea victimei lor, ci vor s-o şi violeze. Orice mi s-ar întîmpla, te rog să nu te mişti de pe această bancă....

— Nu pleca! Rămîi lîngă mine... Mor de frică...

— N-am altă alegere... Atît conştiinţa cît şi profesia mă obligă să-mi fac datoria. Te rog să rămîi nemişcată pe bancă, ţi-o repet, orice s-ar întîmpla cu mine.

Cînd se ridică de pe bancă — cu toate încercările făcute de Viorica pentru a-l reţine — auzi zgomotul surd al unei lupte, însoţit de strigătele de ajutor ale femeii.

Strecurîndu-se uşor, se apropie fără zgomot de locul de unde se auzea zgomotul luptei.

Nu trebui să caute mult. La aproximativ 20 de metri de banca pe care rămăsese Viorica, zări mai multe umbre care se agitau pe gazon. Ajunse neobservat lîngă beligeranţi şi întrebă cu glas tare:

— Ce se petrece aici?

Umbrele întoarseră surprinse capul spre intrus, dar, văzîndu-l singur, unul dintre ei rosti ameninţător:

— Vezi-ţi de drum! Sîntem de la mil...

— Atunci e perfect! îl întrerupse Apostolescu imperturbabil. Asta înseamnă că sîntem colegi şi... n-o să mi-o luaţi în nume de rău, dacă am să vă rog să-mi arătaţi legitimaţiile dumneavoastră.

Din momentul în care-i interpelase, Apostolescu continuase să înainteze spre ei. Acum se afla la cel mult doi metri de femeie, care se afla ţintuită cu spatele de gazon. Unul dintre bărbaţi, după ce-şi pusese genunchiul pe pieptul ei, îi astupase cu o mînă gura pentru a o împiedica să mai ţipe, iar cu cealaltă mînă îi desfăcea bluza. Altul, aşezat în genunchi la capul ei, îi prinsese mîinile de încheieturi şi, întinzîndu-i-le în prelungirea corpului, le imobilizase. Ceilalţi doi bărbaţi, care participau la „distracţie", erau ocupaţi cu sfîşierea

fustei femeii. Aceasta, deşi cu bustul complet imobilizat, continua să se opună cu îndîrjire, zbătîndu-se şi lovind cu picioarele.

— Bă, Nae, dacă-i aşa colţos, arde-i una la moacă! spuse cel care-şi ţinea genunchiul în pieptul femeii.

Unul dintre bărbaţii care încercau să smulgă fusta victimei se ridică de pe gazon şi, îndreptîndu-se spre Apostolescu, îşi strecură mîna în buzunarul interior al hainei şi scoase un obiect metalic rotund, de lungimea unui stilou, însă de două ori mai gros decît acesta. Ajunsese la mai puţin de un metru distanţă de Apostolescu, cînd scutură cu un gest brusc obiectul, cu aspect inofensiv, pe care-l ţinea în mînă. După şuieratul metalic care-i acompanie gestul, Apostolescu realiză imediat că adversarul său posedă o armă teribilă. O armă distrugătoare, în care singurul mijloc de autoapărare era ofensiva imediată.

Dacă ar fi avut în faţa sa un adversar neînarmat sau chiar doi, ar fi încercat să-i „liniştească" printr-o luptă clasică, o luptă prin care viteza şi greutatea pumnilor săi să-şi fi spus cuvîntul. Pugilarea, cu adversarii pe care-i avea în faţă, ar fi fost o curată sinucidere, care n-ar fi folosit nimănui, nici victimei, nici interesului societăţii. Mintea lui Apostolescu lucra cu rapiditatea unei maşini electronice de calcul şi decise: „Fiecare lovitură trebuie să scoată un adversar din luptă, în caz contrar, voi mirosi florile de la rădăcină..."

În acel moment, bărbatul care se îndreptase spre el ridică braţul drept, iar Apostolescu putu să vadă, la lumina razelor de lună, că lungimea „stiloului" crescuse de 4—5 ori. Mai înainte ca arma să se abată asupra ţestei sale, atacă.

Simultan cu prinderea încheieturii adversarului cu mîna stîngă, piciorul său drept păşi în spatele gambei

drepte a adversarului, pentru a-i tăia posibilitatea de a-şi schimba centrul de greutate, iar cealaltă mînă i se strecură pe sub braţul adversarului şi prinse încheietura acestuia din exterior. Apoi mîna stîngă, cu care prinsese iniţial încheietura, alunecă sub cotul adversarului, care, surprins de rapiditatea cu care a fost imobilizat, uită, pentru un moment, că poate să se degajeze cu braţul stîng. Era însă prea tîrziu pentru a-l mai folosi.

Apostolescu trase puternic cu mîna dreaptă încheietura adversarului în jos, în timp ce stînga continua să-i menţină cotul la înălţimea umărului. Rezultatul acestei manivele improvizate fu în primul rînd un zgomot similar cu cel pe care-l face o cutie de chibrite strivită sub talpa unui picior, un urlet de durere şi părăsirea gazonului de către picioarele adversarului, care se rotiră o dată cu tot corpul în jurul axului format de prelungirea cotului. Cînd văzu picioarele adversarului deasupra capului său, îi eliberă braţul. Atacantul zbură cîţiva metri prin aer şi apoi ateriză pe gazon, unde rămase imobilizat. Apostolescu nu avea însă timp să se ocupe de el; trebuia să mai „discute" cu încă trei derbedei. Lupta ţinuse cîteva secunde şi trebuia să profite de surpriza pe care o realizase asupra adversarilor săi. Aceştia, probabil, siguri de deznodămînt, continuau să se lupte cu victima lor, a cărei rezistenţă scăzuse datorită epuizării. În momentul în care emisarul lor scosese urletul de durere, întoarseră capul şi constatară că rezultatul luptei era altul decît cel scontat.

Nu intrusul zăcea la pămînt, cu ţeasta zdrobită, ci emisarul lor.

Apostolescu, fără să le dea răgaz pentru a se dezmetici, parcurse ultimii paşi care-i mai despărţeau.

„Pe el mă..." strigă cel care ţinea mîinile femeii.

În momentul acela se întrerupse, deoarece lovitura imparabilă lansată de piciorul lui Apostolescu îi atinse gura. Urmă un scrîşnet de oase şi adversarul făcu un salt peste cap, cu mîinile duse la gură. Exact în momentul în care Apostolescu gîndea: „Probabil că acest domn nu va mai fi în stare să vorbească multe săptămîni ... .", se simţi apucat pe la spate şi imobilizat, cu braţele lîngă trunchi, de unul dintre cei care se ocupau cu smulgerea fustei de pe victimă. În acest timp, al patrulea infractor se postă în faţa sa şi îşi scutură mîna — la fel ca şi primul adversar — pentru a-şi deschide „casse-tête"-ul. Apostolescu nu-i lăsă însă răgazul de care avea nevoie pentru a-l lovi. Corpul lui fiind susţinut de încleştarea adversarului, care-l imobilizase pe la spate, îşi ridică ambele picioare lipite unul de altul şi trimise o lovitură de tampon cu tălpile în figura celui care se pregătea să-şi abată arma asupra creştetului său.

După ce lovitura expediată de Apostolescu îşi atinse ţinta, adversarul făcu cîţiva paşi de-a-ndaratelea şi căzu pe gazon. Cu cel care-l ţintuise pe la spate, lucrurile merseră şi mai uşor. Strecură laba piciorului stîng în dosul gleznei adversarului său, iar cu tocul pantofului drept îl lovi puternic în rotula genunchiului. Simţi cum braţele adversarului se desfac şi cînd întoarse capul îl văzu căzut, pe spate, la cîţiva metri de el.

În timp ce ultimul adversar se ridica de jos, Apostolescu aruncă o privire în juru-i şi, constatînd că ceilalţi trei adversari nu reprezintă un pericol imediat, spuse cu glas tare:

— Şi acum, că n-am rămas decît noi doi pe ring, putem schimba tactica de luptă. Ia fă-te încoace, „eroule"!

„Eroul" nu aşteptase invitaţia, ci se şi repezise între timp cu capul în stomacul lui Apostolescu. Acesta făcu un pas lateral, iar cînd asaltatorul ajunse în dreptul lui, îi lansă un „upper-cut" de dreapta în bărbie. Elanul adversarului fu brusc curmat. Ezită un moment, apoi căzu în genunchi... Se ridică însă, imediat, şi porni din nou la atac. Apostolescu îl aştepta, cu picioarele depărtate şi cînd ajunse la lungimea braţelor sale, începu să-i plaseze lovituri laterale. Un... doi... un ... doi... Simţea nevoia să se descarce, să pedepsească fapta mîrşavă la care se dedaseră cei patru derbedei.

N-a simţit niciodată sentimente de ură faţă de delicvenţii pe care-i ancheta. Ba, de multe ori, încerca chiar sentimente de compasiune şi înţelegere — în ultima categorie intrînd cei care ajungeau criminali numai datorită unor întîmplări neprevizibile, cum ar fi fost imprudenţa sau accidentul. Tot ce-l preocupa, în astfel de situaţii, era să găsească metodele cele mai adecvate pentru recuperarea cît mai rapidă a inculpatului de către societate. Dar, în faţa actului bestial şi laş la care asistase, era revoltat. Nu avea în faţa sa oameni, ci fiare sălbatice. Sub ploaia de lovituri, adversarul lăsase braţele în jos şi, sonat, se clătina între pumnii lui Apostolescu, care-l loveau susţinut, un ... doi ... un ... doi ...

Probabil că ar fi continuat să-l lovească pînă la epuizarea resurselor dacă n-ar fi fost adus la realitate de fasciculul luminos al unei lanterne ce i se opri pe faţă şi de o voce bărbătească, care, respirînd sacadat, îl avertiză:

— Stai! Nici o mişcare, sus mîinile! Miliţia!

În momentul cînd reluă contactul cu realitatea înconjurătoare, auzi pentru prima oară strigătele femeii pe care o salvase. După spaima teribilă prin care trecuse,

intrase într-o criză de nervi. Apostolescu se opri din boxat, iar adversarul său căzu la pămînt ca o cîrpă.

Fasciculul luminos îi părăsi fața, pentru a mătura gazonul din jurul lor, în timp ce o a doua voce întrebă:

— Te rog să ne explici ce s-a întîmplat aici?

— Jaf și tentativă nereușită de viol, răspunse Apostolescu, întinzînd cu două degete legitimația sa ultimului vorbitor, un ofițer de miliție.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! exclamă surprins ofițerul. De trei săptămîni umblăm să-i prindem pe acești bandiți, dar mereu ne scapă printre degete. Sînteți un om extraordinar dacă ați reușit să-i doborîți, continuă pe un ton admirativ ofițerul. Acum trei zile au rănit, grav, un subofițer de-al nostru, care a încercat să intervină într-o situație similară cu aceasta...

— Liniștiți-vă, se adresă Apostolescu femeii care, pradă crizei de nervi, continua să plîngă și să strige. Acum nu mai există nici un pericol, încearcă să te calmezi.

Între timp, se apropiase și Viorica; la un semn făcut de Apostolescu, începu să se ocupe de femeia scăpată din mîinile derbedeilor. Considerînd că victima se află pe mîini bune, se înapoie la cei doi milițieni care erau ocupați cu preluarea legitimațiilor celor patru huligani.

— De ce ați intervenit atît de tîrziu? întrebă cu imputare Apostolescu.

— Cum tîrziu, tovarășe căpitan? Imediat ce-am auzit strigătele femeii am alergat într-un suflet aici...

— Bine, să lăsăm asta... Pe domnii îi duceți la secție și le aplicați procedura specială de trimitere în judecată pentru infracțiune flagrantă. Rog ca în procesul-verbal să rețineți împotriva lor următoarele acuzații: 1. Tîlhărie. 2. Tentativă de viol în grup și 3. Tentativă de vătămare gravă a unui ofițer de miliție, cu ajutorul unei arme prohibite...

— Domnule, cum să vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut? spuse femeia, pe care Viorica reușise, între timp, s-o liniștească, și se apropiase de el pentru a-i mulțumi. Dumnezeu să vă ajute. Sînt mamă a trei copii și, dacă mi se întîmpla ceva, preferam să mă arunc în lac decît să mai dau ochii cu ei...

— Nu vă cer decît un singur lucru, o întrerupse Apostolescu, să-i acompaniați pe colegii mei la secția de miliție și să dați o declarație asupra celor petrecute aici.

— Nu s-ar putea să lăsăm pe mîine... știți, este atît de tîrziu, spuse șovăind interlocutoarea.

— Sau eventual să-i lăsăm în plata domnului, nu? întrebă Apostolescu cu ironie.

— Da, tocmai! Dacă totul s-a terminat cu bine... spuse femeia, fără să sesizeze ironia lui Apostolescu.

De cînd era în slujba justiției, se obișnuise cu aceste reacții de bunătate samariteană, rău înțeleasă, așa că-i răspunse cu bunăvoință:

— Dacă dumneavoastră nu vă constituiți parte civilă printr-o declarație asupra celor petrecute aici, justiția nu-și poate face datoria și peste cîteva zile acești derbedei vor abate nenorocirea asupra altor familii. Spuneați, mai înainte, că dacă haimanalele și-ar fi atins scopul v-ați fi sinucis, lăsînd astfel trei copii orfani... Iar acum sînteți gata să-i iertați pentru fapta lor josnică, probabil, numai datorită faptului că ați putut fi ajutată la momentul oportun? De altfel, existența unui număr îngrijorător de mare de astfel de delicte se datorește într-o mare măsură și gîndirii victimelor. Ele consideră că este o rușine să sesizeze autoritățile, iar agresorii, încurajați de această tăcere, ajung la concluzia că pot să-și continue activitatea fără nici un risc. Mai adineauri spuneați că nu știți cum să-mi dovediți recunoștința

dumneavoastră, eu vă dau acum această posibilitate. Însoțiți-i pe colegii mei la secție și dați o declarație asupra celor petrecute. De acord?

— Aveți dreptate, tovarășe ofițer, așa voi face. Îmi pare rău de slăbiciunea mea... spuse femeia, după ce Apostolescu își termină argumentarea.

— Iar pe dumneavoastră, spuse Apostolescu adresîndu-se celor doi milițieni, am să vă rog ca în afara copiei procesului-verbal ce se înaintează la „Moravuri" să-mi trimiteți și mie una, la „Judiciar".

— Am înțeles, tovarășe căpitan, răspunse ofițerul, mîine veți primi actul și, totodată, vă rog să-mi permiteți să vă mulțumesc și eu pentru intervenția dumneavoastră.

După plecarea întregii suite spre secția de miliție, Apostolescu se adresă zîmbind fetei, care-l luase de braț.

— Ți-a fost frică, Viorica?

— Tare frică, Nicule! La început mi-a fost necaz pe tine că m-ai lăsat singură. Apoi, cînd te-am văzut cum te luptai cu cei patru derbedei, am simțit că leșin de frică și am început să țip...

— Cum, și tu ai țipat? întrebă mirat Apostolescu. Probabil că în încordarea luptei m-am deconectat complet de ceea ce era în afara acesteia.

— Și încă cum am țipat! răpunse Viorica plecîndu-și ochii cu jenă. Ce era să fac? N-am putut să mă mai controlez. De altfel, am și uitat de sfatul pe care mi l-ai dat, de a nu mă arăta orice s-ar întîmpla...

— Imprudentă ca toate femeile, spuse Apostolescu ridicînd nemulțumit din umeri. Îți dai seama ce soartă te aștepta dacă ieșeau ei învingători?

— Dacă ai ține seama de faptul că sînt numai o femeie care, la fel ca toate celelalte, se caracterizează

printr-o stăpînire mai mică a nervilor decît voi, bărbații, n-ai mai fi supărat pe mine. Îți promit că pe viitor am să fiu mai ascultătoare...

Și, pentru a fi sigură că i-a înlăturat supărarea, îl luă în brațe și-l sărută. După felul în care i se răspunse, avu certitudinea că diferendul a fost aplanat.

— Apropo, cît o fi ceasul? întrebă într-o doară Viorica.

După ce-și consultă ceasul, Apostolescu scoase un șuierat de surprindere:

— E trei și zece minute...

— Extraordinar! Cînd a trecut timpul așa repede! exclamă Viorica și, luîndu-l de mînă, grăbiră pasul pentru a ieși la stația de taximetre de lîngă „Pescăruș".

După ce taximetrul opri la adresa indicată de Viorica, Apostolescu deschise portiera mașinii și-o ajută să coboare.

— Vrei să te conduc sus? întrebă Apostolescu indicînd cu capul vila în fața căreia se opriseră.

— Nu, Nicule, este tîrziu și trebuie să te odihnești și tu. Du-te acasă, trage un pui de somn iar mîine, dacă poți, dă-mi un telefon.

Capitolul XXII.

MISTERUL ERMETIZĂRII CAMEREI ESTE LĂMURIT

Vineri 11 sep. 196...

A doua zi, locotenentul Olteanu intră în biroul căpitanului Apostolescu și, după ce-și salută superiorul, luă loc la invitația acestuia pe un scaun.

Apoi, văzînd mina de oboseală de pe figura lui Apostolescu, ieşi din obişnuita rezervă şi-l întreabă, cu o nuanţă de malițiozitate în glas:

— S-ar părea că v-aţi relaxat bine azi-noapte, tovarăşe căpitan?

— Grozav, îi răspunse pe acelaşi ton Apostolescu şi începu să-i povestească peripeţiile din noaptea precedentă.

— Niciodată n-am reuşit să-i înţeleg pe cei ce se dedau la astfel de fapte, spuse cu gravitate Olteanu, după ce Apostolescu îşi termină relatarea. Cum pot nişte oameni civilizaţi să facă aşa ceva?

— Ai spus oameni şi aici greşeşti! Nu-i vorba de oameni, ci despre nişte fiinţe neevoluate, dominate de instincte primare. Mă întreb dacă această înclinare spre viol nu-i cauzată cumva de o formă de schizofrenie?

— Consideraţi că aceşti posedaţi sexuali au o debilitate mintală?

— Toate celelalte categorii de infracţiuni — tinzînd la dobîndirea unor bunuri materiale străine — au o justificare logică, în dorinţa impricinatului de a duce o viaţă mai uşoară! Ei bine, cum se poate explica violul, care, în afara unor pedepse substanţiale cu închisoarea, nu aduce nici un avantaj? Un argument în plus este şi acela că la majoritatea infractorilor — exceptînd, desigur, recidiviştii, care sînt înrăiţi — pedepsele privative de libertate au un rezultat educativ cert. În cazul delictului de viol însă se întîlnesc în mod destul de frecvent — la acelaşi individ — cîte două şi trei condamnări pentru aceeaşi culpă. Asta oare nu spune nimic?

— Spune suficient, şi totuşi...

— Continuă, îl încurajă Apostolescu.

— Ştiţi, spuse Olteanu gînditor, am impresia că teoria dumneavoastră nu-i universal valabilă...

— Uşurel, uşurel! îl opri Apostolescu rîzînd amuzat. De unde m-ai scos şi teoretician?... Şi încă d-ăla universal valabil? Departe de mine intenţia de a elabora teorii de uz general. Nu fac altceva decît să-mi exprim părerea asupra unei probleme, din păcate, destul de actuală astăzi. Dar, în fond, ce te-a supărat la teoria mea?

— Recunosc, tovarăşe căpitan, că m-am exprimat greşit, se scuză Olteanu zîmbind cu subînţeles. Într-adevăr, într-o astfel de problemă, cu cauze atît de diverse, nici nu este posibilă elaborarea unor reguli care să explice, pe de-a întregul, fenomenul. Altceva m-a şocat, în argumentarea dumneavoastră.

— Anume?

— Anume, chestia cu debilitatea mintală. Dacă la infractorii maturi delictul poate fi explicat, în mod destul de plauzibil, printr-o carenţă psihofiziologică, cum rămîne cu minorii? Şi de fapt, în secţia unde lucrez, aceştia ne dau cel mai mult de lucru. De altfel, nu de puţine ori s-a constatat că partea civilă a încercat să inducă în eroare justiţia în vederea obţinerii unor avantaje materiale; spre exemplu: o stare civilă nemeritată. Sau mai exact, se poate remarca apariţia unui alt gen de delict ce s-ar putea numi şantaj moral şi care, din păcate, nu este încă încadrat în prevederile Codului penal.

— Apropo de delictele care nu-şi regăsesc o corespondenţă în articolele Codului penal, ce părere aveţi despre încercările făcute de unele femei, cîteodată, de a stabili — printr-o hotărîre judecătorească — o paternitate ireală?...

— În aceste cauze, lucrurile s-au lămurit întru totul. Şi la această lămurire am contribuit mai ales noi, criminaliştii. Urmare unor studii făcute, s-a constatat

că desenul impresiunilor papilare ale urmaşului, reprezintă o combinaţie ale amprentelor digitale ale ambilor părinţi. Astfel, la stabilirea paternităţii — norocul judecătorilor că nu se pune şi problema stabilirii maternităţii! —, ca urmare a unei sentinţe date de Tribunalul Suprem, în 1967, într-o cauză de această natură, s-a admis ca sistemul de probe clasice — serologice —, să fie coroborat cu expertiza desenelor papilare.

— Mărturisesc că chestia asta, cu amprentele, n-am cunoscut-o! Evident, urmare a profesiunii noastre, care ne obligă să considerăm amprentele ca o probă indubitabilă —, tatăl care fuge de răspundere, nu se va mai ascunde după diverse subterfugii... Dar, în cazul că cele două probe dovedesc nevinovăţia reclamantului... cum rămîne cu partea civilă? Prin probarea nevinovăţiei reclamantului, apare atitudinea nesinceră a părţii civile... Oare pentru astfel de cazuri, care, de fapt, tind să inducă în eroare justiţia, n-ar trebui instituite anumite măsuri disciplinare?...

— Neîndoielnic că, aceste cazuri, pot fi interpretate ca o încercare de înşelare a justiţiei... Dar, lucrurile nu trebuiesc luate chiar aşa, deoarece cîteodată, victima este foarte sigură pe ceea ce susţine....

— Asta-i paradoxal, tovarăşe căpitan!...

— Nu tocmai, răspunse Apostolescu rîzînd. Trebuie să admiţi că, de obicei, femeile care reclamă stabilirea paternităţii sînt necăsătorite. În această situaţie, reclamanta dispune de timpul ei liber, după cum crede de cuviinţă. De asemenea se poate admite că are şi un prieten bun, pe care îl înlocuieşte totuşi, o dată sau de două ori, să zicem, într-o mică escapadă, nu?

— În cazul în care „escapada" prinde viaţă, la cine se putea gîndi că este autorul, decît la unul permanent... Dar lăsînd de-o parte acest gen de delicte

— care nu fac obiectul anchetei noastre—, mă întreb, de ce naiba nu mai vine locotenentul Simionescu? Şi, văzînd că Olteanu îl priveşte mirat, continuă, în timp ce ridica receptorul din furca telefonului: Este un colaborator de-al meu, căruia trebuie să-i dau o misiune legată de afacerea care ne preocupă.

Nu apucă însă să formeze numărul dorit, că uşa se deschise pentru a lăsa să intre un bărbat îmbrăcat cu o eleganţă bine studiată.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan, m-am prezentat la ordinele dumneavoastră, spuse noul venit arătîndu-şi printr-un zîmbet cuceritor o dantură făcută parcă special pentru a servi ca reclamă la o pastă de dinţi. Era un bărbat de 25—30 de ani, înalt, cu un păr negru ondulat şi ochi albaştri, care contrastau cu tenul său meridional.

— Ascultă, mă Simionescule, acum o jumătate de oră ţi-am dat un telefon, rugîndu-te să vii la mine. Nu crezi că ţi-a trebuit cam mult pînă ai ajuns aici? întrebă pe un ton aspru Apostolescu, în timp ce repunea receptorul în furca aparatului.

— Este adevărat că mi-aţi spus să vin la dumneavoastră, dar nu mi-aţi precizat urgenţa, răspunse Simionescu candid şi fără să-şi piardă buna dispoziţie.

Apostolescu trebui să fie de acord că argumentul subalternului său era logic şi, renunţînd la aerul său de supărare, îi spuse clătinînd mustrător din cap:

— Fă cunoştinţă cu tovarăşul locotenent Olteanu, de la secţia...

După îndeplinirea acestei forme protocolare, Apostolescu îi făcu semn să ia loc pe un scaun, lîngă biroul său, şi-i zise:

— Mai întîi notează acest nume: Andrei Soculescu, domiciliat în strada D. numărul 22. După ce-i lăsă timp să-şi scrie în carnet datele indicate, continuă: Cu acest

nume mi te duci în trap săltat la Loto și la CEC și nu-mi vii înapoi pînă nu afli dacă — în ultima lună — a cîștigat vreun premiu la aceste instituții. E clar?

— Clar, să trăiți! răspunse Simionescu sculîndu-se de pe scaun și îndreptîndu-se spre ușă.

— Și, pentru a nu mai exista confuzii, continuă Apostolescu, privindu-l pe sub gene, vreau să-mi raportezi imediat rezultatul investigației. Dacă nu...

— Am înțeles! Cum aflu ceva mă prezint la dumneavoastră, spuse Simionescu bine dispus și părăsi biroul.

— De unde v-a venit ideea cu aceste premii? întrebă Olteanu, cînd rămaseră singuri.

În cîteva cuvinte, Apostolescu îl puse la curent cu indicația pe care i-o furnizase Viorica și coroborarea acestei informații cu declarația făcută în același sens de către unul dintre vecinii de apartament ai lui Soculescu.

— Asta ar însemna că, deosebit de asigurarea ADAS, mai apare un mobil posibil al uciderii lui Soculescu? Mai cu seamă că n-am găsit, la victimă, nici o sumă de bani care să aducă, cît de cît, cu un cîștig la Loto...

— Nu trebuie să te ambalezi prea mult în această supoziție, îl temperă Apostolescu, deoarece s-ar putea ca această pistă să nu valoreze nici două parale.

— Cum așa! Vă îndoiți de buna credință a informatoarei?

— N-am dubii asupra informatoarei, ci asupra informatorului informatoarei.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă intrigat Olteanu.

— Nu este exclus ca Soculescu să-i fi oferit o cutie de bomboane numai cu scopul de a-i cîștiga

atenția. Văzînd însă reacția negativă a fetei, s-a retras strategic, motivîndu-și gestul printr-un eveniment deosebit: cîștigarea unei mari sume de bani.

— Și totuși, n-ați ezitat să admiteți acest eveniment ca posibil?

— Într-adevăr, răspunse Apostolescu, n-am putut rezista acestei tentații, dar slăbiciunea-mi se poate explica atît prin faptul că o informație analoagă ne-a parvenit — după cum am mai spus — și dintr-o altă sursă, cît și faptului că profesia noastră ne obligă să urmăm toate pistele ivite în cursul investigației; chiar dacă, aparent, această verificare reprezintă o pierdere de timp.

— Bine, și atunci cum se explică faptul că, deși îmbrățișați toate pistele susceptibile să elucideze afacerea, sînteți atît de sceptic în privința rezultatului obtenabil?

— Poate că vom mai colabora și în alte cazuri și ai să-ți dai seama că asta e metoda mea de lucru — poate puțin cam personală, recunosc —, dar, după părerea mea, prezintă avantajul excluderii sau limitării rateurilor. Am astfel impresia că exclud pierderea de timp, în sensul că nici nu mă hazardez prea mult pe o urmă aridă, dar nici nu ocolesc o pistă la care aș fi nevoit să revin ulterior, cînd „răcirea“ ei ar face-o impracticabilă. Dar, lăsînd de-o parte principiile, este ora opt și ar fi cazul să ne ocupăm de lucruri mai practice. În primul rînd, să încercăm să stabilim proveniența corzii de nylon și, în legătură cu aceasta, am o supoziție asupra felului în care servanta Elenei Soculescu ar fi putut bloca ușa din interior. Teoretic luînd lucrurile, translarea unui obiect se poate face atît prin împingere, cît și prin tracțiune... De aceea, vreau să verific ideea care mi-a încolțit în minte. Să mergem! mai adăugă Apostolescu sculîndu-se de la biroul său și îndreptîndu-se spre cuier, de unde-și luă trenciul.

Zece minute mai tîrziu, cei doi anchetatori descuiară uşa apartamentului în care fusese ucisă Elena Soculescu. Cu excepţia cadavrului victimei, care fusese transportat la Institutul medico-legal, şi a servantei care fusese aşezată la locul ei, toate obiectele din casă se aflau dispuse în acelaşi loc în care le găsise Apostolescu, cu o zi mai înainte, cînd pătrunsese prin efracţie în locuinţă.

Văzînd privirile colaboratorului său fixînd cu insistenţă scaunul de lîngă pat, unde se aflau taiorul victimei şi ciorapii de nylon pe care aceasta îi purtase cu cîteva ore mai înainte de a fi ucisă, îl întrebă:

— La ce te gîndeşti, Georgică?

— O slăbiciune, tovarăşe căpitan, am senzaţia că sîntem musafirii nepoftiţi ai unei femei, care din moment în moment trebuie să apară în furou pentru a începe să se îmbrace...

— Slăbiciunea este un simţămînt omenesc şi, pentru a te consola, să ştii că la acelaşi lucru mă gîndeam şi eu... Dar să lăsăm sentimentalismul de-o parte şi să trecem la treabă. Ajută-mi să scot asta din balamale, spuse Apostolescu indicînd uşa care făcea legătura dintre dormitor şi vestibul.

Fără să înţeleagă intenţiile superiorului său, Olteanu puse şi el mîna pe uşă, care în cîteva clipe fu scoasă din balamale şi dusă lîngă fereastră.

După ce o rezemă de spătarul unui scaun, cu partea inferioară în sus, Apostolescu îşi scoase din buzunar nelipsita-i lupă şi începu s-o examineze cu atenţie sub privirile intrigate ale subalterului său. Curiozitatea acestuia nu fu pusă la o prea mare încercare, deoarece nici nu se scurseseră mai mult ca două minute şi Apostolescu îşi ridică privirile către el.

— E clar, Georgică! exclamă acesta cu satisfacţie. Acum ştim cum a putut servanta să blocheze uşa, pe dinăuntru.

— Cum, tovarăşe căpitan? întrebă plin de curiozitate Olteanu.

— În timp ce eu îmi aprind o ţigară, ia te rog lupa mea şi priveşte picioarele servantei, mai ales cele care sînt orientate spre uşă. După ce le examinezi, să-mi spui ce-ai constatat.

Olteanu se execută fără să facă vreun comentariu, deşi era evident că nu pricepea nimic.

În timp ce Apostolescu trăgea cu satisfacţie din ţigara pe care şi-o aprinsese, Olteanu, stînd în genunchi pe covor, privea cu lupa sub fasciculul luminos al lanternei de buzunar picioarele servantei. „Oare ce trebuie să caut?" — se întreba el intrigat în timp ce examina cu atenţie cele două picioare ale mobilei indicate.

— Tovarăşe căpitan, spuse Olteanu după ce se ridică de jos, nu remarc nimic deosebit... Sau poate vă referiţi la urma care a fost lăsată, peste praful aşternut, pe unul din picioarele mobilei, continuă el şovăielnic.

— Întocmai, Georgică! Vino acum şi priveşte cu lupa aici, spuse Apostolescu pe un ton de încurajare, arătîndu-i cu degetul o porţiune mică din talpa uşii. Ce vezi?

— O dungă cu o lăţime de zece sau doisprezece milimetri, răspunse Olteanu pe un ton neutru.

— Pe care parte a uşii este dunga mai pronunţată?

— Pe partea exterioară, respectiv cea care străjuieşte vestibulul... răspunse Olteanu după o nouă examinare cu lupa. Apoi, deodată, realiză raţionamentul superiorului său şi exclamă: E clar, tovarăşe căpitan! Acum am înţeles!

— E ingenios, nu? Dacă n-ar fi făcut greşeala să tragă draperia peste fereastră, — sau reciproca acestui gest: stingerea luminii în cameră — probabil cu blocarea uşii din interior ne-ar fi indus în eroare şi am fi considerat că avem de-a face cu o sinucidere clasică. De unde rezultă că, oricît de bine ar fi pus la punct mecanismul unei crime, este aproape imposibil ca să nu prezinte şi fisuri revelatoare. Dar să încercăm să reconstituim procedeul utilizat de criminal. Asasinul, folosindu-se de un truc oarecare, a făcut victima să ingereze faimosul său soporific — la fel ca şi în cazul Andrei Soculescu. Plecînd de la ipoteza că victima era drogată, faptele s-au petrecut în felul următor: criminalul a ridicat victima din pat, a depus-o în mijlocul camerei, pe covor, apoi s-a urcat pe masă şi a petrecut coarda de nylon prin cîrligul lămpii de plafon. După ce a terminat această treabă, a coborît de pe masă cu ambele capete ale coardei în mînă, a fixat laţul cu nodul culant pe după gîtul victimei şi, în timp ce-o ridica spre plafon cu un braţ, cu celălalt trăgea de capătul liber al corzii. Cînd a considerat că victima a ajuns la înălţimea dorită, a legat capătul liber al corzii de radiatorul caloriferului şi cu aceasta executarea victimei a fost realizată. De altfel, în favoarea acestei supoziţii pledează şi faptul că la necropsie nu s-a constatat smulgerea vertebrelor cervicale din coloană, cum ar fi fost normal dacă victima s-ar fi aruncat de pe masă cu laţul prins de gît.

— Tovarăşe căpitan, interveni Olteanu, din spusele dumneavoastră se mai desprinde o idee.

— Te ascult, îl încurajă Apostolescu.

— Elena Soculescu avea aproximativ 60 de kilograme, pentru a o plimba prin cameră şi a o ţine apoi suspendată de un capăt al corzii de nylon, presupune că asasinul

trebuie să aibă braţe puternice, ca un alpinist de exemplu... Ceea ce ar explica şi prezenţa corzii de nylon, nu?

— Sînt de acord cu prima observaţie, în ceea ce o priveşte pe a doua, este încă prematur pentru a fi acreditată. Aşa cum spuneam, reluă Apostolescu firul reconstituirii, după ce criminalul şi-a ucis victima, a împins servanta pînă în dreptul uşii, avînd însă grijă să lase, între aceasta şi mobilă, spaţiul necesar pentru a se putea strecura afară. A trecut o bucată din coarda de nylon peste unul din picioarele mai apropiate ale mobilei şi apoi a strecurat ambele capete pe sub uşă. După ce a ieşit afară din cameră şi a închis uşa după el, nu i-a mai rămas decît să tragă mobila pînă la uşă cu ajutorul corzii. Atunci cînd şi-a dat seama că uşa a fost blocată, a eliberat un capăt al corzii şi, trăgînd de celălalt, a recuperat-o. Dovada acestei presupuneri — după cum ai remarcat şi singur — este dîra lăsată pe piciorul servantei şi eroziunea din tocul uşii, cu o proeminenţă mai mare pe partea exterioară a acesteia, deoarece acolo a fost punctul de maximă presiune.

— Tovarăşe căpitan, ce vă face să credeţi că asasinul s-a folosit pentru tractarea mobilei tot de o coardă de nylon? Pun această întrebare deoarece urma lăsată pe tocul uşii este cu mult mai lată decît diametrul corzii de nylon.

— Păcat că nu pot răspunde cu aceeaşi certitudine la toate întrebările pe care le ridică afacerea asta, spuse Apostolescu zîmbind. În primul rînd, spaţiul dintre tocul uşii şi parchet nu depăşeşte şase milimetri, deci diametrul cablului utilizat era limitat, în al doilea rînd — la acest diametru — nici un alt cablu (cu excepţia celor din oţel) nu poate avea rezistenţa necesară pentru tractarea mobilei. Şi, în al treilea rînd, este clar că amănuntele crimei

au fost stabilite de asasin mai înainte de sosirea lui în locuința victimei. Dacă te-ai transpune în situația lui — și ai avea de pus în aplicare planul criminal, pe care ți l-am expus —, ai veni cu două corzi diferite sau ai aduce numai una, rămînînd ca după necesitate să obții mai multe segmente? În ceea ce privește faptul că urma lăsată pe tocul ușii este mai lată decît însăși coarda de nylon, e și firesc să fie așa deoarece talpa ușii a suportat ambele capete ale corzii de nylon de care vorbeam.

— Aveți dreptate, tovarășe căpitan, spuse Olteanu convins de argumentele lui Apostolescu. Dar, continuă el, după un moment de meditare, dacă admiteți că asasinul a tăiat coarda de nylon în locuința victimei, pentru a obține segmentul necesar tractării mobilei, rezultă că teoria dumneavoastră, referitoare la faptul că coarda a fost cumpărată dintr-un magazin, nu mai stă în picioare!

— De ce? întrebă Apostolescu.

— Dumneavoastră ați spus ieri că, întrucît coarda cu care a fost ucisă victima prezenta la ambele capete tăieturi recente, înseamnă că a fost cumpărată dintr-un magazin de articole sportive. Iar acum, dacă admiteți că asasinul a mai tăiat o bucată din ea — pentru a trage mobila pe sub ușă —, se explică de ce la ambele capete ale corzii sînt secționări recente.

— Nu înțeleg, ce vrei să spui cu asta?

— Că asasinul, fiind alpinist — pentru asta, repet, pledează și forța de care avea nevoie cînd a ridicat-o pe Elena Soculescu în laț —, a tăiat din propriul colac o bucată de coardă și apoi — după spînzurarea victimei — a mai tăiat din aceasta încă un segment, în scopul de a trage mobila în dreptul ușii. Rezultă că partea secționată mai de mult, cînd a fost vîndut colacul, se află în posesia asasinului...

— Cu o condiție, să știm de la care capăt al corzii a obținut bucata care-i era necesară pentru tractarea mobilei. Dar să intrăm în problemă — continuă Apostolescu cu nelipsitu-i zîmbet pe buze —, vrei să-mi argumentezi că ar trebui să stabilim cine este proprietarul corzii, plecînd de la lista alpiniștilor înregistrați la federația de specialitate. Nu? și văzîndu-și subalternul înclinînd capul în mod afirmativ, continuă: Sînt de acord cu această propunere, dar... o vom aplica mai tîrziu. Acum ai altceva de făcut. În timp ce eu am să colind magazinele cu articole sportive, în speranța că voi găsi pe cel care a vîndut coarda de nylon, pe dumneata am să te rog să investighezi atît în acest imobil cît și mai ales în blocul de vis-à-vis. Poate găsești pe cineva care ne-ar putea furniza unele amănunte privind victima și vizitatorul ei necunoscut. Știi cum e cu chestia asta? Nu trebuie să fii prea indiscret pentru a vedea ce face vecinul din apartamentul de peste drum... Mai cu seamă cînd vecinul este o femeie tînără și frumușică... spuse Apostolescu zîmbind semnificativ.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

— Cînd ai terminat, vii la I.G.M. pentru a ne împărtăși rezultatul investigațiilor noastre.

Capitolul XXIII.
NOI URME

Apostolescu începuse să creadă că-și pierduse timpul degeaba. Colindase cinci magazine specializate în vînzarea articolelor de sport, fără să fi putut afla ce-l interesa. Mai avea de vizitat încă două magazine. Intră în

următorul şi un vînzător mai în vîrstă îl întrebă cu amabilitate ce doreşte.

— Să-mi spuneţi dacă vindeţi des corzi de nylon pentru alpinism?

— Penru a vă răspunde, trebuie să-mi spuneţi de ce vă interesează. Sînteţi de la Ministerul Comerţului Interior?

— Nu, de la Miliţia Judiciară, zise Apostolescu arătîndu-i legitimaţia sa.

După ce aruncă o scurtă privire, zise:

— Acum, în acest anotimp, vindem foarte rar aşa ceva. De altfel e şi firesc, deoarece corzile de alpinism fac parte din ceea ce noi numim produse sezoniere. Cine mai cumpără toamna astfel de materiale?

— M-ar interesa, totuşi, dacă aţi vîndut, în ultimele zile, o bucată de coardă de culoare vernil?

— Da. Îmi amintesc că am vîndut o astfel de coardă, veni răspunsul vînzătorului. Mai precis o bucată de zece metri... Cred că clientul a cumpărat-o pentru a-şi face frînghie de rufe....

— Puteţi să-mi precizaţi cînd anume aţi vîndut acea bucată? îl întrerupse Apostolescu grăbit.

— Da, alaltăieri seară.

— Clientul a fost bărbat sau femeie?

— Era bărbat.

— Puteţi să-mi spuneţi ceva în legătură cu înfăţişarea sa?

— Îmi pare rău, dar, în această privinţă, îmi este imposibil să vă dau vreo relaţie. Magazinul era foarte aglomerat şi n-am avut posibilitatea să-mi privesc cumpărătorii...

— Puteţi să-mi spuneţi cu aproximaţie la ce oră aţi vîndut cei zece metri de coardă?

— Între şapte şi opt seara. Asta pot s-o afirm cu precizie, deoarece la raionul unde desfacem corzi de nylon s-a primit marfă pînă la ora şapte, iar la ora opt magazinul se închide.

Văzînd că nu poate scoate mai mult de la interlocutorul său, Apostolescu îi mulţumi şi se îndreptă grăbit către I.G.M.

Cînd intră în biroul său, era aproape ora unsprezece, iar Olteanu, aşteptîndu-l, răsfoia un ziar.

— Ei, ce-ai făcut îl întrebă Apostolescu.

— Pînă la urmă treabă bună. De unde la început nimeni nu ştia nimic şi începusem să-mi pierd speranţa că aş putea afla ceva, am dibuit — în sfîrşit — un tînăr de vreo şaisprezece ani, care mi-a relatat unele lucruri interesante.

— Unde-i situat apartamentul în care locuieşte acest tînăr?

— Exact peste drum de apartamentul pe care l-a ocupat Elena Soculescu.

— Bine, continuă„ îl încurajă Apostolescu.

— Puştiul mi-a spus că alaltăieri noapte, pe la ora unsprezece jumătate, a ieşit în balcon să vadă dacă mai plouă, deoarece proiectase pentru a doua zi o excursie cu colegii lui. Cînd, deodată, atenţia i-a fost atrasă de iluminarea apartamentului „doamnei drăguţe de peste drum". El a relatat că ferestrele apartamentului erau scufundate în întuneric şi tocmai cînd se pregătea să intre în casă s-a aprins lumina. Astfel, a văzut un bărbat care stătea cu mîna pe comutator, în timp ce doamna era culcată în pat. Apoi, bărbatul, după o scurtă ezitare, s-a îndreptat spre ferestre şi a tras draperiile, ceea ce l-a împiedicat să mai vadă ce se petrece în apartamentul „doamnei drăguţe" de peste drum. Cerîndu-i precizări,

mi-a spus că, atît timp cît a putut observa apartamentul Elenei Soculescu, n-a remarcat vreun gest al acesteia de a se scula la venirea musafirului. În ceea ce privește identitatea vizitatorului, puștiul m-a asigurat că acesta venea adesea la „doamna cea drăguță". Asta-i tot ce pot să vă raportez.

— L-ai întrebat dacă, în cazul unei confruntări, l-ar putea recunoaște pe vizitatorul nocturn?

— Bineînțeles, dar mi-a răspuns că datorită distanței n-ar putea să-i recunoască decît silueta. Ceea ce este prea puțin pentru a putea obține semnalmentele acestuia sau pentru o eventuală confruntare.

— Nu-i nimic! Și așa relatarea este importantă, deoarece confirmă supozițiile noastre în legătură cu mecanismul omuciderii. Mai mult, obținem o precizare deosebit de importantă: victima dormea la sosirea amantului. Această precizare atrăgînd după ea o concluzie certă, și anume că asasinul nu este nimeni altul decît concubinul Elenei Soculescu. Deoarece, numai el putea să posede o dublură a cheilor apartamentului victimei. Cînd vom afla cine este acest amorez, cred că din punctul de vedere al miliției dosarul Andrei și Elena Soculescu va putea fi încheiat, respectiv predat Justiției.

— Oare cum vom putea afla cine este acest misterios personaj? Știm că a existat, avem acum certitudinea că el este criminalul, și atît... A reușit să-și asigure cel mai deplin anonimat! Astfel că nimeni nu ne poate da vreo referință, cît de cît valabilă, pentru depistarea lui, spuse descurajat Olteanu.

— În primul rînd, trebuie să avem răbdare, iar, în al doilea rînd, trebuie să continuăm cercetările pentru descoperirea lui. Nu putem admite că relațiile dintre el și victimă au fost cunoscute numai de către părțile direct

interesate. Este imposibil ca legătura lor să nu fi fost remarcată și de către alții. Numai că pe acești „alții" încă n-am reușit să-i găsim. De aceea, mă voi duce astăzi din nou la cooperativa unde au lucrat victimele, pentru a discuta cu cei care i-au cunoscut.

— Tovarășe căpitan, după mine, există totuși o situație care ar putea pleda pentru posibilitatea menținerii asasinului într-un anonimat perpetuu.

— Fii mai explicit!

— Dacă cele două crime au fost realizate cu premeditare — și acest lucru este stabilit în mod categoric —, de ce n-am admite că în premeditarea actului său criminal a ținut seama — încă de la început, cînd a intrat în relații cu Elena Soculescu — de faptul că nu trebuie să fie cunoscut de anturajul acesteia?

— Dacă îmi lăsai timp să-ți povestesc rezultatul investigațiilor pe care le-am întreprins astăzi prin magazinele de articole sportive, ai fi exclus ipoteza pe care ai enunțat-o, spuse Apostolescu și începu să-i povestească ce aflase de la vînzătorul care înmînase coarda de nylon criminalului. Din această relatare — continuă Apostolescu — rezultă că decizia de a o suprima pe Elena Soculescu a fost luată în după-amiaza premergătoare uciderii acesteia. Altfel — dacă și uciderea acesteia ar fi fost premeditată cu mult timp înainte, ca în cazul Andrei Soculescu —, trebuia să fi cumpărat coarda cu cîteva zile mai înainte. Nu crezi?

— Da, într-adevăr, s-ar părea că aveți dreptate! recunoscu Olteanu.

— Și aș mai avea ceva de adăugat. Dacă a cumpărat coarda numai cu cîteva ore mai înainte de a-și suprima amanta, înseamnă că a intervenit ceva, ceva

care i-a impus această decizie. Oare ce ar fi putut să-l împingă la acest pas, dacă nu o discuţie cu Elena Soculescu?

— Asta ar însemna că Elena Soculescu s-a văzut cu amantul ei după ce a discutat cu mine.

— Exact! În definitiv, de unde ştim ce-a făcut Elena Soculescu după ce-ai interogat-o şi pînă a văzut-o portarul înapoindu-se acasă, adică între orele patru şi şapte seara?

O scurtă bătaie în uşă şi deschiderea acesteia, pentru a lăsa să intre sublocotenentul Simionescu, le întrerupse discuţia.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Apostolescu pe noul venit.

— Ce să fac tovarăşe căpitan? răspunse flegmatic Simionescu, mutîndu-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul. Am alergat toată ziua...

— Ia loc pe scaun şi raportează-mi, fără introducere, felul în care ţi-ai îndeplinit misiunea, îl întrerupse Apostolescu.

Văzînd aerul neobişnuit de marţial al şefului său, renunţă la obişnuitele sale glume şi începu să raporteze lapidar:

— Numitul Andrei Soculescu n-a cîştigat la Loto nici o sumă care să depăşească o mie de lei. În schimb, a avut noroc cu carul la CEC. Luna trecută a cîştigat la „Obligaţii" premiul al doilea, adică 75 000 de lei...

— Bravo, Simionescule, eşti grozav! exclamă Apostolescu, surprins şi satisfăcut în acelaşi timp.

În timp ce Olteanu se uita întrebător spre Apostolescu, Simionescu, sesizînd efectul informaţiei furnizate, prinse curaj şi reluă cu indiferenţă:

— Am aflat şi altceva, în legătură cu acest premiu, dar văd că sînteţi ocupat, tovarăşe căpitan, aşa că, dacă-mi permiteţi, am să mă retrag...

— Nu te sfătuiesc s-o faci pînă nu-mi relatezi tot ce ştii... spuse Apostolescu şi-l ameninţă în glumă cu pumnul.

— Importanţa premiului obţinut de Andrei Soculescu a făcut ca funcţionara care s-a ocupat cu plata cîştigului să-şi amintească cu uşurinţă de unele aspecte ale cazului. Astfel, cîştigătorul a cerut ca plata premiului să i se facă tot în obligaţii CEC. Cu această ocazie apare şi aspectul cel mai însemnat. Obligaţiile pe care le-a primit Soculescu făceau parte dintr-o serie nouă de 500 de bucăţi, care au fost trimise de la centrală, cu o zi înainte, pentru a se înlocui acelaşi număr de obligaţii deteriorate de uzură....

— Şi ai reuşit să afli ce serie aveau aceste obligaţii? îl întrerupse cu nerăbdare Apostolescu.

— Reuşit, să trăiţi!

— Şi-mi spui şi mie? spuse Apostolescu arătîndu-i din nou pumnul printr-un gest foarte sugestiv.

— Vă spun, cum să nu vă spun, dar trebuie să mai fac în prealabil o precizare. Fata cu care am discutat — şi care de altfel este foarte drăguţă — a pierdut aproape o oră pentru a căuta, prin evidenţele lor, seria obligaţiilor primite de „fericitul" cîştigător. În această situaţie, m-am simţit obligat şi, pentru a-mi lua revanşa, am invitat-o în această după amiază la un coniac mic.

— Am înţeles — îl întrerupse amuzat Apostolescu — suport eu toate spezele dacă eşti în stare să-mi furnizezi seria acestor obligaţii.

— Seria 04500—05000, numărul 02.

— Bravo! Te felicit, Simionescule, ai făcut o treabă de mîna întîi! Îmi mănînci tu, cîteodată, sufletul, dar din punct de vedere profesional — spre norocul tău — n-am de ce mă plînge. Mîine te prezinţi la mine cu nota de plată a consumaţiei, la care anexezi şi un

raport asupra felului în care ai reprezentat „forța publică", în fața CEC-ului. Și încă ceva, să nu-mi aduci o notă prea piperată, că te trimit la plimbare cu ea cu tot!

— Am înțeles, să trăiți! răspunse Simionescu și, făcînd o întoarcere regulamentară, ieși din biroul superiorului său cu o mină foarte veselă. Veselia lui nu se datora, bineînțeles, promisiunii făcute de Apostolescu — deoarece el își insinuase pretențiile doar în glumă —, ci faptului că șeful său apreciase favorabil felul în care s-a achitat de însărcinarea primită. De altfel, singurul superior cu care-și permitea astfel de glume era Apostolescu. Și asta nu întîmplător. Amîndoi jucau rugby în aceeași echipă și nu de puține ori în toiul jocului, cînd unul sau altul comitea o greșeală tactică — se „congratulau" într-un mod nu tocmai protocolar.

— Ce părere ai despre acești bani? întrebă Apostolescu, după plecarea locotenentului Simionescu.

— Una singură. Dacă această importantă sumă de bani n-a putut fi găsită la victimă acasă, am putea admite că, după toate probabilitățile, ea ar putea constitui un mobil cu mult mai plauzibil pentru uciderea lui Andrei Soculescu, decît cel pe care l-am luat în considerare.

— Într-adevăr, pare un mobil mai tentant decît eventuala încasare a unei polițe de asigurare, spuse gînditor Apostolescu. Deci, trase el concluzia, să pornim investigații și în această direcție.

— Cum credeți că trebuie să abordăm această pistă?

— Plecînd de la ideea că asasinul a ucis pentru bani, înseamnă că el se va prezenta la CEC pentru a-și transforma obligațiile — jefuite de la victimă — în bani peșin. Avînd în vedere această eventualitate, vom cere

CEC-ului să trimită o circulară tuturor agențiilor din Capitală și provincie, prin care să se indice necesitatea reținerii oricărei persoane ce va solicita schimbarea în bani a obligațiilor care se încadrează în seria furnizată de Simionescu.

— Și dacă criminalul s-a și debarasat de aceste obligații, în sensul că le-a și schimbat? întrebă Olteanu.

— Evident, descoperirea mobilului și-ar pierde, deocamdată, importanța. Totuși sînt optimist, deoarece a ucide în două zile doi oameni nu este un lucru chiar atît de simplu, chiar pentru un asasin care și-a premeditat faptele. Adică nu cred că a avut timpul necesar pentru a trece la obținerea foloaselor materiale, rezultate din fapta sa. Dar am impresia că începem să pierdem timpul cu presupunerea presupunerilor. Pînă la ora două după-amiază, cînd ne vom revedea la mine în birou, vei telefona colegei care a cedat locuința Elenei Soculescu. Cea care a fost detașată la Baia Mare și a cărei adresă ți-a indicat-o victima — preciză Apostolescu, pentru a-i reaminti colaboratorului său la cine se referă — și-i ceri să vină de urgență în Capitală. Ai înțeles?

— Am înțeles că trebuie s-o invit la I.G.M., dar nu și în ce scop, răspunse confuz Olteanu.

— Trebuie să discutăm cu ea, deoarece s-ar părea că o cunoștea bine pe Elena Soculescu. O dovadă fiind și tranzacția închirierii apartamentului ei cu mobilă cu tot. Acest fapt mă conduce la presupunerea că ar putea să ne furnizeze unele informații suplimentare privitoare la chiriașa ei și nu-i exclus să știe și ceva despre amantul acesteia... doar s-au cunoscut bine. În acest timp, eu voi anunța CEC-ul despre povestea obligațiilor și mă

voi duce la cooperativa unde au lucrat cele două victime, pentru a încerca să alcătuiesc o listă cu persoanele care au avut un contact mai strîns cu familia Soculescu.

Capitolul XXIV. STAGNARE

Viorica Petrescu se gîndise tot timpul la Nicu Apostolescu și abia așteptase să ajungă la serviciu, pentru a-i auzi vocea prin telefon.

De cîte ori suna telefonul, sărea ca un resort să răspundă, sperînd să-i audă vocea groasă și plină de siguranță, dar mereu era altcineva decît cel dorit.

În primele ore ale dimineții îi scuzase întîrzierea, prin obligațiile sale profesionale, dar, pe măsură ce timpul trecea, direct proporțional creștea și impacientarea ei. În definitiv, dacă ar fi vrut, tot putea să găsească cîteva minute libere pentru a-mi da un „bună-ziua", își spunea Viorica cu ciudă.

Încercase să se resemneze cu „așa sînt bărbații..." „Acum, chiar dacă o să mă cheme, am să-i răspund în așa fel încît să simtă că nu știe să se poarte cu o femeie... Sau, mai bine, dacă va dori să mă vadă, am să-i răspund că m-a sunat prea tîrziu și.... și că pentru astăzi mi-am aranjat programul".

Însă, pe măsură ce timpul trecea, în mod implacabil, starea de nervozitate, în loc să se reducă, creștea. Deși au stat numai cîteva ore împreună, se simțea deja atrasă și în același timp dominată de buna dispoziție și forța pe care o degaja Apostolescu în jurul său.

Era atît de preocupată de aceste gînduri, încît șeful ei, președintele cooperativei, o întrebase de cîteva ori de ce este atît de distrată. Ce putea să-i răspundă decît: „Vi se pare, tovarășe președinte, n-am nimic...."

Hotărîrea ei era însă luată și nimic n-ar fi putut s-o clintească: „Nu se va mai vedea cu el niciodată", cînd fără nici un alt avertisment, ușa se deschise și Apostolescu își făcu apariția în biroul fetei, cu obișnuita-i figură jovială.

Văzîndu-l, Viorica, își uită toate deciziile „ferme" luate anterior și, ridicîndu-se de pe scaun, îi ieși în întîmpinare, cu fața radiind de bucurie.

— Sărut mînuța! spuse Apostolescu bucuros s-o revadă.

— Bonjur! răspunse ea, apoi, reamintindu-și de felul în care fusese neglijată, continuă cu imputare: de ce nu m-ai sunat pînă acuma?

— Te rog să mă ierți, dar mi-a fost imposibil. De nenumărate ori am vrut să-ți dau telefon, pentru a-ți auzi glasul, dar mi-a fost imposibil, crede-mă!

— Te cred, spuse ea, după ce privi cîteva clipe în ochii săi, albaștri. Dar să nu se mai întîmple... continuă Viorica amenințîndu-l cu degetul.

— Mă uit la tine și mă minunez! Oare cum este posibil să ai o mină atît de odihnită după toate peripețiile noastre de azi-noapte? spuse Apostolescu privind-o admirativ.

— Ei, domnul...! De dimineață ai început excesul de complimente...

În acel moment, ușa de la cabinetul președintelui se deschise și acesta intră în secretariat. Văzîndu-l pe Apostolescu, îl salută și, apropiindu-se de el cu mîna întinsă, îl întrebă neîncrezător:

— E adevărat că Elena Soculescu s-a sinucis?

— Mai exact, la fel ca şi soţul ei, a fost ucisă! răspunse cu gravitate Apostolescu. De altfel, acesta e şi scopul venirii mele aici. Trebuie să stau neapărat de vorbă cu colegele ei. Poate în acest fel reuşim să ne apropiem de criminal.

— Din partea noastră aveţi tot concursul, spuse cu convingere preşedintele. Spuneţi-mi cum doriţi să vă organizaţi munca şi am să vă creez toate condiţiile necesare.

— În primul rînd, aş avea nevoie de o cameră, unde să pot face audierea celor care i-au cunoscut mai bine pe soţii Soculescu...

— Tovarăşă Petrescu, spuse preşedintele întorcîndu-se cu faţa spre Viorica, vicepreşedintele lipseşte şi astăzi, nu?

— Aşa este, tovarăşe preşedinte, confirmă bucuroasă Viorica, la gîndul că va fi iar aproape de Apostolescu.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să vă instalaţi în biroul alăturat — pe care de altfel îl cunoaşteţi din vizita dumneavoastră anterioară — şi să-i spuneţi secretarei cu cine doriţi să vorbiţi. Dacă mai aveţi nevoie de mine, vă rog să mă anunţaţi. Şi, înainte de a se retrage din secretariat, mai adăugă: Vă doresc să-l găsiţi cît mai repede pe criminal.

— N-ai nici o bănuială asupra ucigaşului? îl întrebă Viorica în timp ce-l poftea în încăperea ce-i fusese repartizată pentru discuţiile cu martorii.

— Încă nu mi-am pus această întrebare, răspunse zîmbind Apostolescu. Deocamdată sînt în perioada acumulării de elemente, date şi depoziţii. Cu toate acestea, am ajuns totuşi la o concluzie, anume că asasinul a făcut parte din anturajul intim al victimelor, mai cu seamă al Elenei Soculescu. De altfel, acesta este şi motivul pentru care vreau să discut cu cei care i-au cunoscut mai bine. Spune-mi, te rog, Viorica, unde a lucrat Elena Soculescu?

— La serviciul de vînzări.

— Sînt multe femei în acest serviciu?

— Nu înţeleg, de ce te interesează dacă sînt multe femei acolo? Şi culmea, tocmai mie îmi ceri aceste relaţii! Ei bine, află că sînt cinci femei şi toate sînt bătrîne şi urîte! E clar? spuse în glumă Viorica.

— E perfect! Cu cît sînt mai bătrîne şi mai urîte, cu atît sînt mai guralive şi mai clevetitoare. De obicei, astfel de femei ştiu despre persoanele din anturajul lor, chiar mai mult decît acestea înseşi. Deci pot furniza informaţii deosebit de numeroase. Există însă o condiţie sine-qua-non ca anchetatorul să mai poată deosebi, din spusele lor, ce este real şi mai ales util! Acum, te rog să fii amabilă şi să le pofteşti aici, pe rînd bineînţeles.

— Am înţeles, să trăiţi domnule şef! spuse Viorica, ducînd două degete la cozorocul unei caschete imaginare. Între timp, ai să-mi dai voie să-ţi pregătesc o cafea, sper că n-ai intenţia să mă refuzi?

— Nu, bineînţeles! Dacă te pricepi, spuse maliţios Apostolescu.

— Dacă n-o să-ţi placă, data viitoare o faci tu! îi răspunse pe acelaşi ton Viorica.

După o oră, în care timp discutase cu toate colegele victimei, Apostolescu se resemnase. Nici una dintre martorele audiate n-a putut să-i furnizeze vreo relaţie cît de cît valorificabilă în interesul anchetei.

Toate afirmau că, adesea, era căutată la telefon de un bărbat, însă colegelor nu le-a spus niciodată cine era acea persoană. De altfel, toate o considerau drept distantă şi necomunicativă.

— Bine — îşi exprimă Apostolescu exasperarea în faţa ultimei femei pe care o audia —, dar este posibil ca un om să nu-şi exteriorize, ani de zile, gîndurile şi preocupările? Să-şi ascundă simţămintele şi să nu discute

despre prieteni sau cunoştinţe cu colegele ei... deşi a lucrat împreună cu ele ani de zile?

— Asta era firea ei, răspunse interlocutoarea lui Apostolescu. De altfel, mie mi se pare firesc laconismul ei. Nu uitaţi că lucra în acelaşi loc cu soţul ei şi orice confidenţe puteau să aibă repercusiuni nedorite de dînsa.

— Totuşi, din cîte cunosc eu femeile, nu pot admite ca o reprezentantă a sexului dumneavoastră să nu fi avut o confidentă pentru problemele ei intime!

— Şi cu toate acestea...! Dar poate că aveţi dreptate....! A avut o prietenă mai intimă, care o căuta adesea în biroul nostru... Dar, ce folos, nu mai lucrează la noi de cîteva luni...

— Cine era această persoană? întrebă Apostolescu, gata să se agaţe de orice relaţie.

— Numele ei este Ioana Grigorescu şi a lucrat la serviciul contabilităţii.

După ce se retrase şi ultima martoră, Viorica se strecură înăuntru.

— Ai reuşit să afli ceva interesant?

— Încă nu pot să-mi dau seama, Dar, să nu uit! Să ştii că ai făcut o cafea grozavă. Îţi cer scuze pentru neîncrederea arătată şi pentru data viitoare poţi să mă consideri voluntar de acord să beau o cafea făcută de mînuţele tale.

— Nu-mi plac exagerările, spuse Viorica, deşi nu rămăsese rece la complimentul făcut. Dar ce faci, pleci? întrebă ea cu regret cînd îl văzu că se scoală de pe scaun şi se îndreaptă către cuier.

— N-am încotro... spuse el, făcînd un gest de resemnare cu umerii. Dar asta nu înseamnă că ai scăpat de mine, adăugă el în timp ce-i săruta mîna.

Capitolul XXV.

O NOUĂ SPERANŢĂ

La ora două după-amiază, Apostolescu intră în biroul lui, unde îl găsi pe Olteanu aşteptîndu-l.

— Ai luat legătura cu Ioana Grigorescu? îl întrebă el în timp ce-şi scotea trenciul şi-l agăţa în cuier.

— Nu cu ea personal, ci cu o colegă de serviciu, a acesteia, care mi-a spus că Ioana Grigorescu a plecat azi-dimineaţă, cu trenul, spre Bucureşti...

— Şi cum vom putea lua legătura cu ea? Bucureştiul este mare, nu? îl întrerupse Apostolescu.

— Din cîte m-a informat colega cu care am vorbit la telefon, Ioana Grigorescu trebuie să se prezinte mîine dimineaţă, la ora opt, la Ministerul Economiei Forestiere. Am s-o aştept acolo şi apoi vin cu dînsa la dumneavoastră...

— Nu! Nu putem aştepta pînă mîine! Dă te rog un telefon la biroul de informaţii al Gării de Nord şi întreabă cînd soseşte trenul de Baia Mare.

Olteanu se conformă ordinului, fără să înţeleagă însă zorul superiorului său. După o scurtă conversaţie, obţinu informaţia dorită şi închise telefonul.

— La ora şase seara, tovarăşe căpitan.

— Perfect! Acum este ora două şi avem suficient timp pentru a o întîmpina la gară.

— Dar de ce atîta grabă, tovarăşe căpitan?

— Pentru că, la ora actuală, îmi pun multe speranţe în ceea ce ar putea să ne relateze această femeie. Şi, în continuare, îi relată că, din discuţia ce-o avusese cu colegele Elenei Soculescu, a rezultat că Ioana Grigorescu a fost singura persoană cu care victima a avut relaţii mai strînse şi deci depoziţia ei ar putea fi interesantă.

— Bine, dar cum vom putea s-o recunoaştem printre cei 400—500 de călători care vor coborî din tren? întrebă cu îndoială în glas Olteanu. Apoi întrevăzu soluţia salvatoare şi spuse: Aha, înţeleg! O vom anunţa prin megafoanele gării...

— Nu, drăguţule, spuse Apostolescu zîmbind cu îngăduinţă, vom utiliza o metodă mai arhaică şi în consecinţă mai sigură. Am să cer concursul unei persoane care o cunoaşte suficient de bine pe Ioana Grigorescu pentru a ne-o putea indica printre călătorii sosiţi cu trenul de la Baia Mare. Cu aceste cuvinte, Apostolescu puse mîna pe telefon şi o sună pe Viorica. După ce-i explică ce doreşte de la ea, fixă ora şi locul de unde va veni s-o ia pentru a merge împreună la gară. Urmă apoi încă o convorbire telefonică cu garajul I.G.M.-ului, după care, depunînd receptorul în furcă, i se adresă lui Olteanu:

— Am aranjat şi cu maşina, mai rămîne să-mi spui de unde vrei să te iau cînd plec spre gară.

— Dacă sînteţi de acord, pentru a simplifica lucrurile, vă propun să ne întîlnim acolo. Eu am să vă aştept la ora şase fără zece în faţa biroului de informaţii. Cred că e mai bine.

— De acord!

Capitolul XXVI.
AUDIEREA PROPRIETĂRESEI

La ora cinci şi jumătate, Apostolescu coborî scările locuinţei sale şi ieşi în bulevard. Era îmbrăcat într-un costum elegant gri-închis, cămaşă albă cu guler

tare, cravată neagră cu dungi albe, pantofi din piele neagră flexibilă şi în mînă nelipsitul său trencicot. Ca deobicei, avea capul descoperit, ceea ce lăsa să i se vadă părul blond deschis, ca spicul de grîu, pieptănat cu cărare într-o parte.

Se simţea într-o dispoziţie excelentă. Dacă ar fi fost întrebat cărui fapt se datoreşte această jovialitate, probabil că i-ar fi fost greu s-o precizeze. Este totuşi de presupus că buna sa dispoziţie avea două cauze. Pe de o parte erau speranţele pe care şi le punea în noua pistă ce i se oferea, respectiv discuţia care urma s-o aibă cu Ioana Grigorescu, iar pe de altă parte faptul că o va revedea pe Viorica nu putea să-l lase indiferent.

După primii paşi pe care-i făcu pe bulevard, şoferul autoturismului miliţiei îl văzu şi, scoţînd mîna prin fereastra portierei, îşi semnală prezenţa.

Apostolescu răspunse la salut şi se îndreptă spre el. După ce deschise portiera şi se instală pe bancheta din spate, îi dădu şoferului adresa Vioricăi.

În timp ce maşina demară spre adresa indicată, şoferul îşi exprimă dezamăgirea:

— Asta-i toată cursa pe care o fac cu dumneavoastră?

— De ce mă întrebi?

— Păi, abia am luat în primire acest Mercedes 220 SE şi-mi făceam iluzii că voi avea posibilitatea să-i fac proba de recepţie într-o cursă mai lungă...

— Mai avem de făcut cîteva drumuri împreună, îl linişti Apostolescu, arborîndu-şi binecunoscutul său zîmbet. E adevărat, nu de lungimea celor pe care le doreşti, dar îţi promit că la proxima ocazie am să-ţi dau posibilitatea să faci „probarea" maşinii. Acum opreşte te rog aici, spuse Apostolescu după ce intrară pe strada B.

Imobilul în fața căruia se oprise autoturismul era o vilă cochetă, înconjurată de o mică grădiniță cu trandafiri.

Privindu-și ceasul, constată că a venit cu cîteva minute mai devreme și, rezemîndu-se mai bine de pernele mașinii, își aprinse o țigară.

Crezînd că așteptarea se poate prelungi, șoferul coborî din mașină și, începu să-și lustruiască mașina cu o piele de căprioară.

Cînd o zări pe Viorica pășind în curte, Apostolescu coborî din mașină și-i ieși în întîmpinare, în timp ce șoferul se grăbi să-și ocupe locul la volan.

Mergînd în întîmpinarea fetei, nu putu să nu remarce — deși se afla acolo în misiune — că fusta taiorului purtat de Viorica era suficient de scurtă pentru a-i scoate în evidență picioarele frumoase, cu genunchi rotunzi.

Cu mișcări grațioase, Viorica se apropie de Apostolescu și, în timp ce-i întindea mîna, pe care acesta se grăbi s-o sărute, îi spuse în glumă:

— Să știi că nu-mi displace colaborarea cu miliția, mai ales prin tine, dar am o rugăminte... pe viitor caută să alegi o oră mai potrivită pentru misiunile pe care vrei să mi le încredințezi. Abia am avut timp să mă spăl și să mă schimb...

— Mi-am dat seama că ora nu este aleasă într-un mod prea fericit, dar n-am avut de ales, se scuză Apostolescu. Apoi continuă glumind: Ce să fac? Nu-i vina mea dacă CFR-ul nu m-a consultat cînd a alcătuit mersul trenurilor.

Între timp ajunseră lîngă Mercedes și, deschizînd portiera, o ajută să se urce. După ce se instalară pe banchetă, îi ceru șoferului să-i ducă la Gara de Nord.

Cînd mașina demară, se aplecă spre Viorica și îi șopti la ureche:

— Deși te-ai plîns că nu ți-am acordat suficient timp pentru a te pregăti de misiune, te asigur că de n-ar fi șoferul — cu păcătoasa lui de oglindă retrovizoare — ți-aș face dovada modestiei tale excesive...

— Cum? îl întrerupse cu cochetărie Viorica.

— Sărutîndu-te...

— Degeaba, la mine nu se prind astfel de tertipuri, dacă ar fi adevărat ce spui, n-ai putea rezista tentației... îl provocă Viorica în glumă.

Apostolescu își oglindi privirea în ochii ei limpezi, dar nu mai avu cînd să-i răspundă, deoarece mașina opri în fața gării.

După ce coborîră, Apostolescu îi indică șoferului unde să-și parcheze mașina, pentru a-l putea găsi ușor la întoarcerea din gară.

— O cunoști bine pe Ioana Grigorescu? o întrebă Apostolescu în timp ce se îndreptau spre locul fixat pentru întîlnirea cu Olteanu.

— Numai din relațiile de serviciu, adică mai mult din vedere... Totuși, aș putea să-ți spun că este o femeie tînără și frumușică, care știe să se îmbrace cu gust. De asemenea, părea să fie sociabilă și întotdeauna binedispusă. Ceea ce știu despre ea mai bine este că a fost căsătorită și soțul ei a decedat cu cîțiva ani în urmă, într-un accident de automobil.

— Știi ce motive a avut pentru a se detașa cu serviciul tocmai la Baia Mare?

După o scurtă ezitare, Viorica răspunse cu jenă:

— Gurile rele susțineau că a avut unele complicații sentimentale cu un șef de-al ei, respectiv intervenția

soției acestuia. Dar poți să pui bază pe astfel de vorbe...?

Văzîndu-i apropiindu-se de Biroul de informații, Olteanu le ieși în întîmpinare. Apostolescu făcu prezentările de rigoare și, constatînd că mai aveau cinci minute pînă la sosirea acceleratului de la Baia Mare, se îndreptară cu toții către peronul unde urma să tragă trenul așteptat.

Ajunși în fața peronului respectiv, la propunerea lui Olteanu, se hotărîră să aștepte la ieșirea culoarului unde urma să oprească trenul, deoarece în acest fel se excludea posibilitatea ca datorită forfotei din jurul trenului, să piardă din vedere persoana căutată.

— Georgică, te-ai interesat dacă trenul are vreo întîrziere? întrebă Apostolescu.

— Da, tovarășe căpitan, am discutat cu șeful gării și m-a asigurat că trenul va veni conform diagramei. De altfel, am impresia că începe să se zărească, spuse Olteanu arătînd un nor de fum care se apropia cu repeziciune de gară.

Într-adevăr, era acceleratul care sosea de la Baia Mare. După ce acesta opri lîngă peron, se stîrni obișnuita zarvă provocată de sosirea unui tren care străbate întreaga țară. Cîteva minute mai tîrziu, prin fața celor doi anchetatori și a însoțitoarei lor începu să se reverse un fluviu viu de oameni, format atît din călătorii veniți cu trenul, cît și de cei sosiți pentru a-i întîmpina.

În timp ce Viorica scruta cu privirea chipurile oamenilor care treceau grăbiți prin fața lor, Apostolescu, uitîndu-se peste umărul ei, încerca să ghicească care dintre zecile de femei care părăseau trenul putea să fie Ioana Grigorescu.

Văzînd că exodul a început să se mai rărească, Apostolescu și Olteanu începură să se privească îngrijorați: „Oare au fost greșit informați sau persoana așteptată s-a răzgîndit și a contramandat, în ultimul moment plecarea?"

Apostolescu era aproape convins că Ioana Grigorescu n-a sosit cu trenul din fața lor, cînd Viorica le atrase atenția asupra unei femei tinere; aceasta, ținînd în mînă o mică valijoară de voiaj, cobora treptele vagonului de dormit. Ajunsă pe peron, se îndreptă cu un pas vioi către ieșirea acestuia, adică spre Viorica și însoțitorii ei.

Cînd trecu pe lîngă ei, privirile Ioanei Grigorescu se îndreptară către grupul lor și, recunoscînd-o pe Viorica, se opri surprinsă:

— Ce mai faci, domnișoară Petrescu? spuse ea oprindu-se pentru a-i strînge mîna Vioricăi. Aștepți pe cineva care vine cu acest tren?

— Da, pe dumneavoastră, răspunse puțin jenată Viorica. Apoi, văzînd surprinderea interlocutoarei ei, continuă: De fapt, dînșii doreau să vă cunoască...

Apostolescu interveni, pentru a o scoate din dilemă:

— Dorind să vă cunoaștem și să stăm de vorbă cu dumneavoastră, am apelat la serviciile tovarășei Petrescu, pentru a vă putea găsi în forfota mulțimii care se perindă prin gară. În timp ce Ioana Grigorescu îl privea intrigată, adăugă: Sînt căpitanul de miliție judiciară Apostolescu, iar colegul meu este locotenentul Olteanu. Apoi, citind în ochii ei un început de teamă, continuă pe același ton, prietenos: Vă rog să ne iertați că v-am întîmpinat în acest fel, însă avem neapărat nevoie de sprijinul dumneavoastră pentru a elucida o afacere judiciară...

— Bine, dar despre ce este vorba? îl întrerupse contrariată noua venită. N-am mai fost în București de luna trecută, așa că nu văd cu ce v-aș putea fi de folos?

— Trebuie să discutăm o problemă referitoare la chiriașa dumneavoastră, Elena Soculescu, dar aici nu este locul cel mai potrivit pentru un astfel de dialog... De aceea, v-aș ruga să fiți amabilă și să ne însoțiți la I.G.M. Mașina noastră așteaptă afară și vă promit că n-am să vă rețin mult.

— După felul în care m-ați întîmpinat, am impresia că nu pot refuza invitația dumneavoastră, așa că vă stau la dispoziție. Dar de unde ați știut că sosesc în București? își exprimă ea mirarea în timp ce se îndreptau spre ieșirea gării.

— V-am căutat la Baia Mare și o colegă de-a dumneavoastră ne-a informat că plecați astăzi, cu trenul, spre Capitală, în rest este simplu, răspunse zîmbind Apostolescu.

— Bine, dar domnișoara Petrescu ce amestec are în această afacere? întrebă Ioana Grigorescu privind mirată către fosta ei colegă.

— După cum v-am mai spus, trebuia neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră, așa că am apelat la prima persoană care știam că vă cunoaște și, astfel, sorții au căzut pe tovarășa Petrescu.

Între timp, ajunseră la autoturismul ce-i aștepta și se urcară în el. Prima adresă indicată șoferului de Apostolescu a fost strada B. Ajunși la destinație, Apostolescu deschide portierea mașinii și se dădu jos, pentru a o ajuta pe Viorica să coboare. În momentul cînd îi sprijini brațul, îi șopti la ureche: „Cînd termin, îți dau un telefon acasă". Apoi continuă pe un ton oficial:

„Tovarășă Petrescu, vă mulțumim mult pentru amabilul dumneavoastră concurs".

După ce intrară în biroul lui, Apostolescu o rugă pe Ioana Grigorescu să ia loc pe un scaun și, după ce făcură același lucru, atît el cît și Olteanu, trecu direct la subiect:

— Tovarășă Grigorescu, cînd ați văzut-o ultima oară pe fosta dumneavoastră colegă Elena Soculescu?

— Acum o lună de zile, cînd am fost în București. Dar ce este cu ea? Ce-a făcut?

Apostolescu făcu intenționat o pauză înainte de a-i răspunde, apoi, studiindu-i cu atenție reacția, rosti:

— S-a sinucis!

După un moment de stupefacție, Ioana Grigorescu își exprimă mirarea și compasiunea pentru soarta amicei ei, iar Apostolescu aprecie că surpriza interlocutoarei lui a fost sinceră.

— Bine, dar de ce a făcut asta? întrebă Ioana Grigorescu cînd se mai liniști după șocul provocat de spusele lui Apostolescu. Întotdeauna am avut impresia că este mulțumită... și acuma, această sinucidere neașteptată!

— Știți cumva din ce cauză s-a despărțit de soțul ei?

— De ce-mi cereți tocmai mie să vă răspund la o problemă atît de penibilă? răspunse interlocutoarea, după un moment de ezitare. N-ar fi mai firesc să vă adresați direct soțului ei?

— Soțul ei, Andrei Soculescu, a decedat acum trei zile, răspunse sec Apostolescu. Acesta este de altfel și unul dintre motivele pentru care am apelat la bunăvoința dumneavoastră.

— Am impresia că vă ţineţi de glume... M-aţi chemat aici pentru a vă bate joc de mine? spuse cu indignare Ioana Grigorescu, ridicîndu-se brusc de pe scaunul ei.

— Îmi permit să vă spun că miliţia nu se ţine de astfel de glume. Vă rog să luaţi loc şi să continuăm discuţia, spuse pe un ton binevoitor Apostolescu.

— Bine, dar cum puteţi spune că un om atît de tînăr şi de sănătos poate muri... aşa, deodată?

— Şi dacă am să vă spun că atît Elena Soculescu cît şi soţul ei au fost ucişi?

În timp ce rostea ultima frază o studie din nou cu atenţie şi trase concluzia că — dacă interlocutoarea sa nu era o excelentă actriţă — vestea pe care i-o comunicase o uluise într-adevăr.

— De aceea, vă rugăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre soţii Soculescu, adăugă Apostolescu cînd consideră că martora s-a calmat.

— Aveţi dreptate! Ţinînd seama de gravitatea situaţiei, discreţia mea nu mai are nici o justificare şi sînt gata să vă spun tot ce ştiu despre soţii Soculescu. Pe Andrei l-am cunoscut mai mult din vedere, ca pe un coleg de serviciu, în schimb cu Elena am fost prietenă. Ştiu, din spusele ei, că se înţelegea bine cu Andrei. Asta pînă acum vreo şase luni, cînd s-a încurcat cu un alt bărbat. Ulterior mi s-a plîns că soţul ei a devenit supărător de gelos; probabil că începuse s-o bănuiască de infidelitate. Fiind o persoană cu un caracter mai independent, n-a putut să-i mai suporte scenele şi, aflînd că eu mă mut cu serviciul în provincie, mi-a cerut să-i închiriez locuinţa mea. Ceea ce am şi făcut.

— Bine, dar de ce s-a considerat persecutată atîta timp cît ştia — mai bine ca oricine — că gelozia soţului ei este justificată? Mai exact, ce-a determinat-o să-şi părăsească domiciliul conjugal... faptul că soţul ei încerca să-i corecteze comportarea? întrebă Olteanu revoltat.

— Şi pe mine m-a şocat această stranie hotărîre şi am sfătuit-o să rupă legăturile cu amantul ei dacă vrea să-şi salveze căminul.

— Cum a reacţionat la sfatul dumneavoastră? întrebă din nou Olteanu.

— Mi-a răspuns că ţine prea mult la iubitul ei, pentru a putea renunţa la el. A adăugat că, de altfel, acesta i-a propus să divorţeze de Andrei, pentru a se căsători cu el.

— V-a spus cine este acest bărbat? interveni grăbit Apostolescu.

— Nu, nu mi-a spus, răspunse interlocutoarea.

— Şi nici nu bănuiţi cine putea fi? insistă el dezamăgit.

— Ca să vă spun drept, răspunse ezitînd Ioana Grigorescu, mi-am pus şi eu această întrebare şi am unele bănuieli... dar, repet, sînt numai bănuieli...

— Vă rog să vi le exprimaţi, o încurajă Apostolescu.

— Deşi Elena era distantă şi rezervată cu toţi bărbaţii din cooperativă, am remarcat că, în prezenţa unei anumite persoane, se transforma subit, devenea mai expansivă, mai comunicativă. Cu toate că n-au discutat niciodată în prezenţa mea, am avut întotdeauna impresia că între ei există o înţelegere tacită. De altfel, cînd a

venit la mine acasă, pentru închirierea apartamentului, acest bărbat o însoțea...

— La cine vă referiți? o întrebă Apostolescu fără să-și exteriorizeze nerăbdarea.

— La domnul inginer Gheorghiu...

La auzul acestui nume, Olteanu se uită surprins spre Apostolescu, dar acesta impasibil își continuă interogatoriul:

— Cîte rînduri de chei i-ați predat Elenei Soculescu?

— I-am dat toate cheile pe care le posedam, adică două rînduri.

— Spuneați că ați văzut-o, ultima oară, acum o lună, cu ce ocazie?

— Am fost la mine acasă, adică la ea, se corectă zîmbind Ioana Grigorescu, pentru a-mi încasa chiria.

— N-ați remarcat nici o schimbare în atitudinea sau comportarea ei?

— Aveți dreptate! Într-adevăr, părea schimbată. Era mai slăbită și avea o mină tristă, melancolică. Chiar am și întrebat-o dacă nu-i cumva bolnavă, dar mi-a răspuns că n-are nimic. La plecare, am întrebat-o ce-i mai face amicul; evitîndu-mi privirea, mi-a răspuns că este foarte ocupat cu o lucrare importantă și de aceea, în ultimul timp, au fost nevoiți să se vadă mai rar.

— Tovarășă Grigorescu, spuse Apostolescu ridicîndu-se de pe scaun, asta este tot ce doream să știm de la dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru bunăvoința cu care ne-ați ajutat și, dacă doriți, mașina cu care am venit vă stă la dispoziție pentru a vă duce unde doriți.

— Sînteți foarte amabil, dar nu pot beneficia de gentilețea dumneavoastră, deoarece pînă la Aleea Circului — unde trebuie să merg — mai am de făcut doar cîțiva zeci de metri. Dar apropo, cum pot intra în

posesia cheilor de la apartamentul meu? întrebă Ioana Grigorescu în timp ce Apostolescu o conducea spre ușă.

— Depinde de cît timp mai rămîneți dumneavoastră în Capitală, eu sper ca în următoarele două zile să-mi termin ancheta și să vi le pun la dispoziție.

— Și dacă totuși nu terminați ancheta în acest interval, iar eu voi fi nevoită să mă înapoiez la Baia Mare?

— Atunci vă asigur că voi avea grijă personal ca cheile să vă parvină la Baia Mare, fie prin organele noastre de miliție, fie prin poștă, răspunse zîmbind Apostolescu.

După ce rămaseră singuri, cei doi anchetatori se priviră fără să rostească vreun cuvînt.

Primul care rupse tăcerea a fost Olteanu:

— Ce părere aveți, tovarășe căpitan, despre relatarea martorei? E într-adevăr o surpriză, nu?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse acesta evaziv. Ca să fiu sincer, preferam ca altcineva să fi fost amantul căutat de noi! De la bun început, mi s-a părut nefirească prezența lui Traian Gheorghiu în mijlocul familiei Soculescu... Prea aducea cu clasicul triunghi: soț — soție — amant... Dar, am sperat tot timpul că altcineva era amantul căutat de noi!

— Vă rog să mă iertați, își exprimă mirarea Olteanu, dar nu înțeleg de ce vă afectează faptul că amantul este Gheorghiu? În definitiv, noi am căutat să aflăm cine este concubinul victimei și am aflat! Asta nu înseamnă, oare, că am făcut un pas înainte?

— Fără îndoială că, pe măsură ce acumulăm elemente și fapte noi, pășim înainte spre elucidarea afacerii... Cu toate astea, identificarea amantului Elenei Soculescu în

persoana lui Gheorghiu complică şi mai mult lucrurile... Am presupus, tot timpul, că după ce-l vom descoperi pe amantul Elenei Soculescu vom afla cine este criminalul, acum încep să mă îndoiesc că lucrurile stau chiar aşa...

— De ce spuneţi asta? întrebă mirat Olteanu.

— Pentru că cel care a ucis-o pe Elena Soculescu trebuie, după toate prezumpţiile noastre, să-l fi ucis şi pe soţul ei, iar alibiul lui Traian Gheorghiu exclude această posibilitate. Totuşi, precizarea care am obţinut-o din convorbirea cu Ioana Grigorescu nu este lipsită de valoare. Discutînd cu Gheorghiu — pe baza celor aflate de la dînsa —, îl vom determina să iasă din rezerva sa şi, poate, să ne furnizeze unele elemente suplimentare asupra relaţiilor Elenei Soculescu. Relaţii care, după părerea mea, au o importanţă deosebită, deoarece eu continui să cred că asasinul este mai vulnerabil în cazul Elenei Soculescu decît în cel al soţului acesteia.

— Pe ce vă bazaţi acest considerent?

— Pe faptul că, în cazul Elenei Soculescu, asasinul a dat dovadă de mult mai puţină adresă, decît în cel al soţului ei. Probabil, datorită felului precipitat în care s-a hotărît s-o suprime. Pentru a-ţi face această demonstraţie, trebuie să-ţi reamintesc două greşeli grosolane: primo, a stins lumina la plecare, deşi draperiile erau trase la fereastră, şi secundo, a cumpărat coarda — cu care şi-a sugrumat victima — numai cu cîteva ore mai înainte de a o ucide; expunîndu-se în acest fel riscului de a fi recunoscut ulterior de vînzător. Indiferent de faptul că el a admis în mod conştient aceste riscuri sau pur şi simplu le-a omis, pentru mine rămîne clar un singur lucru: punctul slab al planului său criminal se află în decesul Elenei Soculescu. Aici este asasinul mai vulnerabil! Deci numai după ce vom cunoaşte toate persoanele cu care a

fost în contact Elena Soculescu se vor crea condiţii ca, prin excluderi succesive, să ajungem la asasin.

— Vedeţi vreo explicaţie a greşelilor comise în cazul Elenei Soculescu? Şi, văzînd că Apostolescu întîrzie să-i răspundă, continuă: O explicaţie ar putea să fie dată şi de faptul că, într-un interval de aproximativ 24 de ore, a trebuit să ucidă de două ori... şi tensiunea în care a „lucrat" şi-a spus „cuvîntul" în greşelile comise.

— Ceea ce spui este foarte plauzibil... Într-adevăr, s-ar părea că greşelile comise de asasin pot fi puse pe seama surescitării, spuse gînditor Apostolescu. Urmă o scurtă pauză, după care începu să vorbească într-un ritm alert: Este evident că momentul psihologic a determinat comiterea celor două greşeli revelatoare pentru noi. Dar, nu această explicaţie ne poate ajuta să dezlegăm enigma celor două asasinate! Ar fi cu mult mai important dacă am găsi o explicaţie, o justificare pentru felul precipitat în care asasinul a trecut la suprimarea victimei numărul doi, Elena Soculescu! De altfel, de aici derivă şi momentul psihologic care a determinat comiterea greşelilor amintite. Întrebarea cheie la care ar trebui să răspundem, se referă la motivele care l-au determinat, pe asasin s-o ucidă pe Elena Soculescu într-un interval scurt de la suprimarea soţului acesteia, şi mai cu seamă fără o pregătire temeinică, ca în primul caz? Răspunsul poate fi unul singur: Elena Soculescu ştia despre asasin — care, după toate probabilităţile, i-a fost complice —, anumite date care-l puteau demasca!

— Dacă i-a fost complice, era şi firesc ca Elena Soculescu să aibă ce vorbi... Deci, asasinul putea să prevadă, încă de la început, că este necesar să fie suprimată şi această femeie... Uciderea lui Andrei Soculescu tre-

buia să-i aducă avantaje materiale, iar dispariţia complicelui: anonimatul...?

— Ai dreptate, Georgică! Dar, reluă Apostolescu, trebuie să fac o precizare: după părerea mea, asasinul s-a decis să-şi suprime complicea, abia ulterior. Prin ulterior înţelegînd timpul care s-a scurs după uciderea lui Andrei Soculescu. De altfel, numai această grabă poate explica greşelile comise de asasin...

— Bine, dar nu înţeleg? spuse Olteanu cu impacientare. Ce a putut să-l determine pe asasin, atît de brusc, să-şi suprime şi complicea?

— După părerea mea, există o singură explicaţie: Elena Soculescu s-a întîlnit cu asasinul după interogatoriul pe care i l-ai luat. Evident, nu putem şti ce-au discutat! Poate că l-a ameninţat? Poate că el a intuit un pericol la care nu se gîndise mai înainte... Cert este însă că, în urma discuţiei care a avut loc, asasinul a decis imediat suprimarea Elenei Soculescu! Acum, lăsînd de-o parte supoziţiile — continuă Apostolescu privindu-şi ceasul brăţară —, este ora şapte şi jumătate şi cred că-i cazul să ne continuăm cercetările; ştii ce avem de făcut?

— Da, tovarăşe căpitan, răspunse Olteanu ridicîndu-se de pe scaun.

— Numai un moment! zise Apostolescu amintindu-şi că mai are de dat un telefon.

După ce obţinu legătura, o anunţă pe Viorica că ancheta se prelungeşte mai mult decît a prevăzut, şi-i promise că o să sune a doua zi.

Cînd termină convorbirea, Apostolescu îi făcu semn lui Olteanu să-l urmeze.

Capitolul XXVII.

AL DOILEA INTEROGATORIU

Mercedesul miliţiei opri la adresa indicată de Apostolescu şi cei doi anchetatori coborîră din maşină. După ce aruncară o privire de-a lungul străzii, care părea pustie la acea oră, pătrunseră în imobil şi urcară scările pînă la etajul doi. Se opriră în faţa apartamentului cu numărul opt şi Apostolescu apăsă pe butonul mic şi alb al soneriei electrice. Se scurseră mai multe minute fără ca cineva să le răspundă. După ce mai insistă de cîteva ori, cu acelaşi rezultat, îşi spuse că persoana căutată nu este acasă şi, urmat de Olteanu, începu să coboare scările

Ajunşi la parter, Apostolescu, talonat de Olteanu se îndreptă către o uşă mai mică ca a celorlalte apartamente şi pe care o tăbliţă albă, scrisă cu majuscule negre, anunţa sediul portarului imobilului.

Bătu uşor în uşă şi aproape imediat îşi făcu apariţia o femeie, în vîrstă de aproximativ 50 de ani, care-i întrebă, pe un ton răstit, ce doresc.

— Să stăm de vorbă cu dumneavoastră, spuse Apostolescu arătîndu-şi legitimaţia.

— Poftiţi înăuntru, spuse femeia metamorfozîndu-şi insolenţa într-un zîmbet plin de amabilitate.

Camera în care intrară, avea aspectul unui bazar de mobilă veche şi disparată — probabil nici chiar un specialist n-ar fi fost în stare să deosebească stilul şi epocile reprezentate —, care încărcaseră pînă la refuz

mica încăpere. Datorită îngrămădirii acestor obiecte în mica încăpere, într-o dezordine nedisimulată, accesul printre ele constituia o adevărată performanță. Pe patul încărcat cu un număr impresionant de perne, de mărimi și forme diferite, se tăvăleau cîteva pisici, pe care amfitrioana le alungă cu mîna, pentru a permite anchetatorilor să ia loc pe el. Dar aceștia preferară să stea în picioare, lîngă ușă, pentru a putea părăsi cît mai repede încăperea, neaerisită, în care se aflau.

— Știți cumva cînd a plecat domnul inginer Gheorghiu de acasă? întrebă Apostolescu.

— Îmi pare rău, dar nu știu, abia adineauri am venit din piață... Dar văd că mașina dînsului e în stradă — spuse portăreasa arătîndu-le, printr-o ferestruică, un Opel Rekord de culoare roșie —, deci trebuie să fie prin apropiere. Probabil că a plecat după mici cumpărături și dintr-un moment în altul trebuie să se înapoieze.

Înainte de a părăsi puțin primitoarea încăpere, Apostolescu avu o idee. Își strecură mîna în buzunarul interior al hainei, de unde își scoase portvizitul și din acesta o fotografie pe care i-o arătă portăresei.

— Cunoașteți această persoană?

— Îmi pare cunoscută, dar nu-mi amintesc de unde! spuse portăreasa ezitînd.

— Poate ați văzut-o intrînd la vreunul dintre locatarii acestui imobil? o ajută Apostolescu.

— Așa este! Aveți dreptate! Cîndva venea foarte des la domnul inginer. Dar, în ultimul timp, n-am mai văzut-o pe aici...

— Ce trebuie să înțeleg prin ultimul timp?

— Păi... cred că sînt vreo trei luni de cînd n-am mai văzut-o. Dar, iată că se înapoiază domnul inginer!

spuse ea arătîndu-l pe Gheorghiu, care, traversînd strada, se îndrepta spre intrarea imobilului.

Pentru a nu fi văzuți de Gheorghiu mai devreme decît era necesar, Apostolescu căută să mai cîștige timp și se adresă într-o doară portăresei:

— Vin des femei la dînsul?

— Berechet! exclamă interlocutoarea. Iar eu trebuie să șterg mereu scările după ele, adăugă ea cu nemulțumire.

Apostolescu auzi zgomotul făcut de pașii lui Gheorghiu și, cînd aprecie că acesta a depășit ușa portăresei, deschise ușa și păși afară. În timp ce părăseau neospitaliera încăpere, portăreasa, care, cu greu își stăpînise pînă atunci curiozitatea, nu mai rezistă și întrebă:

— Dar ce-i cu ea, maică? E d-ale care, dacă le aduci în casă, îți fură lucrurile peste noapte...?

Pe cînd Apostolescu se îndrepta spre treptele care duceau la etaje, urmat de Olteanu, ultimul răspunse evaziv:

— Da, cam așa ceva. În tot cazul, vă mulțumim pentru informații.

Ajunși în fața apartamentului cu numărul opt, Apostolescu acționă din nou soneria, de astă dată cu mai mult succes.

Ușa se deschise cu promptitudine și Apostolescu a putut să vadă figura cunoscută a lui Traian Gheorghiu.

— O, ce plăcere! exclamă acesta afectat. Vă rog să poftiți, adăugă el deschizîndu-le larg ușa.

După ce Apostolescu îl prezentă pe Olteanu, la invitația lui Gheorghiu se instalară cu toții în fotoliile oferite.

— Cărui fapt datorez plăcerea de a vă revedea? întrebă complezant Gheorghiu.

— Tovarăşe Gheorghiu, începu Apostolescu pe un ton degajat, au apărut cîteva elemente noi, care ne obligă să stăm din nou de vorbă cu dumneavoastră...

— Vă referiţi probabil la sinuciderea soţiei lui Andrei? Am auzit vorbindu-se de asta la cooperativă. Ce i-o fi venit? Fată tînără, frumoasă...

— Într-adevăr, gestul ei pare nejustificat, spuse Apostolescu pe un ton neutru. Ţinînd seama de faptul că dumneavoastră aţi cunoscut-o bine, ne vedem nevoiţi — aşa cum am mai spus — să vă inoportunăm din nou, cu rugămintea de a ne furniza unele lămuriri...

— Dacă îmi stă în putinţă, desigur... spuse Gheorghiu ridicînd din umeri, pentru a arăta că de fapt nu vede ce-ar mai putea adăuga la prima sa depoziţie.

— Credeţi că ar fi avut vreun motiv pentru a-şi lua viaţa? întrebă Apostolescu.

— N-am cunoştinţă despre un astfel de motiv... Dar poate că o fi afectat-o moartea soţului ei? Deşi ceea ce vă spun pare paradoxal, deoarece ea l-a părăsit, nu este exclus să fi ţinut totuşi la el. După cum ştiţi, femeile sînt nişte creaturi mult prea curioase pentru ca noi, bărbaţii, să le putem urmări sau înţelege logica.

— Cu toată ilogica care caracterizează femeile, după cum aţi spus dumneavoastră, este greu să acreditām ideea că Elena Soculescu s-a sinucis datorită mustrărilor de conştiinţă. Cu atît mai mult cu cît ea a ştiut că Adrei a fost ucis, şi prin urmare faptul că şi-a părăsit domiciliul, pentru un alt bărbat, nu putea să aibă nici o contribuţie în decesul soţului ei! Posibilitatea ca ea să se fi sinucis datorită unei decepţii sentimentale pare mai plauzibilă. Evident, o decepţie înregistrată în afara căsniciei! Ce părere aveţi?

— Eu ştiu, s-ar putea să aveţi dreptate, răspunse Gheorghiu după ce scrută cu privirea ochii lui Apostolescu, căutînd parcă să-i ghicească gîndurile. Eu, personal, n-am elemente să vă contrazic...

— Încep să cred că nu vreţi să ne ajutaţi! spuse Apostolescu pe un ton mustrător.

— Cum puteţi spune asta? Vreau să vă ajut, dar nu pot face afirmaţii gratuite! De unde să cunosc eu viaţa intimă a Elenei?

— Cînd aţi văzut-o ultima oară?

— Acum două zile, la cooperativă, înainte de a afla despre moartea lui Andrei.

— Şi de atunci n-aţi mai văzut-o?

— Nu!

— S-ar părea că ştiţi, totuşi, mai mult despre viaţa intimă a Elenei Soculescu decît ne-aţi împărtăşit nouă...

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi? răspunse Gheorghiu, în timp ce scotea o ţigară din pachetul care se afla pe măsuţa din faţă.

— Din informaţiile pe care le deţinem, rezultă că dumneavoastră aţi fost în relaţii intime cu Elena Soculescu...

— În situaţia în care-mi puneţi la îndoială spusele, mă consider jignit şi refuz să mai discut cu dumneavoastră! exclamă indignat Gheorghiu. Şi se ridică brusc din fotoliul său, pentru a demonstra interlocutorilor că el consideră discuţia terminată.

— Vă rog să luaţi loc şi să continuăm discuţia noastră, spuse imperturbabil Apostolescu.

— Şi dacă nu mai doresc să discut cu dumneavoastră? întrebă provocator Gheorghiu.

— O să mă puneți în situația dificilă de a vă aresta — în conformitate cu articolul 292 din Codul penal — pentru inducerea în eroare a organelor judiciare. Apoi, continuă cu o voce necruțătoare: Elena Soculescu — la fel ca și soțul ei — a fost ucisă, iar dumneavoastră sînteți obligat să răspundeți cu sinceritate la toate întrebările pe care vi le punem...

— Cum, și ea a fost ucisă! exclamă Gheorghiu, cu figura răvășită de uimire. Apoi, probabil, sub influența șocului provocat de această veste, se lăsă să alunece ușor în fotoliul din care se ridicase puțin mai înainte pentru a-și manifesta indignarea.

— Înțelegeți acum, reluă Apostolescu pe un ton mai binevoitor, de ce sîntem obligați să insistăm asupra anumitor aspecte, chiar dacă ele vă sînt penibile sau, aparent, au un iz de indiscreție?

— Vă rog să mă scuzați, spuse Gheorghiu ridicînd resemnat din umeri. Avînd în vedere gravitatea faptelor, cred că este mai bine să vă spun tot ce știu... E adevărat că v-am ascuns anumite lucruri... dar am făcut-o numai pentru Elena. N-am vrut s-o împroșc cu noroiul infidelității! Dacă și ea a fost ucisă, tăcerea mea nu mai are nici un sens. De aceea, vă rog să-mi puneți toate întrebările pe care le considerați utile pentru ancheta dumneavoastră.

— În ce împrejurări ați cunoscut-o pe Elena Soculescu?

— Am fost de cîteva ori la serviciul vînzări — unde lucra și ea — pentru a mă interesa de anumite comenzi care mă priveau pe mine. În acest fel, ne-am împrietenit. Nu mai rețin cum s-a întîmplat, dar într-o zi am invitat-o la un coniac în oraș și... l-am băut la mine acasă.

— Cînd s-a întîmplat asta? întrebă Olteanu.

— Cred că este aproximativ jumătate de an, de atunci... răspunse Gheorghiu după un scurt moment de cugetare.

— Și cît a durat legătura dumneavoastră?

— Numai cîteva luni, deoarece, ulterior, m-am împrietenit cu soțul ei și mi-am dat seama că acesta ținea mult la ea. Cu mult mai mult decît aș fi putut ține eu la Elena. Astfel, mi-am dat seama că legătura noastră reprezenta, în fond, numai o pasiune de moment, în timp ce, pentru Andrei, Elena era totul. Ajuns la această concluzie m-am decis să le cruț căminul și am început, sub diferite motive, să-mi răresc întîlnirile cu Elena.

— Elena Soculescu nu și-a dat seama de schimbarea atitudinii dumneavoastră? întrebă Apostolescu.

— Ba da! A început să-mi reproșeze că o neglijez, fiindcă m-am încurcat cu altă femeie. N-am mai avut încotro și i-am explicat temerea mea în legătură cu viitorul căminului ei. La început a reacționat impulsiv și m-a acuzat de lașitate, apoi a devenit mai rezonabilă și pînă la urmă mi-a dat dreptate. Astfel, am hotărît să nu ne mai vedem...

— Și, după explicațiile la care vă referiți, nu v-ați mai văzut? întrebă Olteanu, în timp ce Apostolescu își aprindea o țigară.

— Nu, pînă acum vreo trei luni, cînd a venit la mine acasă, pe neașteptate, să-mi spună că ea s-a decis să se mute, pentru că nu se mai poate înțelege cu Andrei. Am întrebat-o unde are de gînd să locuiască și — spre ușurarea mea, deoarece mă temeam că vrea să vină la mine — mi-a vorbit de o cunoștință comună, care, fiind detașată cu serviciul în provincie, s-a oferit să-i cedeze locuința. Am încercat s-o conving să renunțe, dar n-am reușit.

— Bine, dar nu înţeleg! De ce a venit să vă anunţe hotărîrea ei de a se muta, cînd, în fond, legătura dumneavoastră nu mai exista de trei luni? întrebă Apostolescu.

— De fapt, n-a venit pentru a-mi anunţa decizia ei. Vizita Elenei a avut un scop mai precis, şi anume să mă roage s-o împrumut cu banii necesari pentru chirie. Evident că n-am putut s-o refuz. Ba mai mult, la insistenţele ei, am şi vizitat locuinţa pe care urma s-o preia.

— După această primă vizită, aţi mai fost în noua ei locuinţă?

— Numai de cîteva ori, apoi n-am mai trecut pe acolo. Mă temeam, ca, prin reluarea legăturii, să nu-mi complic din nou existenţa.

— V-a dat şi dumneavoastră un rînd de chei de la noua-i locuinţă. Nu?

— Nu! E adevărat că s-a oferit să mi le dea, dar n-am vrut să le primesc. Aşa cum v-am mai spus, nu doream să reiau vechea noastră legătură. Vă daţi seama că, în situaţia pe care şi-o crease, toată lumea ar fi spus că eu sînt acela care a despărţit-o de soţul ei. De altfel, să ştiţi că nici n-a insistat prea mult. Ba, mai mult, am avut impresia că mi-a oferit al doilea rînd de chei numai formal, datorită faptului că am ajutat-o cu banii de care avea nevoie.

— Spuneţi că n-a insistat să luaţi cheile, oare de ce? Firesc era s-o facă, doar cu dumneavoastră a fost prietenă pînă atunci! O dovadă că dumneavoastră eraţi singurul ei amic fiind şi aceea că v-a rugat s-o susţineţi cu suma care-i trebuia. Dacă ar fi avut pe altcineva, era normal să apeleze la acea persoană, nu la dumneavoastră, îşi exprimă mirarea Apostolescu.

— S-ar părea că nu cunoaşteţi suficient femeile, tovarăşe căpitan, spuse Gheorghiu zîmbind cu un aer de

superioritate. O femeie deşteaptă nu cere niciodată bani de la o cunoştinţă nouă, deoarece ştie că asta face o impresie negativă, care poate să-l îndepărteze pe noul venit. Întotdeauna, în astfel de situaţii, apelează la vechiul amic, pentru că impresia pe care şi-ar face-o acesta este, oricum, de domeniul trecutului şi n-o mai poate afecta.

— Există o oarecare logică în spusele dumneavoastră, recunoscu Apostolescu. Dar ceea ce reţin este referirea dumneavoastră la o „cunoştinţă nouă", ştiţi ceva despre asta? V-a făcut vreo confidenţă, sau aţi văzut-o cu vreun bărbat străin?

— Da, am văzut-o de cîteva ori cu un domn.

— Ştiţi cine era? se grăbi Olteanu să întrebe.

— Nu! Tot ce aş putea să vă spun, însă, este că acum vreo două săptămîni — stînd de vorbă incidental în cooperativă — Elena a ţinut să-mi precizeze că domnul în compania căruia o văzusem, într-o după amiază pe stradă, era viitorul ei soţ.

— Şi n-aţi întrebat-o cine era acel domn? insistă Olteanu.

— N-am vrut s-o întreb, deoarece nu doream să interpreteze curiozitatea mea ca pe o dovadă de gelozie. Totuşi, ea a ţinut să-mi precizeze, în continuare, că viitorul ei soţ este un medic renumit.

— Puteţi să mi-l descrieţi? întrebă Olteanu.

— N-am o memorie vizuală deosebit de bună, se scuză Gheorghiu, şi tot ce pot să vă spun este că era un bărbat înalt şi voinic, în vîrstă de aproximativ 45 de ani. În tot cazul, dacă-l mai văd, sînt sigur că aş putea să-l recunosc.

— Fiind vorba de o omucidere, sîntem nevoiţi să vă cerem o precizare asupra felului în care v-aţi petrecut timpul alaltăieri, din momentul în care aţi plecat de la

serviciu şi pînă ieri dimineaţa, cînd v-aţi înapoiat în cooperativă, spuse Apostolescu.

Gheorghiu rămase un moment gînditor, probabil încercînd să-şi reamintească datele cerute de Apostolescu, apoi începu să relateze:

— De la cooperativă am venit direct acasă, am mîncat şi după aceea m-am culcat. În jurul orei şapte m-am sculat şi, după ce m-am îmbrăcat, am plecat cu maşina după cumpărături.

— La ce cumpărături vă referiţi?

— Trebuia să mă duc la prietena mea şi vă daţi seama că nu puteam să merg cu mîna goală, spuse Gheorghiu zîmbind cu complicitate anchetatorului. Am cumpărat ceva de mîncare şi o sticlă de Martini, iar, pe la ora 8 seara, am ajuns la amica mea, unde am rămas pînă a doua zi, cînd am plecat la serviciu.

— Cum se numeşte şi unde locuieşte amica dumneavoastră?

— Lili Niţescu şi locuieşte în Drumul Taberei.

— S-ar părea că sînteţi, totuşi, conservator... Este aceeaşi persoană la care aţi fost şi acum două zile, cînd a fost ucis Andrei Soculescu. Nu?

— Exact, răspunse Gheorghiu. Probabil că în curînd ne vom căsători. Ce să fac — continuă zîmbind acesta — şi burlăcia trebuie să aibă un sfîrşit. Nu-i aşa?

— Dumneavoastră ştiţi mai bine, eu nu vreau să vă influenţez, răspunse Apostolescu în glumă. Acum vă rog să-mi precizaţi dacă în intervalul de timp care s-a scurs de cînd aţi plecat de acasă şi pînă aţi ajuns la amica dumneavoastră, în Drumul Taberei, v-aţi mai întîlnit cu cineva?

— Nu-mi amintesc, răspunse Gheorghiu ridicîndu-şi neputincios umerii. Ba nu, totuşi m-a văzut cineva! Adică,

mai exact, miliţianul care dirijează intersecţia din faţa imobilului în care locuieşte amica mea... Ştiţi, mi s-a stricat broasca de la o portieră a maşinii şi, pentru că urma s-o las toată noaptea în stradă, l-am rugat pe miliţian ca, în măsura în care nu-l deranjează, să se uite din cînd în cînd la ea. A fost mai mult decît amabil şi mi-a propus s-o aduc mai aproape de borcanul său, pentru a o putea supraveghea mai bine, ceea ce am şi făcut.

— Cred că, pentru astăzi, am abuzat suficient de bunăvoinţa dumneavoastră, spuse Apostolescu şi, ridicîndu-se din fotoliu, se îndreptă spre vestibul, urmat de Olteanu şi de către gazda lor.

În momentul cînd puse mîna pe clanţa uşii, Apostolescu mai puse totuşi o întrebare:

— Tovarăşe inginer, unui dintre vecinii de apartament ai lui Andrei Soculescu, a declarat că l-ar fi auzit pe acesta, cu puţin mai înainte de a fi ucis, făcînd cu glas tare o referire la faptul că i-ar fi surîs norocul. V-a spus ceva sau aveţi cunoştinţă de faptul că ar fi fost — în ultimul timp — beneficiarul vreunui cîştig mai mare, de exemplu la Loto?

— Nu, n-am idee despre aşa ceva! În tot cazul, mie nu mi-a spus nimic în legătură cu această chestiune.

După ce ajunseră în stradă şi se suiră în maşina care-i aştepta, Olteanu deschise discuţia cu o mină plouată:

— Aţi avut dreptate! Prin descoperirea amantului Elenei Soculescu n-am obţinut nimic...

— Nu trebuie să fii supărat, căută să-l consoleze Apostolescu, asta-i meseria noastră, să căutăm tot timpul pînă reuşim să stabilim adevărul. O astfel de căutare presupune adesea şi prezumpţii greşite, iar principala calitate a unui anchetator este aceea de a-şi da seama, în

timp util, că nu se află pe drumul cel bun. În tot cazul, este de preferat să-ți recunoști greșeala decît să perseverezi în ea din exces de personalitate.

— Și acum ce facem?

Felul în care fusese pusă întrebarea îl făcu pe Apostolescu să zîmbească, cu înțelegere. Colaboratorul său era deziluzionat de faptul că principala lor pistă se spulberase.

— În noaptea asta încercăm să ne culcăm mai devreme, iar mîine dimineață — pentru a-l putea scoate complet din cauză pe Gheorghiu —, vom sta de vorbă atît cu Lili Nițescu, cît și cu milițianul care dirijează circulația în fața casei acesteia.

— Cert este, tovarășe căpitan, că vînătoarea abia începe...

— Te referi la noul personaj, care intră-n joc?

— Bineînțeles! Și întrebarea care mă frămîntă este cum vom putea depista acest doctor? După cîteva semnalmente vagi, care pot fi comune la unul din cinci bărbați?

— Îți dau un sfat, Georgică, nu-ți mai chinui mintea cu niște întrebări la care nu avem, încă, posibilitatea să răspundem. Mai sînt încă cîteva amănunte care trebuie elucidate, înainte de a ne ocupa de cel de al doilea amant al Elenei Soculescu. În actualul stadiu al anchetei noastre, cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să lăsăm lucrurile să se deruleze singure. Dacă forțezi nota și vrei s-o iei înaintea timpului, riști să te alegi cu o astenie.

Olteanu nu mai avu cînd să-și exprime părerea asupra celor spuse de Apostolescu, deoarece acesta deschise portiera mașinii, care oprise între timp în fața casei sale —, și coborînd îi strînse mîna urîndu-i noapte bună.

Capitolul XXVIII.

VERIFICAREA ALIBIULUI

Sîmbătă 12 sept. 196...

A doua zi, pe cînd se îndrepta spre clădirea inspectoratului, Apostolescu se auzi strigat și cînd întoarse capul îl văzu pe Olteanu grăbind pasul spre el.

— Să trăiți, tovarășe căpitan,

— Bună dimineața, Georgică. Cum ai dormit? îl întrebă Apostolescu, în timp ce-i strîngea mîna.

— Perfect, tovarășe căpitan. V-am urmat sfatul și nu m-am mai gîndit la afacerea noastră. De altfel, continuă el glumind, chiar dacă aș fi vrut să mă gîndesc, tot n-aș fi putut. Cum am ajuns acasă și m-am băgat în pat am adormit buștean și, dacă nu mă trezea nevastă-mea, probabil că mai dormeam și acum.

În timp ce purtau această discuție, începură să urce treptele inspectoratului și pătrunseră în hol, cu intenția de a se angaja pe culoarul care ducea la biroul lui Apostolescu, cînd acesta se opri și spuse:

— De fapt, ce rost are să mai urcăm pînă la mine? Așteaptă-mă te rog un pic.

Și, cu aceste cuvinte, se îndreptă către biroul ofițerului de serviciu, unde ridică receptorul telefonic și-l ceru pe șeful de tură al garajului. Cînd acesta îl întrebă ce dorește, Apostolescu îi ceru să-l trimită pe Iosif, cu mașina, la intrarea principală.

Nici nu coborîră bine în stradă și Mercedes-ul lui Iosif își făcu apariția, într-un scrîșnet de frîne.

După ce se instalară în mașină, Apostolescu i se adresă șoferului.

— Iosif, dă-i drumul spre cartierul Drumul Taberei! apoi continuă zîmbind: Dar să ști că încă nu sînt curios să aflu ce poate mașina ta. Așa că ai grijă de viteza legală.

Drumul fu străbătut fără nici un incident și, după ce mașina opri în fața unui bloc impunător, cu 12 nivele, șoferul îl anunță:

— Am ajuns, tovarășe căpitan.

— Bine, trage te rog mașina lîngă borcanul care se vede în fața noastră, spuse Apostolescu indicîndu-i turnul de control al circulației, care se afla la aproximativ 20 de metri de intrarea imobilului, locuit de Lili Nițescu.

Apostolescu coborî din mașină și, urmat de Olteanu, făcu cei cîțiva pași care-i mai despărțeau de turnul de control și bătu cu două degete în sticla acestuia.

Subofițerul abandonă supravegherea circulației rutiere și se întoarse spre Apostolescu.

— Ce doriți? întrebă el cu bunăvoință, gîndindu-se, probabil, că i se vor cere referințe despre o anumită stradă.

— Cine a fost de serviciu, la acest turn, în noaptea de marți spre miercuri?

— Poftim! exclamă subofițerul, vădit contrariat de întrebarea interlocutorului său. Eu am fost de serviciu, tovarășe căpitan! răspunse milițianul, după ce Apostolescu își declină calitatea.

— În regulă, pune semaforul automat în funcțiune și vino să stăm puțin de vorbă.

După ce subofițerul coborî lîngă ei, în stradă, îl întrebă:

— Poți să-ți amintești dacă în noaptea cînd ai fost de serviciu, a staționat lîngă acest imobil un automobil roșu marca Opel Rekord?

— Da, tovarășe căpitan, a staționat precis! Este turismul unui locatar din acest bloc. Îmi amintesc că a venit la mine să mă roage să mă mai uit din cînd în cînd la mașina lui, deoarece, avînd defectă broasca unei portiere, se temea să nu rămînă fără ea. Fiind o figură simpatică, i-am spus că sînt de acord să am grijă de mașină dacă o aduce mai în față, lîngă postul meu. Sper că nu considerați bunăvoința mea, drept o abatere de la îndatoririle mele? De altfel, îndatorirea mea de a supraveghea circulația n-a fost afectată cu nimic...

— Nu, din contră, te felicit pentru solicitudinea de care ai dat dovadă față de un cetățean care a apelat la dumneata. Dar nu asta mă interesează pe mine, ci cît timp a staționat această mașină lîngă postul dumitale? Mai exact, vreau să știu cînd și-a lăsat mașina în păstrarea dumitale și cînd a venit să și-o ia?

— A venit la mine curînd după ce mi-am preluat schimbul de la colegul meu. Adică aproximativ între orele opt jumătate și nouă seara.

— Și cînd s-a înapoiat pentru a-și lua mașina?

— Nu mai știu. Deoarece eu am stat în post pînă la ora șase dimineața, cînd am fost schimbat. Dacă doriți, pot să-l întreb pe colegul meu la ce oră a venit cetățeanul să-și ia mașina.

— Ce s-a întîmplat după șase nu mă interesează. Acum te rog să te concentrezi și să-mi răspunzi precis, ești sigur că mașina n-a părăsit vecinătatea dumitale între orele nouă seara și unu dimineața?

— Bineînţeles, tovarăşe căpitan! Pot să vă asigur că, pînă am plecat eu acasă, maşina nu s-a mişcat de lîngă mine.

— Bine, e în regulă. Poţi să-ţi vezi de treaba dumitale. La revedere.

— Speraţi să aflaţi altceva decît a declarat martorul, tovarăşe căpitan? întrebă Olteanu, în timp ce se îndreptau spre intrarea imobilului în care locuia prietena lui Traian Gheorghiu.

Fără să am o idee preconcepută, am acţionat în virtutea unui vechi principiu de-al meu, prin care m-am angajat — faţă de mine — că nu-mi voi lăsa niciodată curiozitatea nesatisfăcută. Ce să fac, spuse Apostolescu în glumă, fiecare om cu viciile lui . . . Nu?

— Există unii criminalişti care susţin că curiozitatea reprezintă una din cele mai preţioase calităţi ale unui bun detectiv . . .

— . . . Şi au foarte multă dreptate! Asta este şi cauza pentru care-mi las, întotdeauna, curiozitatea să zburde fără nici un fel de oprelişti. La ce etaj locuieşte martora noastră?

— La etajul şase, tovarăşe căpitan, răspunse Olteanu după ce-şi consultă carneţelul.

Cînd liftul opri la etajul respectiv şi ieşiră pe palier, Apostolescu remarcă o firmă, montată pe una din cele patru uşi ale etajului, „Lili Niţescu — cosmeticiană cu diplomă".

— Interesantă profesie, spuse Apostolescu în timp ce Olteanu apăsă pe butonul soneriei.

— Astea-s o adevărată pacoste pentru bărbaţii căsătoriţi . . . zise Olteanu.

— De ce? întrebă intrigat Apostolescu.

— Pentru că, aceste cucoane, prin intermediul iubitoarelor noastre soţii, participă la tocarea salariilor noastre.

— Da, dar în schimb îţi oferă o soţie frumoasă şi mereu tînără, îl consola în glumă Apostolescu.

— Aşi! Credeţi că o astfel de specialistă are posibilităţi mai mari decît însăşi natura?

— Cîţi ani are soţia dumitale, Georgică?

— 22 de ani, tovarăşe căpitan.

— Nu, într-adevăr, la vîrsta soţiei dumitale n-are nevoie de cosmeticiană. Mai tîrziu însă vei putea constata şi singur, că intervenţia unei astfel de specialiste poate fi binevenită. Văd că nu răspunde nimeni, n-o fi acasă? spuse Apostolescu, apăsînd şi el pe butonul soneriei.

De astă dată auziră soneria zbîrnîind în casă şi o uşă interioară care se deschide.

— S-ar părea că n-ai mîncat astăzi? glumi Apostolescu.

Olteanu nu mai avu cînd să răspundă că nu-i vina lui dacă contactorul soneriei este defect, deoarece uşa se deschise.

În faţa lor apăru o femeie între 30 şi 35 de ani, îmbrăcată într-un halat alb şi cu mîinile pline de cremă.

Fără să-i întrebe ce doresc — deşi era evident că prezenţa a doi bărbaţi o surprindea —, îi pofti într-o sală de aşteptare şi, arătîndu-şi mîinile pline cu cremă, le spuse pe un ton de scuză:

— Vă rog să mă iertaţi, mai am o pacientă în cabinet, dar n-o să dureze mult. Pînă atunci, vă rog să luaţi loc.

În timp ce gazda lor deschidea o uşă, pentru a intra în altă încăpere, Apostolescu reuşi să-şi arunce privirile iscoditoare peste umerii acesteia, ceea ce-i permise să zărească, timp de o fracţiune de secundă, o cameră cu aspect

de cabinet medical. Pe un pat alb se afla o femeie cu fața încărcată cu o cremă, care semăna în mod izbitor cu cea de pe mîinile gazdei lor. „Probabil că acum îi aplică pe față o mască savantă — cu o compoziție absolut originală —, al cărei rezultat neîndoielnic va fi subțierea mijlocului și a gleznelor pacientei" — își spuse Apostolescu amuzat, în timp ce, urmînd exemplul lui Olteanu, se așeză și el într-unul din fotoliile care se aflau în sala de așteptare.

După ce luă loc, începu să-și plimbe privirile prin încăpere unde, în afara celor două fotolii ocupate de ei, mai existau încă patru scaune disponibile pentru alți eventuali vizitatori. Pe pereți se aflau cîteva peisaje, făcute probabil de tot atîția amatori, iar în mijlocul camerei era o masă rotundă, încărcată cu reviste străine, pe care începură să le frunzărească.

Trecuse aproape un sfert de oră de cînd gazda lor le spusese că nu va zăbovi mult, și Apostolescu începu să se întrebe dacă n-ar trebui să-i amintească de prezența lor, cînd — în dosul ușii care conducea la cabinetul de cosmetică — se auziră pași și aceasta se deschise pentru a lăsa să iasă o femeie voinică, de aproximativ 50 de ani și îmbrăcată cu multă alegere. Cosmeticiana își conduse pacienta pînă la lift și cînd reveni în încăperea unde o așteptau cei doi anchetatori, li se adresă surîzătoare:

— Acum a venit și rîndul dumneavoastră, vă rog să poftiți în cabinet....

— Pentru a înlătura vreo confuzie, vă rog să-mi permiteți o precizare, spuse Apostolescu scrutîndu-i pătrunzător ochii albaștri, sîntem de la Miliția judiciară și vă deranjăm pentru unele relații cu privire la o cunoștință de-a dumneavoastră. Și văzînd privirea intrigată a interlocutoarei continuă: Mă refer la domnul inginer

Traian Gheorghiu, care ne-a îndrumat la dumneavoastră...

— V-a spus Traian să veniți la mine! Cu ce scop?

— Nu v-a anunțat nimic despre eventuala noastră vizită? întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Nu, bineînțeles, altfel v-aș fi spus-o! Dar despre ce este vorba?

— Două cunoștințe ale domnului Gheorghiu au fost ucise...

— Vă referiți, probabil, la familia Soculescu? îl întrerupse doamna Nițescu. Eu știam, de la Traian, că s-au sinucis...

— Într-adevăr, aparențele au lăsat această impresie. Ulterior însă, în desfășurarea anchetei, a rezultat că au fost uciși.

— Întotdeauna rămîi impresionat cînd afli despre moartea cuiva, mai cu seamă dacă răposatul era un om tînăr... Dar o crimă? Asta-i de-a dreptul îngrozitor! Credeam că vremea acestor descreierați a trecut de mult... dar m-am înșelat... În realitate, sîntem la discreția primului asasin care a pus ochii pe noi! În definitiv, dumneavoastră, care sînteți plătiți pentru a veghea la securitatea noastră, ce faceți? întrebă doamna Nițescu, încălzită de indignare.

— Ce părere ați avea, doamnă — începu placid Apostolescu, după ce o lăsase să-și descarce revolta —, dacă s-ar anunța pompierii de izbucnirea unui incendiu înainte de declanșarea focului, s-ar mai putea vorbi despre acesta? Ar mai fi posibil ca el să aibă loc, să-și facă jocul său distrugător?

— Bine, dar, nu văd ce legătură există între un incendiu și crima despre care vorbeam?

— Există o singură legătură, şi aceasta e esenţială! Atît noi cît şi pompierii, sîntem chemaţi numai după consumarea faptelor. Dacă pompierii, prin promptitudine, pot să reducă dezastrul început, respectiv pagubele, în munca organelor de anchetă lucrurile stau altfel. Cînd sîntem chemaţi, la locul crimei victima este de cele mai multe ori decedată, sau pe cale de expiere şi, evident, nu mai putem face nimic pentru ea. Deci, tot ce ne mai rămîne se referă la izolarea răufăcătorului, pentru a-l împiedica să mai poată lovi un alt membru al societăţii. Concluzia este că, prin natura profesiei noastre, extirparea răului se poate face, mai ales, după comiterea efectelor acestuia. Desigur că există şi un mijloc educativ pentru preîntîmpinarea fărădelegilor, dar acesta depinde mai mult de presă, decît de noi. Aici, mă refer la popularizarea unor cazuri penale care ar putea da de gîndit celor în a căror minte a încolţit ideea comiterii unei infracţiuni. Dar, desigur, pentru a ne putea îndeplini rolul justiţiar, am nevoie — în mod imperios — de sprijinul celorlalţi membri ai societăţii, în numele cărora, de altfel, acţionăm. Pe acest considerent, doamnă — spuse Apostolescu, revenind la problema care-l adusese acolo —, atunci cînd este vorba de o omucidere, sîntem nevoiţi să cerem relaţii la toţi cei care, într-un fel sau altul, au venit în contact cu victima.

— Dacă credeţi că vă pot fi de folos, vă stau la dispoziţie, spuse cu resemnare doamna Niţescu. Vreţi să discutăm aici sau dincolo? întrebă ea, înclinînd capul spre cabinetul de cosmetică.

— Unde doriţi dumneavoastră?

— Atunci să rămînem aici, spuse amfitrioana apropiindu-şi un scaun de fotoliile ocupate de Olteanu şi Apostolescu.

— Acum, vă ascult, dar sper că n-o să mă reţineţi prea mult. Ştiţi — se scuză ea, după ce luă loc pe scaun —, aştept o pacientă, la ora zece, şi obişnuiesc să respect orele la care-mi programez vizitatoarele...

— Nu vreau să vă creez animozităţi cu pacientele dumneavoastră şi am să reduc discuţia noastră la minimum necesar, o asigură Apostolescu. Vă rog să-mi spuneţi dacă aţi cunoscut-o pe doamna Soculescu?

— L-am cunoscut numai pe domnul Soculescu. Traian mi-a făcut cunoştinţă cu el. Era un om foarte simpatic, dar poate prea apatic, prea timid.

— De mult v-a fost prezentat?

— Cred că sînt trei sau patru săptămîni de cînd am făcut cunoştinţă cu el.

— L-aţi mai văzut de atunci?

— Da, de trei ori, iar ultima oară am fost la el acasă, cu Traian.

— Cu ce scop?

— Traian avea ceva de discutat cu Andrei, şi eu l-am însoţit.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Cred că sînt vreo două săptămîni, de atunci.

— La ce oră v-aţi dus la el şi cît timp aţi rămas acolo?

— Cred că am sosit la el pe la ora şase după amiaza, dar n-aş putea să vă precizez cînd am plecat de acolo. Ştiţi... am amestecat coniacul cu vinul şi... m-am cam grizat niţel, se scuză doamna Niţescu, ridicînd din umeri cu cochetărie. Dar, în tot cazul, îmi amintesc că era într-o sîmbătă şi l-am mai prins la televizor pe Simon Templar, care-i slăbiciunea mea.

— Vă mai amintiţi ce s-a discutat la Soculescu acasă?

— N-aş putea să vă precizez ce anume, s-a discutat, în tot cazul, atît cît i-am putut urmări, numai probleme de serviciu.

— N-aţi avut impresia că Soculescu era mai bine dispus ca de obicei?

— Într-adevăr era într-o dispoziţie pe care n-am mai remarcat-o la el. Dar, în fond, era şi firesc, după cît am băut cu toţii...

— Îl cunoaşteţi de mult pe domnul Gheorghiu?

— De aproximativ trei luni.

— Vă rog să-mi iertaţi indiscreţia, tovarăşul Gheorghiu rămîne des la dumneavoastră noaptea? întrebă Apostolescu gîndindu-se că va fi repezit, dar nu fu cazul.

— Aproape în fiecare noapte, spuse interlocutoarea.

— Vă puteţi aminti, în ce zile a rămas săptămîna aceasta la dumneavoastră?

— Păi, staţi să vedem, spuse ea apelînd la memorie, cu excepţia zilei de ieri, cînd a fost vineri, în toate celelalte zile a dormit aici.

— Sînteţi sigură de afirmaţiile dumneavoastră?

— Dar bineînţeles! răspunse plină de siguranţă doamna Niţescu.

— Vă amintiţi ce program aţi avut miercuri seara? insistă Apostolescu.

— Nici unul, am stat acasă, răspunse intrigată doamna Niţescu.

— V-aţi culcat devreme?

— Da şi nu, Traian mi-a spus că-i este somn şi s-a culcat pe la ora nouă şi jumătate, iar eu am rămas să ascult buletinul meteorologic, care se transmite imediat după radiojurnalul de la ora zece. Dar, spre ruşinea mea spuse zîmbind doamna Niţescu, am aţipit în fotoliu şi cînd m-am deşteptat ceasul arăta ora zece şi jumătate.

— Barem aţi dormit bine? întrebă Apostolescu în glumă.

— Nu, şi asta din două motive: în primul rînd, pentru că un fotoliu nu-i atît de comod ca un pat şi în al doilea rînd, deoarece am fost deşteptată de transmisia buletinului rutier. Drept care am închis radioul şi m-am băgat în pat, lîngă Traian, care dormea de rupea pămîntul, spuse Lili Niţescu adoptînd acelaşi ton de glumă ca şi Apostolescu.

— S-ar părea că nici dumneavoastră şi nici tovarăşul Gheorghiu n-aveţi nevoie de somnifere pentru a putea dormi? spuse zîmbind Apostolescu.

— Asta ne-ar mai trebui şi am dormi cu săptămînile! Într-adevăr dorm foarte bine şi, după unii specialişti, s-ar părea că somnul prelungeşte tinereţea...

— Dacă iau în consideraţie această teorie, prin prisma felului cum arătaţi dumneavoastră, nu pot decît să susţin avizul specialiştilor la care vă referiţi, spuse cu curtoazie Apostolescu.

— Sînteţi prea amabil, domnule...

— Apostolescu este numele meu, doamnă... o completă el, înclinîndu-se cu complezenţă.

— Sînteţi mai mult decît drăguţ, domnule Apostolescu. Cred că este o adevărată plăcere să se discute cu dumneavoastră şi alte probleme, decît cele legate de serviciu.

— De multe ori aparenţele înşeală, spuse el cu modestie. În timp ce-şi rostea cuvintele, nu-i scăpă gestul doamnei Niţescu, care, în dorinţa de a-şi acoperi mai bine genunchii, cu halatul de pe ea, în realitate îi dezveli mai mult. Fără să gîndească ceva rău despre interlocutoarea sa, nu-şi putu reţine, amuzat, un zîmbet.

— Of! exclamă cu uimire doamna Niţescu. Nu v-am tratat cu nimic. Vă rog să-mi permiteţi să vă fac cîte o cafea...

— Nu, nu. Vă rog să nu vă deranjaţi! De altfel, trebuie să plecăm, spuse Apostolescu consultîndu-şi ceasul. Mi-aş permite totuşi să fac iar un apel la memoria dumneavoastră. Vă mai amintiţi, ce aţi făcut marţi seară?

— Eu am stat acasă şi am urmărit un „western" la televizor iar, cînd acesta s-a terminat — cred că era aproape miezul nopţii —, a venit Traian şi după ce am mîncat ceva uşor, ca pentru seară, ne-am culcat.

— Bine, doamnă Niţescu, spuse Apostolescu ridicîndu-se din fotoliul său, eu vă mulţumesc pentru amabilitatea cu care ne-aţi tratat şi vă rog să ne scuzaţi, dacă v-am distras de la preocupările dumneavoastră...

— Nu poate fi vorba de vreun deranj, din contră, apreciez ca plăcută discuţia pe care am avut-o cu dumneavoastră şi sper să ne întîlnim şi în alte împrejurări, spuse doamna Niţescu aruncîndu-i o privire galeşă. Să ştiţi că numărul meu figurează în cartea de telefon, mai preciză gazda în timp ce se despărţeau, pe palier, în faţa uşii.

Capitolul XXIX.
ANCHETA FACE PROGRESE

După ce-şi luară rămas bun de la prea-amabila gazdă, coborîră pe scări, deoarece liftul refuză să răspundă la chemarea lor.

— De unde, cînd am venit, era foarte grăbită să scape de noi, acum, la plecare, nu se mai îndura să se despartă, spuse ironic Olteanu, în timp ce se îndreptau spre Mercedes-ul care-i aştepta în faţa imobilului.

Apostolescu era însă dus pe gînduri şi nu-i răspunse. După ce se urcară în maşină şi aceasta demară spre I.G.M., îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete din ea, în timp ce privirea sa distrată urmărea peisajul care defila prin fereastra portierei.

— În fond, n-am făcut nimic altceva decît să constatăm că alibiul lui Gheorghiu este „beton armat", încercă să deschidă discuţia Olteanu.

Dar Apostolescu se dovedi mai taciturn şi mai aferat ca de obicei şi nu-i răspunse. Mai întîi interlocutorul său avu impresia că n-a fost auzit, apoi superiorul său catadicsi să spună:

— Vreau să-mi orînduiesc puţin gîndurile, te rog să faci acelaşi lucru şi apoi, cînd vom ajunge la I.G.M., ne vom împărtăşi ideile.

Olteanu se abţinu să-l mai întrerupă, deşi nu prea vedea la ce-ar putea medita şeful lui cînd conversaţia avută puţin mai înainte, cu doamna Niţescu, fusese atît de edificatoare în privinţa alibiului domnului Gheorghiu.

În acest timp, Apostolescu, cu fruntea încruntată, privea fără să vadă, străzile care defilau prin faţa parbrizului maşinii. Era atît de preocupat şi concentrat încît, cu toată pedanteria sa, nici nu remarcă scrumul de ţigară care se împrăştiase pe pantaloni. Ba, mai mult, cînd maşina stopă în faţa I.G.M.-ului, trebui să-i atragă atenţia că au ajuns la destinaţie.

După ce intrară în birou, îi făcu semn lui Olteanu să ia loc pe un scaun, iar el se duse direct spre telefon şi ceru la bufet să li se trimită cafele.

Liniştea continua să plutească asupra celor doi anchetatori şi după sosirea cafelelor comandate. Olteanu se temea să-l mai inoportuneze cu vreo întrebare şi, rezumîndu-se la o stare de expectativă, continua să-şi privească superiorul. Apostolescu, la rîndu-i, urmărea într-o pasivitate deplină traiectoria ascendentă pe care o lăsa fumul ţigării sale. Din cînd în cînd mai sorbea cîte o înghiţitură din ceaşca cu cafea, apoi o punea la loc pe masa sa de lucru.

Olteanu îşi băuse de mult cafeaua, în timp ce Apostolescu, continuînd să-şi ţină fruntea încruntată, uitase de ceaşca sa. Deşi dorise mult să se reconforteze cu o cafea, acum aceasta zăcea rece şi abstractă în faţa lui. Se păru că, în sfîrşit, şi-a reamintit de prezenţa ceştii, deoarece o ridică de pe birou şi o duse spre buze, dar se răzgîndi şi, punînd-o la loc, se ridică brusc de pe scaunul său şi se îndreptă către un dulap montat în perete... După o scurtă cotrobăire printre dosarele care erau acolo, reveni cu o carte de telefon în mînă şi începu s-o răsfoiască. Cînd găsi numărul căutat, îl formă pe discul telefonului şi, după o scurtă pauză, Olteanu îl auzi recăpătîndu-şi graiul:

— Alo, Radiodifuziunea... Daţi-mi vă rog serviciul de programare a emisiunilor... Alo, aici Miliţia judiciară, vorbeşte căpitanul Apostolescu. Vă rog să-mi spuneţi la ce oră aţi transmis miercurea trecută buletinul rutier?... Da, aştept... Vă ascult... Aha, din patru în patru ore, şi ultimul la cincisprezece minute după miezul nopţii... Sînteţi sigur că miercuri noapte nu s-a făcut o excepţie de la programarea dumneavoastră?... Nu, vă rog să nu vă supăraţi, avem însă nevoie de această precizare... Multe, multe mulţumiri, spuse Apostolescu, încheind convorbirea.

Rezultatul acestei convorbiri telefonice a avut efectul unui reconfortant, ochii lui Apostolescu îşi recăpătară vioiciunea, iar nelipsitu-i zîmbet îşi făcu din nou apariţia în colţul buzelor.

— Te pomeneşti că mi s-a răcit cafeaua! fură primele cuvinte pe care le adresă colaboratorului său. Bravo, domnule Georgică! Dumneata-mi băuşi cafea caldă, iar pe mine mă laşi s-o beau rece. Asta ţi-e respectul ce cu onoare îl datorezi superiorului? Ascultă, Georgică — spuse Apostolescu, după explozia sa de expansivitate —, ce părere ai despre cele spuse de doamna Niţescu?

— Păi, eu ştiu, tovarăşe căpitan? În cazul în care Gheorghiu ar fi amestecat în această afacere, înseamnă că nu putem pune prea multă bază pe declaraţia martorei...

— De ce?

— Pentru că, ţinînd seama de poziţia pe care o are faţă de cel pentru care avem nevoie de mărturia ei — spre a-i dovedi alibiul —, nu este exclus ca depoziţia ei să fi fost făcută conform indicaţiilor primite de la partea interesată...

— În general, raţionamentul dumitale este bun, dar în cazul de faţă, nu. Şi asta din două motive:

a) După cum ai putut remarca, este prea volubilă pentru un complice, spre deosebire de „omul nostru“, care s-a dovedit un adevărat geniu (din păcate, al crimei). Crezi că un asfel de om şi-ar lua drept complice — într-o afacere de omucidere — un partener mediocru, cu ajutorul căruia are toate şansele să ajungă direct în pensiunea statului? şi

b) Depoziţia doamnei Niţescu s-a dovedit de o sinceritate absolută. Atît de sinceră a fost această depoziţie,

încît mi-a dat posibilitatea să constat contrafacerea alibiului prezentat de „omul nostru"!

— Cum asta, tovarășe căpitan! exclamă surprins Olteanu.

— Simplu, doamna Nițescu ne-a declarat că miercurea trecută — cînd a fost ucisă Elena Soculescu — a adormit în fotoliu, cu aproximativ cincisprezece minute înainte de ora zece și s-a trezit, puțin mai tîrziu, cînd ceasul indica ora zece și jumătate. Așa-i?

— Da, tovarășe căpitan, așa este! confirmă Olteanu, fără să prindă raționamentul său.

— Îți mai amintești care a fost cauza deșteptării ei?

— Da, emisiunea radiofonică...

— Corect, însă cu un amendament! Dacă i-a fost atît de somn încît a adormit în timpul emisiunii, de ce aceeași emisiune trebuia s-o trezească? Este un lucru binecunoscut că urechea obișnuită cu o anumită sursă de zgomot nu mai atrage atenția creierului asupra acesteia decît în două situații: ori la creșterea intensității semnalului ori la reapariția acestuia, după o pauză.

— Iertați-mă, dar nu înțeleg! Ce vreți să spuneți? zise Olteanu.

— Pe scurt, reluă Apostolescu, cineva a închis aparatul de radio, după ce doamna Nițescu a adormit și l-a redeschis, ulterior, cu intenția de-a o deștepta din somn!

— Bine, dar asta este numai o supoziție...?

— A fost o supoziție, într-adevăr, dar numai pînă la prima verificare, la care de altfel ai asistat.

— Vă referiți la convorbirea pe care ați avut-o cu Radiodifuziunea?

— Exact! Astfel, am aflat că doamna Nițescu a dormit în fotoliu pînă la ora douăsprezece și un sfert noaptea, nu pînă la ora zece jumătate cum i-a indicat ceasul

ei. Deci criminalul a avut la dispoziție — între orele zece fără un sfert și douăsprezece și un sfert — peste două ore și jumătate pentru a se duce s-o ucidă pe Elena Soculescu și pentru a reveni acasă la amanta sa. Suficient, pentru o astfel de treabă, nu?

— Deci s-a folosit din nou de soporificele sale?

— Dacă în două cazuri le-a utilizat cu atîta eficacitate — mă refer la Andrei și Elena Soculescu —, de ce nu le-ar fi administrat și amantei sale, pentru a-și stabili alibiul care-i era atît de necesar?

— Tovarășe căpitan — spuse Olteanu, după o scurtă pauză —, în conformitate cu presupunerile dumneavoastră, rezultă că bănuitul numărul unu devine Gheorghiu, deoarece acesta în mod prezumptiv are un alibi contrafăcut. Totuși, această orientare pleacă numai din supoziții, exceptînd bineînțeles precizarea Radiodifuziunii.

— Din păcate, așa stau lucrurile! Fără probele materiale ale culpabilității, nu putem trece la o discuție directă cu bănuitul. Deoarece, în loc să prindem momentul psihologic — care determină mărturisirea crimei —, ne vom trezi că ne rîde în față, după ce-și va da seama că nu putem să-i administrăm probele de vinovăție, spuse Apostolescu cu amărăciune.

— Tovarășe căpitan, dacă singura bază a bănuielii noastre o constituie prezumțiile, de ce n-am admite că „omul nostru" poate să fie și altcineva decît Gheorghiu? De exemplu, ultimul amant al Elenei Soculescu, respectiv doctorul de care ne-a vorbit Gheorghiu?

— Nu este exclus ca acesta să fie adevăratul vinovat. Totuși, un lucru trebuie reținut, noul personaj nu s-a manifestat pînă în prezent în nici un fel. Desigur, nu asta demonstrează că am avea de-a face cu un personaj fictiv, creat ad-hoc pentru derutarea noastră. Cu toate

astea, eu nu sînt dispus să schimb vrabia din mînă pe-o cioară, despre a cărei existenţă nu mi-a vorbit decît o persoană, care, de altfel, avea tot interesul s-o facă... Pînă nu ne lămurim ce hram poartă Gheorghiu în această afacere, nu cred că este bine să ne dispersăm forţele.

— Bine, dar cum putem să ne edificăm asupra rolului jucat de Gheorghiu?

— Tocmai asta vream să-ţi spun, dar stai un moment! spuse Apostolescu şi, ridicînd receptorul telefonului, compuse pe disc un număr format din trei cifre, iar Olteanu îl auzi dîndu-i ordin locotenentului Simionescu să vină urgent la ei, în birou.

Cîteva minute mai tîrziu, Simionescu apăru surîzător.

— Cu ce te ocupi acuma, Simionescule? îl întrebă Apostolescu.

— Anchetez doi escroci care se încăpăţînează să tacă, deşi am toate probele vinovăţiei lor...

— Sînt recidivişti?

— Da, tovarăşe căpitan.

— Bine, atunci nu-i nici un zor, pot să mai aştepte în arest. Am ceva mai urgent pentru tine. Vreau să verifici dacă miercuri, între orele zece şi douăsprezece şi un sfert noaptea, vreo maşină a Getax-ului a dus sau a adus un bărbat la următoarele adrese... şi Apostolescu îi dictă atît adresa lui Lili Niţescu cît şi cea a Elenei Soculescu. Este vorba de un omor, aşa că deschide bine ochii, s-a înţeles?

— 'ţeles, să trăiţi!

După ce Simionescu salută şi părăsi încăperea, Apostolescu se întoarse spre Olteanu, care-l privea descumpănit, şi-i spuse zîmbind:

— Ştiu, acum te întrebi ce mi s-a năzărit cu Getax-ul, nu? Şi fără să mai aştepte confirmarea interlocutorului său, continuă: La ultima discuţie pe care am avut-o cu Gheorghiu, acesta a făcut o precizare fără sens, care — prin gratuitatea ei — m-a şocat. De ce atunci cînd l-am întrebat despre felul cum şi-a petrecut timpul — în noaptea cînd a fost ucisă Elena Soculescu — în afară de Lili Niţescu l-a desemnat şi pe miliţianul care i-a supravegheat maşina? Ultimul nici într-un caz nu putea să contribuie cu nimic la stabilirea alibiului său! Din momentul în care mi-a vorbit despre subofiţerul nostru, m-am tot întrebat ce-a urmărit? Dar răspunsul l-am avut abia după ce-am discutat cu Lili Niţescu şi am admis că aceasta a fost narcotizată între orele zece şi douăsprezece noaptea. Ei bine, cred că rolul pe care i l-a hărăzit miliţianul de la circulaţie, era acela de a atesta că singurul lui mijloc de locomoţie a fost blocat toată noaptea. Deci, ce altceva putea urmări în afara stabilirii unui alibi pentru maşina sa? Dar pe mine nu mă interesează ce-a făcut maşina — deoarece, oricum, n-aveam intenţia s-o acuz de omuciderea Elenei Soculescu —, ci Gheorghiu. În concluzie, prin excesul său de zel ne-a furnizat o pistă nouă: dacă autoturismul lui a fost imobilizat, atunci cu ce s-a deplasat pînă la victimă? Eu, în locul lui aş fi luat un taximetru... nu crezi că ar fi fost mijlocul de transport cel mai indicat?

— Dacă aş fi fost în locul asasinului, cred că preferam, totuşi, un autobuz! spuse Olteanu.

— De ce, pentru că te-ar fi costat mai puţin? îl întrebă cu ironie Apostolescu.

— Nu din cauza banilor, tovarăşe căpitan, ci pentru că i-ar fi asigurat anonimatul pe care-l impune fapta sa.

— Ai dreptate, Georgică, dar numai parțial. Deoarece pentru realizarea planului său trebuia să consume cît mai puțin timp posibil, și această economie de timp putea s-o obțină numai cu un taximetru...

În acel moment telefonul de pe biroul lui Apostolescu începu să sune.

Cu toate că Apostolescu se limita numai la ascultarea comunicării ce i se făcea, lui Olteanu nu-i scăpară interesul și nerăbdarea ce se întipăriseră pe fața superiorului său.

Cum termină convorbirea, apăsă pe furca aparatului telefonic, formă pe disc trei numere și, după ce obținu legătura, spuse laconic: „Iosif să vină imediat cu mașina la intrarea principală". Apoi, după ce puse receptorul în furcă, i se adresă lui Olteanu:

— Hai cu mine repede! și ieși ca o furtună din birou, urmat de către deconcertatul Olteanu, care din cauza grabei nu reușea să nimerească mînecile trencicotului.

Capitolul XXX.

CU 140 DE KILOMETRI PE ORĂ

Iosif îi aștepta în fața intrării, cu motorul pornit. În timp ce deschidea portiera mașinii și se urca înăuntru, Apostolescu îi spuse:

— Cu toată viteza la CEC-ul central!

Nici nu-și termină fraza și mașina demară în trombă. Trecu ca o nălucă pe lîngă stadionul Dinamo și cu mugete de sirenă viră pe două roți la stînga, intrînd pe strada Polonă.

În timp ce privirile lui Olteanu urmăreau fascinate evoluția indicatorului vitezometrului, care oscila între 120 și 140 de kilometri pe oră, Apostolescu îl puse în curent cu motivul goanei drăcești în care se lansaseră.

— La CEC-ul central s-a prezentat o femeie care a cerut să i se schimbe obligații în valoare de 40.000 de lei; toate valorile prezentate au seria transmisă prin circulara noastră.

— Numai de nu s-ar volatiliza pînă ajungem noi acolo! spuse cu anxietate Olteanu.

— Să sperăm că nu se va întîmpla așa. De altfel, n-are nici un motiv s-o facă. Culpabilul sau culpabila nici nu are habar că noi am descoperit adevăratul mobil al uciderii lui Andrei Soculescu.

Între timp, Mercedesul, lansînd semnale de sirenă, își menținu alura și, depășind toate mașinile care aveau aceeași direcție cu el, intră în Calea Victoriei și stopă scurt cînd ajunse la destinație.

Coborîră din mașină și începură să urce cîte trei trepte odată pe scara monumentalei instituții.

În fața ușii turnante îi întîmpină un bărbat, înalt și suplu, care-i întrebă:

— Sînteți de la Miliția judiciară?

La confirmarea lui Apostolescu, acesta se recomandă, era directorul general adjunct al CEC-ului. Apoi, intrînd cu anchetatorii în sala ghișeelor, le indică, în mod discret, o femeie de aproximativ 30 de ani, îmbrăcată în doliu. Aceasta stătea pe o bancă și bătea nerăbdătoare cu degetele în tăblia mesei care se afla în fața ei, iar pe genunchi ținea o poșetă, probabil cu scopul de a-și ascunde picioarele, lăsate descoperite de fusta prea scurtă a taiorului. Deși întreaga-i îmbrăcăminte avea

culoarea sumbră a doliului, ceea ce ar fi trebuit să inspire eventualului privitor un simțămînt de compasiune, efectul era invers. Tăietura elegantă a taiorului, ciorapii subțiri și pantofii cu tocul cui, la care se adăuga o coafură platinată ce înconjura chipul unei femei tinere și frumoase, nu reușeau să stîrnească în juru-i decît admirație. Probabil că doamna în doliu cunoștea efectul și interesul pe care-l provoca, deoarece în momentul în care Apostolescu se așeză pe banchetă, lîngă ea, făcu o mișcare de nerăbdare și vru să se ridice, evident cu scopul de a demonstra intrusului că n-are chef de vorbă. Dar, mai înainte de a se ridica în picioare, Apostolescu zise:

— Vă rog să mă iertați, doamnă, dar trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră, sînt ofițer de miliție judiciară...

— Dar ce s-a întîmplat? întrebă aceasta surprinsă.

— Nu putem discuta aici. Vă rog să fiți amabilă și să mă însoțiți într-un birou, unde vom putea sta de vorbă în liniște.

După o scurtă ezitare, tînăra și frumoasa doamnă se decise să-l urmeze. Apostolescu și însoțitoarea lui se îndreptară către directorul care-l întîmpinase la sosire. Acesta aștepta, în compania lui Olteanu, la cîțiva metri de bancheta unde avusese loc primul schimb de cuvinte între anchetator și femeia îndoliată.

— Tovarășe director, sînt nevoit să vă mai solicit odată sprijinul. Avem nevoie de o încăpere, în care să putem discuta, cu doamna, în liniște.

— Cu multă plăcere, tovarășe căpitan, vă rog să mă urmați, răspunse acesta cu bunăvoință. După ce-i conduse pe un culoar, mărginit de ambele laturi de pereți de sticlă, se opri în fața unei uși din stejar lustruit, pe care o placă de cristal anunța: „Director general-

adjunct". Scoase apoi din buzunar o cheie, descuie ușa și cînd se dădu într-o parte, pentru a-i pofti să intre, spuse: Eu mai am unele probleme de rezolvat, de aceea vă rog ca atunci cînd veți pleca, să încuiați ușa după dumneavoastră și să lăsați cheia la ghișeul numărul opt.

După ce directorul se îndepărtă și Apostolescu închise ușa, o pofti pe doamnă să ia loc pe un scaun și, după ce aceasta se așeză, cei doi anchetatori își traseră cîte un scaun în apropierea interlocutoarei lor.

— Pot să vă întreb, ce înseamnă tot acest ritual? Credeți că am timp de discuții...? Vă rog să-mi spuneți ce doriți? spuse supărată doamna în doliu.

— De unde aveți obligațiile pe care doriți să le schimbați? întrebă Apostolescu, fără să țină seama de tonul interlocutoarei sale.

— Sînt false? întrebă aceasta devenind lividă.

— Nu, doamnă, nu sînt false. Vreau însă să cunosc proveniența lor.

— Atunci... De ce mă rețineți! exclamă doamna în doliu, în timp ce fața ei deveni stacojie.

— Stimată doamnă, vă rog să vă păstrați calmul. Așa cum v-am mai spus, sînt ofițer de miliție judiciară și mă interesează felul în care au intrat în posesia dumneavoastră obligațiile prezentate pentru încasarea contravalorii lor. În caz contrar, mă văd obligat să vă arestez sub culpa de complicitate la omucidere.

— Glumiți probabil, domnule... spuse interlocutoarea privindu-l cu un amestec de surprindere și neîncredere.

— De loc doamnă! Obligațiile aduse de dumneavoastră provin de la un om care a fost ucis și jefuit!

— Bine, dar ce amestec am eu în această afacere?

— Asta trebuie să stabilim! Dacă sînteți într-adevăr nevinovată, trebuie să-mi dați toate relațiile privind proveniența lor. Vreau să vă atrag atenția că vă aflați într-o situație dificilă și numai de dumneavoastră depinde dacă veți pleca cu noi sau singură.

— Nu înțeleg nimic ... ! N-am nici un amestec în treaba asta, spuse interlocutoarea, speriată. Vă rog să mă credeți, n-am nimic de ascuns ... sînt banii mei ...

— S-o luăm metodic, doamnă! spuse Apostolescu implacabil. De cît timp sînt în posesia dumneavoastră obligațiile pe care le-ați prezentat astăzi la ghișeul CEC?

— De aproximativ două săptămîni.

— Cum au intrat în posesia dumneavoastră?

— Soțul meu a avut un accident grav de mașină, în urma căruia și-a pierdut viața. Iar eu, neavînd ce face cu autoturismul nostru, l-am vîndut pentru suma de 40 000 de lei.

— Și obligațiile?

— Domnul care a cumpărat mașina neavînd bani lichizi, mi-a plătit-o cu obligații. Ulterior, m-am hotărît să-mi cumpăr o locuință pe credit, drept care am venit aici pentru a obține contravaloarea lor. Asta este tot ce pot să vă spun ...

— Nu mi-ați spus esențialul, o întrerupse Apostolescu grăbit. Cine este cumpărătorul mașinii dumneavoastră?

— Nu rețin cum se numește, spuse șovăind interlocutoarea. Dar stați puțin! exclamă ea, deschizîndu-și

poșeta și începînd să caute cu înfrigurare ceva. Da, îl am la mine! spuse ea triumfătoare, întinzîndu-i lui Apostolescu o foaie de hîrtie plină de semnături și urme de ștampile. Este contractul de vînzare-cumpărare, pe care l-am încheiat cu dînsul ...

— Vă mulțumesc, spuse Apostolescu, luînd contractul în mînă. După ce-și aruncă privirea la rubrica care menționa numele cumpărătorului, îl întinse lui Olteanu, care de nerăbdare nu-și mai găsea locul pe scaun.

— Cînd a ridicat mașina de la dumneavoastră? întrebă Olteanu după ce-i înmînă contractul lui Apostolescu.

— N-aș putea să vă răspund cu precizie, deoarece după ce i-am vîndut autoturismul, cheile de la garaj au rămas la dînsul.

— Unde este situat acest garaj? întrebă Apostolescu.

— La cîteva sute de metri de locuința mea, pe strada C numărul 12.

— Vă rog să-mi spuneți numele dumneavoastră și unde locuiți? spuse Olteanu, după ce-și notase adresa garajului.

În timp ce Olteanu își nota datele pe care le ceruse, interlocutoarea își ridică frumoșii ei ochi spre Apostolescu și-l întrebă:

— Și cu banii mei ce se va întîmpla? Eu nu sînt dispusă să mă las păgubită de o sumă care mi se cuvine pe drept!

— Nici noi nu dorim aceasta, doamnă, numai că, pînă la terminarea anchetei, obligațiile dumneavoastră vor rămîne sechestrate.

— Şi va dura mult terminarea acestei anchete? întrebă îngrijorată martora.

— Nu, doamnă, cred că în maximum două zile procurorul va dispune ridicarea sechestrului. Să ştiţi însă că este foarte posibil ca, în locul obligaţiilor, să vi se restituie maşina pe care aţi vîndut-o. De aceea, n-ar fi rău dacă, pînă la ridicarea sechestrului, v-aţi gîndi la un alt cumpărător... Vă rog să interpretaţi spusele mele ca pe un sfat personal, mai adăugă el.

— Nu înţeleg! De ce asta? Contractul meu de vînzare este legal! Dacă cumpărătorul a obţinut suma pe care mi-a plătit-o pe cale ilicită, trebuie să-l trageţi pe el la răspundere, nu să-mi creaţi mie probleme cu găsirea altui amator! spuse mirată interlocutoarea.

— Îmi pare rău că vă creem probleme, spuse Apostolescu cu înţelegere, dar aşa se obişnuieşte. Pînă la depistarea moştenitorilor legali ai victimei, noi sîntem obligaţi să le asigurăm drepturile.

— Şi nu le puteţi da maşina mea? întrebă martora privind cu speranţă spre Apostolescu.

— Întrucît maşina n-a fost cumpărată de victimă, rezultă că achiziţionarea ei nu s-a făcut cu ştiinţa acesteia şi, în consecinţă, ea nu poate fi predată moştenitorilor.

— Asta înseamnă o altă alergătură, pentru a obţine anularea contractului? spuse supărată doamna în doliu.

— Pentru asta nu trebuie să vă faceţi probleme, deoarece anularea se face din oficiu, prin dispoziţia Procuraturii. Dar, pentru a nu vă mai reţine, mai am o singură rugăminte la dumneavoastră, să-mi lăsaţi mie actul de vînzare-cumpărare şi vă promit că în următoarele zile am să vi-l înapoiez.

Capitolul XXXI.

DOUĂ AUTOTURISME ACCIDENTATE

După ce martora plecă, iar anchetatorii lăsară cheia de la biroul gazdei lor la ghişeul numărul opt, se îndreptară către ieşire, unde Iosif îi aştepta nerăbdător, să mai demonstreze o dată calităţile maşinii sale.

— Iosif, dă-i drumul în strada C, numărul 12, dar grăbeşte-te încet, că nu mai e zor, spuse Apostolescu, după ce se instală în maşină alături de Olteanu.

— Tovarăşe căpitan, începu discuţia Olteanu, există totuşi o lipsă de concordanţă între constatările noastre şi declaraţia martorilor...

— La ce te referi?

— Dacă Andrei Soculescu a fost ucis acum trei zile, cum a fost posibilă cumpărarea maşinii, cu mai mult de o săptămînă înainte de decesul victimei? Nu rezultă oare, că mobilul pe care l-am presupus noi — jaful — nu mai stă în picioare?

— Nu este exclus să ai dreptate, spuse Apostolescu gînditor. În tot cazul, ceea ce primează acuma, este faptul că l-am încolţit bine pe criminal. Indiferent sub ce formă a obţinut obligaţiile de la victimă, el ne-a declarat că n-are cunoştinţă de faptul că acesta ar fi deţinut o sumă mai importantă de bani. În aceste condiţii, nu văd ce explicaţie, cît de cît plauzibilă, ne-ar putea furniza.

Discuţia lor fu întreruptă de intervenţia lui Iosif, care-i anunţa că au intrat pe strada C.

— În regulă, mergi înainte și oprește cu două case mai departe, spuse Apostolescu.

După ce autoturismul opri, Apostolescu și Olteanu coborîră și se îndreptară spre poarta care purta nr. 12. Ajunși la destinație, văzură o curte împrejmuită cu un gard din plasă de sîrmă, iar în dosul acesteia o construcție mică și dărăpănată, din lemn.

— Cam prăpădit garaj, spuse Olteanu.

— Decît să-ți lași mașina la dispoziția intemperiilor, tot mai bine este la adăpostul unor scînduri, îi răspunse Apostolescu ridicînd din umeri.

Totul părea părăsit și Apostolescu se întreba dacă mai este cazul să intre înăuntru, cînd auzi zgomotul făcut de ciocănitul unei table.

Olteanu se uită semnificativ la Apostolescu și, înălțîndu-se pe vîrfurile picioarelor, își strecură mîna în dosul porții, unde descoperi un zăvor pe care-l trase. După ce deschiseră poarta și pășiră în curte, ocoliră magazia din lemn și în dosul acesteia văzură două mașini. Ambele autoturisme purtau urmele unor accidentări, iar printre ele trebăluiau doi băieți tineri, îmbrăcați în salopete pătate de ulei.

— Bună ziua, spuse Apostolescu adresîndu-se celor doi mecanici. Cu ce vă ocupați?

Unul dintre cei doi, un tînăr în vîrstă de aproximativ douăzeci de ani, cu o claie de păr blond și cu o mutră obraznică și tot atît de murdară ca și salopeta ce-o purta, își scoase capul de sub capota unui Renault 16 care se afla pe butuci și îl măsură cu impertinență din cap pînă în picioare.

— Ghici! catadicsi el să răspundă și, scuipînd printre dinți cu o precizie remarcabilă între pantofii lui Apostolescu, uită de prezența noului venit și își băgă iar capul sub capota autoturismului.

Apostolescu se uită amuzat la Olteanu, apoi se îndreptă către acela care îl desconsiderase. Cînd ajunse lîngă el, băgă mîna sub capotă și, apucîndu-i gulerul salopetei cu două degete, îl trase ușor afară.

— Admițînd că nu sînt ghicitor și că te rog să-mi spui ce învîrtiți pe aici, ce-ai să-mi răspunzi? întrebă Apostolescu întorcîndu-l cu fața spre el.

Între timp își făcuse apariția și cel de-al doilea mecanic, care lucra la un Fiat 1800. Acesta privea intrigat atît la noii veniți cît și la colegul lui, pe care Apostolescu îl ținea de guler ca pe un pisoi.

— Reparăm hîrburile astea, se hotărî să răspundă primul întrebat pe un ton împăciuitor.

— Asta văd și eu, dar nu sînt lămurit asupra cooperativei voastre, deoarece ați uitat, probabil, să puneți firma la poartă?

— Păi... să vedeți, se bîlbîi celălalt, noi lucrăm la „Ciclop" și în timpul liber...

— Mai faceți cîte un ciubuc, așa-i? și fără să mai aștepte răspunsul, întrebă: Cui aparțin aceste mașini?

— Domnului inginer Gheorghiu, răspunse cel pe care Apostolescu îl mai ținea încă de guler.

— Știți cînd vine acest domn Gheorghiu pe aici? întrebă Apostolescu eliberîndu-și prizonierul, care, pentru orice eventualitate, se grăbi să se îndepărteze cu doi pași de el.

— De obicei după ce-și termină serviciu, adică pe la ora patru după-amiază.

— Bine, cînd vine să-i spuneți că l-au căutat doi funcționari de la Consiliul popular, deoarece, începînd cu săptămîna viitoare, aici vor începe lucrările pentru construirea unui bloc de locuințe, și, în consecință, trebuie, pînă atunci, să evacueze acest teren.

În timp ce Iosif pornea mașina spre I.G.M., Apostolescu i se adresă lui Olteanu:

— Dacă marca și numărul mineralogic al Renault-ului corespund cu datele înscrise în contractul de vînzare-cumpărare primit de la martora care și-a vîndut mașina, al cui o fi Fiatul? Ți-ai notat numărul lui?

— Bineînțeles, tovarășe căpitan! răspunse Olteanu.

Capitolul XXXII.

RAPORTARE TELEGRAFICĂ

Era ora douăsprezece, cînd Apostolescu și Olteanu intrară în biroul celui dintîi.

Apostolescu se îndreptă imediat către telefon și, ridicînd receptorul, ceru „Circulația". După ce avu legătura, începu o discuție din care rezulta că dorea să verifice cui aparține autoturismul Fiat, numărul 2 B 133.

— Mai doriți ceva? continuă vocea de la capătul celălalt al firului.

— Da, să-mi comunicați cît mai repede, atît numele proprietarului cît și adresa acestuia, spuse Apostolescu depunînd receptorul în furcă.

În momentul în care închidea telefonul, remarcă pe biroul său un bilețel, prin care Simionescu îl anunța că și-a îndeplinit misiunea. Ridică din nou receptorul și, formînd numărul lui Simionescu, îl pofti la el.

După cîteva minute, acesta își făcu apariția în birou, surîzător și bine dispus ca întotdeauna.

— Să trăiți, tovarășe căpitan... începu el pe un ton deosebit de protocolar.

Apostolescu ridică ochii spre el surprins, deoarece nu-l știa chiar atît de oficial, apoi, crezînd că trebuie să fie iar vreo șotie a colaboratorului său îl întrerupse cu nerăbdare:

— Fără introduceri, raportează scurt ce-ai făcut?

— Fost Getax. Stop! Găsit șofer transportat bărbat miercuri noapte Drumul Taberei — locuința victimei — Drumul Taberei. Stop! Luat șofer dus președinte cooperativă. Stop! Președinte chemat bănuit. Stop! Fără să fie văzut, recunoscut pasager. Stop! Luat declarație șofer. Stop! Terminat raport către șef serv. Stop!

— Stop! Colaborator necuviincios. Stop! Mîncat suflet șef. Stop! Colaborator făcut treabă grozavă. Stop! Șef sever plătește coniac dublu colaborator. Stop! spuse Apostolescu privindu-l plin de satisfacție, în timp ce Olteanu asista amuzat la dialogul telegrafic dintre cei doi ofițeri.

— Pot să mă retrag, tovarășe căpitan? spuse Simionescu mîndru de laconismul raportului prezentat.

— Te felicit, pentru felul în care ți-ai îndeplinit misiunea. Mi-ai furnizat o probă zdrobitoare împotriva criminalului. Poți să te retragi, dar, mai înainte, te rog să-mi lași declarația șoferului. Iar, în timp ce Simionescu îi înmînă o foaie de hîrtie scrisă cu cerneală, continuă: parcă rămăsese să-mi prezinți o notă de plată?

— Notă de plată? întrebă cu un aer nedumerit Simionescu.

— N-ai spus că vrei s-o inviți în oraș pe funcționara care te-a ajutat să afli seria obligațiilor CEC? Dacă ai uitat, cu atît mai bine, îmi rămîne leafa întreagă la sfîrșitul lunii... spuse Apostolescu ridicînd din umeri.

— Am renunţat la asistenţa dumneavoastră financiară, deoarece, pentru doi-trei poli, ar fi aflat întregul I.G.M. că v-am păpat solda. De altfel, tovarăşe căpitan, să ştiţi că este o fată minunată. Deşteaptă şi frumuşică foc...

— Ce părere ai, Georgică, nu simţi un iz de nuntă? i se adresă Apostolescu lui Olteanu, care continua să-i urmărească amuzat pe cei doi ofiţeri.

— Deşi spuneţi că sînt, cîteodată, necuviincios, pentru a vă dovedi respectu-mi faţă de superior, n-am să mă însor decît după dumneavoastră! spuse cu aplomb Simionescu.

Soneria telefonului întrerupse duelul verbal dintre cei doi colegi. Iar în timp ce Simionescu se retrase salutîndu-i, Apostolescu ridică receptorul.

— Da, căpitanul Apostolescu la telefon!... Bravo! Staţi să-mi notez adresa... Acum e în ordine... Mai mult decît perfect, multe, multe mulţumiri... La revedere, spuse anchetatorul încheind convorbirea.

— Aţi vorbit cu „Circulaţia", tovarăşe căpitan? întrebă Olteanu.

— Exact, hai să mai facem o mică plimbare, răspunse Apostolescu sculîndu-se de pe scaunul său.

Capitolul XXXIII.

ÎNCĂ O DOVADĂ

— Nu luăm maşina? întrebă Olteanu cînd ajunseră în stradă.

— Ajungem mai repede pe jos. Tovarăşul Zaharia, proprietarul Fiatului 2 B 133, locuieşte la doi paşi de aici, în strada Polonă.

Într-adevăr, în următoarele minute se aflau în faţa imobilului care purta numărul 19 bis. Era o clădire gen vilă, despărţită de stradă printr-un zid scurt de beton, în care era incastrat un gard metalic din oţel forjat. Apostolescu puse mîna pe clanţa porţii şi încercă s-o răsucească, dar fără nici un rezultat: era încuiată.

— Te pomeneşti că n-o fi nimeni acasă, îşi spuse cu glas tare Olteanu.

— Să sperăm că n-ai dreptate, îi răspunse Apostolescu căutînd cu privirile butonul unei sonerii.

În sfîrşit, îl descoperi ascuns în iedera luxuriantă, care forma o arcadă peste partea superioară a gardului metalic. După ce apăsă pe butonul alămuit al soneriei, se scurseră cîteva minute care le părură fără de sfîrşit. Apostolescu tocmai se pregătea să mai apese o dată butonul soneriei, cînd o voce feminină se făcu auzită, din iederă.

— Ce doriţi?

Un moment, Olteanu privi mirat spre Apostolescu, care, zîmbind, împinse cu mîna iedera ce acoperea butonul soneriei, pentru a lăsa să se vadă grătarul unui interfon.

— Am vrea să stăm de vorbă cu tovarăşul Zaharia, răspunse Apostolescu.

— Cine sînteţi dumneavoastră? întrebă din nou vocea.

— Doi ofiţeri, de la Miliţia judiciară.

— Vă rog să poftiţi! spuse vocea după un moment de ezitare. Se auzi un ţăcănit metalic şi apoi vocea continuă: Vă rog să împingeţi poarta.

Apostolescu se conformă invitației și poarta se deschise, pentru a-i lăsa să intre pe o alee mărginită pe lături de răsaduri de flori.

Nu ajunseră încă la veranda spre care ducea drumul pavat, cînd ușa acesteia se deschise, iar în întîmpinarea lor ieși o femeie, îngrijit îmbrăcată, în vîrstă de aproximativ 60 de ani.

După ce se prezentară, și își exprimară dorința de a discuta cu tovarășul Zaharia, interlocutoarea lor le spuse ridicînd din umeri:

— Îmi pare rău, dar soțul meu nu-i acasă!

— Nu știți, întîrzie mult? întrebă Apostolescu.

— Este plecat la pescuit, așa că pînă diseară nu cred să se înapoieze... Dar despre ce este vorba? adăugă venerabila doamnă.

— Voiam să cer unele relații în legătură cu autoturismul dumneavoastră...

— Care autoturism? Vă referiți la Fiat-ul nostru? Păi l-am vîndut de zece zile, răspunse mirată doamna. În tot cazul, vă rog să poftiți în casă, adăugă ea. Iar în timp ce urcau treptele verandei zise: Dacă ați venit numai pentru autoturism, vă asigur că pot să-mi suplinesc soțul și să vă dau toate relațiile care v-ar putea interesa.

După ce pășiră într-un hol, mobilat în stil florentin, și fură poftiți să ia loc, Apostolescu spuse:

— Doamnă Zaharia, puteți să-mă spuneți, unde se află autoturismul dumneavoastră?

— Cinstit vorbind, nu, deoarece — așa cum v-am mai spus — l-am vîndut....

— Știți numele celui care l-a cumpărat?

— Desigur, un bărbat tînăr și drăguț. Se numea, dacă nu mă înșel, Gheorghiu și era inginer...

— Cu ce sumă l-ați vîndut?

— Cu 45 000 de lei, răspunse doamna, deși pe noi ne-a costat cu mult mai mult și abia îl cumpărasem.... Dar n-am mai avut curajul să-l păstrăm. Știți, plecasem cu autoturismul la niște rude, în provincie, și soțul meu conducea, cînd un cauciuc a explodat... și ne-am trezit într-un stîlp de beton. Norocul nostru că n-aveam viteză, altfel vă dați seama că... n-ar fi avut cine să vă mai relateze cele petrecute. Ne-am speriat atît de tare, încît ne-am hotărît să ne scăpăm cît mai repede de mașină, indiferent de preț. Astfel că, atunci cînd s-a prezentat la noi domnul Gheorghiu pentru a ne cumpăra mașina, n-am ezitat să i-o vindem.

— Puteți să ne spuneți, doamnă, sub ce formă v-a plătit suma convenită pentru cumpărarea autoturismului dumneavoastră?

— Ne-a dat 10 000 de lei în bani lichizi și 35 000 de lei în obligații CEC.

— V-ați supăra dacă v-am ruga să ne arătați obligațiile primite? întrebă Apostolescu nerăbdător să mai adauge o dovadă de culpabilitate la dosar.

— Îmi pare rău, dar soțul meu le-a depus în păstrare la CEC... spuse cu regret doamna. Dar, în fond, de ce doriți să le vedeți? întrebă ea. De altfel, nici nu înțeleg, de ce se amestecă miliția într-o problemă care nici n-o privește? Oare există vreo lege care interzice vînzarea unui obiect care-ți aparține?

— Aveți dreptate, doamnă, spuse pe un ton împăciuitor Apostolescu, miliția nu se amestecă în tranzacțiile dintre particulari decît în cazuri speciale. Cazurile speciale apărînd atunci cînd, într-un fel sau altul, este încălcată legea. Din păcate, în această situație se află afacerea pe care ați încheiat-o cu cumpărătorul autoturismului dumneavoastră....

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, îl întrerupse gazda, privindu-l cu ironie.

— Dacă îmi permiteți, am să vă explic, continuă Apostolescu calm. Există bănuiala că autoturismul dumneavoastră a fost plătit cu bani sustrași de la un om asasinat. Acesta este și motivul pentru care v-am cerut permisiunea de a vedea obligațiile cu care a fost cumpărat Fiat-ul dumneavoastră.

În timp ce Apostolescu își rostea ultimele fraze, gazda care la început discutase pe un ton neutru, acum îl privea perplexă.

— ... Dar ce spuneți dumneavoastră este imposibil.... Domnul Gheorghiu, un bărbat atît de simpatic și drăguț, să ucidă...? Poate că și dînsul a primit obligațiile, la fel ca și noi, de undeva? îngînă ea, într-un amestec de oroare și uimire. Poate vă înșelați?

— Desigur, doamnă, în meseria noastră totul este posibil; de aceea trebuie să fim foarte precauți cînd aducem o acuzație unui bănuit. De altfel, acesta e și motivul pentru care vă deranjăm: trebuie să verificăm în ce măsură bănuielile noastre sînt confirmate sau, poate, infirmate. Vreau, de asemenea, să adaug că, indiferent de rezultatul pe care-l vom obține de la dumneavoastră, domnul Gheorghiu nu va fi absolvit sau învinuit pe baza unei singure probe de culpabilitate, ci prin coroborarea tuturor dovezilor pe care le strîngem. Așa că nu trebuie să aveți reticențe în sprijinul pe care ni-l acordați.

— Vă asigur că n-am nici un fel de rezerve, domnule! Faptul că domnul Gheorghiu mi-a făcut o impresie bună nu exclude posibilitatea ca el să fie, totuși, un om rău. Ba, mai mult, vă fac chiar o mărturisire — deși sînt sigură că mă veți considera cinică —, dacă a comis fapta pe care i-o imputați, să plătească! În această ordine

de idei, vă rog să-mi spuneți în ce fel vă pot fi de folos? spuse doamna cu un aer decis.

— Noi posedăm seria obligațiilor subtilizate de la victima de care vă vorbeam și, dacă am putea să o confruntăm cu cea a valorilor primite de la domnul Gheorghiu, am ști ce avem de făcut...

— De ce nu mi-ați spus de la început că aveți nevoie numai de seria obligațiilor? întrebă zîmbind misterios amfitrioana și făcîndu-le semn cu mîna să aștepte pe locurile lor, se îndreptă către una din ușile care porneau din hol și-i trecu pragul.

— Te pomenești că o fi avînd, totuși acasă obligațiile, îi spuse Olteanu. Dar rămase deziluzionat cînd constată, la înapoierea gazdei lor, că aceasta, în loc să le aducă cîteva sute de obligații, îi înmînă lui Apostolescu o hîrtie împăturită.

— Pentru a putea urmări tragerile la sorți a obligațiilor, mi-am notat seria acestora, spuse ea, în timp ce anchetatorul despăturea grăbit biletul primit.

— Doamnă, mai avem o rugăminte la dumneavoastră — spuse Apostolescu, după ce-și aruncă numai o singură privire asupra cifrelor înșirate ordonat pe hîrtie — să fiți amabilă, în continuare, și să ne dați o declarație, din care să rezulte cu ce sumă ați vîndut mașina și care este seria obligațiilor primite.

— Deci bănuiala dumneavoastră s-a confirmat? întrebă interlocutoarea.

— Într-adevăr, doamnă, răspunse Apostolescu imperturbabil, deși satisfacția apropiatei sale izbînzi nu putea să-l lase rece.

— Cînd aveți nevoie de această declarație?

— Afacerea care ne-a adus la dumneavoastră trebuie terminată astăzi. De aceea — cu speranța că nu veți con-

sidera că abuzez prea mult de bunăvoința dumneavoastră — vă rog s-o scrieți chiar acum în prezența noastră.

Fără să mai facă vreun comentariu, femeia se îndreptă către masa de lucru din hol. Se instală pe fotoliul de la birou și, după ce scoase o coală de hîrtie dintr-un sertar, luă un stilou din trusa etalată pe un stativ și începu să scrie. După cîteva minute, se ridică de la birou și, apropiindu-se de Apostolescu, îi întinse o coală de hîrtie, acoperită cu un scris mărunt și ordonat.

— Perfect, doamnă! spuse Apostolescu după ce parcurse repede declarația martorei. Vă mulțumesc pentru sprijinul acordat.

— N-aveți pentru ce, nu mi-am făcut decît datoria, răspunse doamna.

După ce amfitrioana lor îi conduse pînă la poartă, unde își luară rămas bun, cei doi anchetatori — mai bine dispuși ca oricînd în ultimele trei zile — se îndreptară către I.G.M.

Capitolul XXXIV.

PROCURORUL ÎȘI DĂ ASENTIMENTUL

Primul lucru pe care-l făcu Apostolescu după ce intră în biroul său a fost să-i dea un telefon procurorului Pastia. Acesta fiind însă plecat într-o anchetă, rugă pe secretara procurorului să-l anunțe că l-a căutat și-l roagă să-i dea un telefon cînd se înapoiază.

— Tovarășe căpitan — deschise discuția Olteanu, după ce superiorul său termină convorbirea —, considerați că jocurile au fost făcute și misiunea noastră va lua sfîrșit după arestarea lui Gheorghiu?

— În linii mari da, deoarece am obținut trei probe de prim ordin împotriva bănuitului, care astfel deveni învinuit. Totuși, continuă îngîndurat Apostolescu, dacă în ceea ce privește uciderea Elenei Soculescu, cunoaștem oarecum mecanismul crimei și posedăm suficiente probe, pentru a dovedi culpabilitatea lui Gheorghiu..., în schimb, n-avem nici cea mai mică idee asupra felului în care a fost comisă uciderea lui Andrei Soculescu. Asta ca să nu mai vorbim de totala lipsă de probe...

— Bine, dar noi am admis că ambele crime au fost comise de aceeași mînă! În această situație, cine a ucis-o pe Elena Soculescu l-a ucis și pe soțul ei. Nu?

— Ceea ce am admis, ca posibil era numai un rezultat ipotetic al constatărilor noastre! Faptul că între cele două victime a existat o legătură strînsă și că, în modul de realizare a ambelor omucideri, exista ceva comun — și anume tendința de a se comite două crime perfecte — nu constituie o probă pentru punerea sub acuzare a lui Gheorghiu pentru ambele crime. Eu unul n-aș avea curajul să-i cer unui procuror să-l pună sub acuzare pentru uciderea lui Andrei Soculescu... spuse Apostolescu ridicînd din umeri.

— Tovarășe căpitan, insistă Olteanu, dar faptul că obligațiile sustrase de la Andrei Soculescu au trecut prin mîna bănuitului — și pentru asta avem declarațiile celor doi vînzători de autoturisme — nu constituie oare o probă de vinovăție?

— Da și nu, răspunse sceptic Apostolescu.

— Cum vine asta? întrebă Olteanu privindu-și superiorul neîncrezător.

— Am vrut să spun că, datorită acestor obligații, voi putea să-l conving pe procurorul Pastia să ne semneze un mandat de arestare, pe termen de 24 de ore. Dar, în

același timp, voiam să-ți spun că circulația acestor obligații, de la Andrei Soculescu la vînzătorii de autoturisme — prin mijlocirea bănuitului nostru —, nu constituie o probă a vinovăției lui Gheorghiu... După cum ai remarcat chiar dumneata, victima a fost ucisă acum trei zile, iar tranzacția de vînzare — cumpărare a autoturismelor s-a făcut cu cel puțin o săptămînă mai înainte! În aceste condițiuni, mobilul pe care l-am luat noi în considerare — jefuirea obligațiilor — nu mai are obiect.

— ... Deoarece, dacă victima ar fi fost într-adevăr prădată de obligații, trebuia să depună o plîngere autorităților, și cum n-a făcut-o... Da, aveți dreptate, tovarășe căpitan, mobilul — jaf — este într-adevăr, discutabil...

— Cred că lucrurile nu trebuie luate chiar atît de simplist! Eu am căutat să demonstrez că jaful poate fi exclus, dar mobilul în sine — subtilizarea obligațiilor — rămîne verosimil deocamdată.

— Nu vă înțeleg, tovarășe căpitan.

— Dar e simplu, Georgică! Amintește-ți că la cea de a doua depoziție a sa Gheorghiu ne-a declarat că nu are cunoștință de vreo sumă mai importantă de bani cîștigată sau aflată în posesia lui Andrei Soculescu. Realitatea demonstrează însă că el este acela care a vehiculat premiul victimei... De ce a negat că are cunoștință despre premiul lui Soculescu dacă nu pentru a și-l însuși? Plecînd de la faptul că nimic n-a fost lăsat la voia întîmplării în realizarea celor două asasinate, de ce am crede că a uitat tocmai de folosul pe care trebuia să-l obțină din acțiunea sa? Nu, mobilul rămîne același. Obligațiile! Ceea ce apare însă mai nou pentru noi este faptul că obținem încă o precizare, victima n-a fost jefuită sau furată, ci — după toate probabilitățile — a încredințat cu bună-știință valorile sale criminalului. Iar criminalul, atunci cînd s-a apropiat momentul, în care trebuia să-i restituie valorile, a ales calea suprimării creditorului...

În acel moment, telefonul începu să sune cu insistență și Apostolescu se întrerupse pentru a ridica receptorul.

— Să trăiți, tovarășe procuror, eu sînt!... Da, tovarășe procuror, am noutăți... Exact, am dovada vinovăției lui Gheorghiu.... Concret, posed declarațiile unor cetățeni care i-au vîndut două autoturisme și au fost plătite cu obligațiile ce au aparținut victimei... Vă mulțumesc pentru felicitări, dar posed o probă și mai puternică, un șofer de la Getax l-a transportat cu mașina în apropierea locuinței Elenei Soculescu, în noaptea și ora aproximativă a decesului acesteia... Sigur, l-a recunoscut și ne-a dat o declarație în acest sens... Acum plec spre dumneavoastră, spuse Apostolescu și închise telefonul.

— E în ordine, Georgică, hai să luăm de la Pastia ordinul de percheziție și mandatul de arestare.

Capitolul XXXV.

ARESTAREA

— Dă-i drumul, repede, spre Procuratură! spuse Apostolescu șoferului, în timp ce se aruncau în mașina lui Iosif.

Autoturismul demară în trombă. După o sută de metri de rulare, indicatorul vitezometrului se ridică, pentru a doua oară în acea zi, la 140 de kilometri pe oră.

În următoarele minute, Apostolescu și Olteanu se aflau în biroul procurorului Pastia. Acesta, fiind edificat asupra situației — prin expunerea făcută de Apostolescu la

telefon —, completase între timp cele două formulare solicitate.

— La ce oră ne vedem, căpitane? întrebă Pastia în timp ce-i înmîna mandatul de arestare și ordinul de percheziție.

— Acum este ora două, spuse Apostolescu consultîndu-și ceasul brățară; cred că la ora trei vom fi înapoi la I.G.M.

— Perfect! Vă doresc succes, mai adăugă Pastia, în timp ce Apostolescu și Olteanu părăseau încăperea.

Autoturismul își reluă cursa drăcească, de astă dată spre cooperativa unde lucraseră cele două victime.

Cînd mașina se angajă pe strada unde-și avea sediul cooperativa, Apostolescu îi atrase atenția șoferului:

— Iosif, nu mai semnaliza cu sirena și oprește mașina la vreo 30 de metri de cooperativă, pentru a ne da jos, apoi vii ușor după noi și oprești la intrare, unde ne aștepți. S-a înțeles?

— Am înțeles, tovarășe căpitan, răspunse șoferul oprind Mercedesul la distanța indicată.

După ce coborîră din mașină, se apropiară degajați de poartă și intrară în incinta cooperativei, spunînd portarului că merg la președinte.

Viorica îi privi surprinsă, apoi se ridică de pe scaunul ei și veni zîmbitoare în întîmpinarea lor.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea de a revedea pe domnii detectivi? întrebă ea, în timp ce noii sosiți îi sărutau mîna.

— Datoria, drăguțo, datoria... Apropo, Viorica, este cineva în biroul în care am stat? întrebă grăbit Apostolescu.

— Da, vicepreședintele, s-a înapoiat și lucrează înăuntru... Dar, dacă vreți să rămîneți mai mult timp aici, vă stă la dispoziție biroul președintelui, care e plecat la

o consfătuire și mi-a lăsat vorbă că astăzi nu mai dă pe aici.

— Perfect! În timp ce noi ne instalăm înăuntru, dă-i un telefon lui Gheorghiu și spune-i că-l cheamă președintele. Bineînțeles, fără să-i vorbești de prezența noastră.

— Dacă vrei tu așa...? răspunse Viorica contrariată.

— Și încă ceva — adăugă Apostolescu, în timp ce intrau în cabinetul președintelui —, ai grijă să nu ne mai deranjeze nimeni.

Cîteva minute mai tîrziu, Viorica își făcu din nou apariția și le spuse, din ușă, că Gheorghiu a fost anunțat și că în următoarele minute va fi acolo.

Într-adevăr, nici nu închisese bine ușa Viorica și se auzi o ciocănitură ușoară.

Apostolescu îi făcu semn lui Olteanu să se posteze după ușă, apoi ridică vocea, spuse: „intră".

Cînd Gheorghiu, dădu cu ochii de Apostolescu, rămase surprins, ezită cîteva zecimi de secundă, apoi pătrunse în birou.

— Ce plăcere nesperată! exclamă el, arborînd un zîmbet de jovialitate forțată. După ce intră, se întoarse spre ușă cu intenția s-o închidă, dar Olteanu îl scuti de oboseală și o închise el, rămînînd cu spatele la ușă și cu ochii pe noul venit.

— Vă rog să luați loc, îl invită cu sobrietate Apostolescu.

— Mi s-a spus că sînt chemat de tovarășul președinte, dar nu-l văd? spuse Gheorghiu, fără să țină seama de invitația anchetatorului.

— Nu președintele v-a chemat, ci eu. Dar de ce nu vreți să luați loc pe scaun?

— Sînt foarte grăbit și n-am timp de pierdut. Vă rog să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos...?

— Dacă sînteţi atît de grăbit, cu atît mai bine! Nici eu n-am timp de pierdut, aşa că trec direct la problema pentru care v-am invitat aici. În numele legii, vă arestez, sub învinuirea de omucidere premeditată a familiei Soculescu! Şi, făcîndu-se că nu observă uimirea şi indignarea acestuia, continuă: De asemenea, sînt nevoit să vă atrag atenţia că orice încercare de a împiedica exercitarea mandatului meu, mă va obliga să folosesc forţa...

— Probabil că glumiţi? spuse Gheorghiu încercînd să se domine. N-am nici un amestec în uciderea familiei Soculescu...

— Dacă veţi considera că acuzaţiile mele nu corespund realităţii, aveţi tot dreptul să vă disculpaţi în faţa procurorului. În acest context, continuă Apostolescu, vă întreb dacă sînteţi de acord să ne însoţiţi de bună voie, sau trebuie să vă pun cătuşe?

— E caraghios ce spuneţi! Bineînţeles că nu sînt dispus să mă lupt cu dumneavoastră! Mai ales că n-am de ce? Asta nu înseamnă că am să trec cu vederea purtarea dumneavoastră abuzivă... Am să vă dau în judecată, pentru calomnie...

— Repet, pentru orice nemulţumire — asupra acuzaţiei pe care v-am adus-o sau asupra felului în care vă anchetez — sînteţi liber să vă adresaţi justiţiei. Şi acum să mergem, spuse Apostolescu îndreptîndu-se spre uşă şi deschizînd-o.

Cînd ieşiră din anticameră, Apostolescu le făcu semn însoţitorilor săi să aştepte şi îndreptîndu-se spre Viorica îi spuse:

— Tovarăşul Gheorghiu vine cu noi pentru a ne da cîteva relaţii... apoi, fără să vadă ceilalţi, îi spuse în şoaptă: „După amiază aşteaptă telefonul meu, astăzi sărbătorim împreună terminarea afacerii".

Capitolul XXXVI.

PERCHEZIŢIA

După ce urcară în maşină, Apostolescu îi ceru şoferului să-i ducă la locuinţa însoţitorului lor.

Auzind destinaţia indicată şoferului, Gheorghiu îşi exprimă mirarea:

— Dar ce doriţi să faceţi la mine acasă?

— O mică percheziţie...

— Mă opun! Asta-i violare de domiciliu...

— Nu vă mai faceţi sînge rău, avem ordin de percheziţie, răspunse imperturbabil Apostolescu. De altfel, pentru înlăturarea oricărui dubiu, din partea dumneavoastră, vă rog să vă uitaţi la împuternicirea mea, continuă el întinzîndu-i două imprimate completate cu cerneală, semnate şi parafate. Primul este mandatul de arestare şi al doilea ordinul de percheziţie...

— Asta înseamnă că şi procurorul, care a semnat aceste acte, va trebui să dea socoteală pentru uşurinţa cu care s-a lăsat angrenat în înscenarea pe care aţi pus-o la cale, spuse inculpatul după ce-şi aruncă o privire fugară pe cele două imprimate şi i le restitui lui Apostolescu.

— Credeţi că aş avea vreun interes să aduc astfel de acuzaţii unui nevinovat? întrebă placid Apostolescu.

— Bineînţeles, răspunse enervat Gheorghiu, vă trebuie un vinovat şi, pentru că n-aţi fost capabili să-l găsiţi pe adevăratul făptaş, m-aţi ales pe mine... desigur, cu scopul de a vă convinge superiorii că sînteţi un bun poliţist!

Considerînd că n-a sosit momentul să-şi folosească atuurile, se abţinu de la continuarea dialogului. În îndelungata sa activitate de combatere a infracţiunilor, reuşise

să cunoască psihologia inculpaţilor. „Probabil că el va interpreta tăcerea mea drept o slăbiciune, iar acuzaţia pe care i-am adus-o, un bluf. Cu atît mai bine, se va autolinişti, şi cu cît va fi mai sigur pe el, cu atît va fi mai scurt drumul mărturisirii..." — îşi spuse Apostolescu privind în tăcere pietonii pe care îi depăşeau în goana maşinii.

Cînd Mercedesul ajunse la destinaţie, Apostolescu coborî de lîngă şofer şi, ocolind maşina, deschise uşa din spate pentru a coborî Gheorghiu, urmat de Olteanu.

— Vreţi să fiţi amabili să descuiaţi uşa? întrebă Apostolescu cînd ajunseră în faţa apartamentului locuit de Gheorghiu.

Fără să răspundă, Gheorghiu îşi strecură mîna în buzunar şi, scoţînd o legătură de chei, alese una pe care o băgă în broasca uşii şi deschise.

Cînd intrară în hol, Apostolescu îl invită să asiste la efectuarea percheziţiei. Inculpatul însă, după ce-i aruncă o privire de superioritate, nu catadicsi să răspundă. Ceea ce nu-l împiedică pe detectiv să sesizeze că, în ciuda dezinvolturii afişate cînd se aşeză într-un fotoliu, Gheorghiu le supraveghea toate mişcările.

Trecuseră aproape trei sferturi de oră de cînd efectuau percheziţia, fără să fi găsit ceva interesant.

După ce terminară cu cele două camere de locuit, Apostolescu se îndreptă spre camera de baie. Aici, aruncînd o privire circulară, constată că singurul obiect care ar fi putut constitui o ascunzătoare era micul dulăpior de medicamente de pe perete. Se apropie de el şi trase uşor de mînerul uşiţei, apoi mai tare, dar degeaba, era încuiată. Privi nedumerit spre uşiţa care-i rezista, apoi îşi spuse: „Ceea ce conţine de obicei un astfel de dulăpior este destinat, în exclusivitate, primului-ajutor.

Atunci de ce trebuie să fie încuiat cu cheia? Mai ales că, locuind singur, nimeni n-ar putea avea acces la conţinutul lui?" Se decise brusc şi, înapoindu-se în hol, i se adresă lui Gheorghiu:

— Vă rog să-mi daţi cheia dulăpiorului de medicamente.

După o scurtă ezitare, care nu-i scăpă lui Apostolescu, Gheorghiu se ridică din fotoliu şi-l acompanie în camera de baie. Aici, îşi scoase legătura de chei şi după ce alese una mică o introduse în broasca dulăpiorului şi deschise. În timp ce se retrăgea, pentru a-i permite lui Apostolescu să se apropie de dulăpiorul descuiat, spuse cu ironie:

— Sigur că aveţi timp de pierdut, doar leafa merge, oricum...

Fără să-i răspundă, începu să privească diferitele sticluţe, flacoane şi tuburi cu medicamente ce i se etalau în faţă. În timp ce se întreba dacă merită să-şi irosească timpul cu conţinutul dulăpiorului, văzu prin oglinda lavoarului cum Gheorghiu, stînd în uşa camerei de baie, îl supraveghea cu interes şi îngrijorare parcă. Contemplînd diferitele produse farmaceutice din faţa sa, mintea îi lucra cu repeziciune: „Primo, un dulăpior încuiat fără justificare şi secundo, de ce acordă atîta atenţie faptului că-i privesc medicamentele? Nu-i nimic, chiar dacă nu ştiu eu, probabil că ştie el! Deci merită să aflu şi eu ce ştie el" — îşi spuse Apostolescu şi începu să verifice cu minuţiozitate conţinutul dulăpiorului. Examina atent fiecare produs pe care-l scotea din dulăpior, apoi îl punea în lavoar. Toate flacoanele fuseseră transferate în lavoar, fără să găsească nimic interesant. „Şi totuşi ceva nu se învîrteşte rotund" — îşi zise el gînditor văzînd un zîmbet de triumf pe faţa lui Gheorghiu. Deo-

dată realiză ce trebuia căutat. Începu să pună înapoi, în dulăpior, sticluțele și flacoanele pe care le scosese mai înainte. Cînd ajunse la tuburile cu medicamente, le aplică un tratament diferit. Fiecare tub pe care-l băgă în dulap era în prealabil desfăcut și răsturnat în palmă. Penultimul tub care-i mai rămăsese de controlat conținea — după etichetă — aspirine. Lăsă să-i cadă în palmă cele 10—12 pastile care se aflau acolo, dar, cînd vru să facă operațiunea inversă și să le strecoare înapoi, ceva îi atrase atenția. Pastilele de deasupra — deși nu se deosebeau ca dimensiuni de celelalte — aveau ca simbol o linie mediană și un punct, iar ultimele trei erau marcate cu două cercuri concentrice.

— Ce medicament este acesta? întrebă Apostolescu întorcîndu-se spre Gheorghiu, care, stînd în ușă, continua să-l supravegheze cu încordare.

Acesta, cu o bunăvoință neașteptată, se apropie și, privind pastilele din mîna lui Apostolescu, spuse cu convingere:

— Sînt aspirine!

— De ce au simboluri diferite?

— Unele sînt indigene, iar celelalte Bayer! Avînd aceeași destinație, le-am pus într-un singur flacon pentru a nu le rătăci, răspunse Gheorghiu ridicînd din umeri.

— S-ar putea să aveți dreptate, totuși, pentru a avea conștiința curată, le voi da spre analiză la laboratorul criminalistic...

— Dar de ce? Doar vă spun că sînt aspirine... insistă el.

— Ca să vă spun adevărul, spuse Apostolescu privindu-l drept în ochi, eu nu exclud posibilitatea ca aceste pastile să fie, de exemplu, un drog sau mai exact un soporific puternic!

Gheorghiu rămase interlocat, iar fața i se făcu lividă. Pentru prima oară Apostolescu putu vedea în ochii interlocutorului că este cuprins de teamă, o teamă morbidă.

— Ce, ce vreți să spuneți? De ce să fie altceva decît aspirine? reuși acesta să spună, pentru a para neliniștea care începuse să-l domine.

— Oare chiar aveți nevoie de explicațiile mele? spuse anchetatorul cu ironie, în timp ce, jucînd tubul cu aspirine în palmă, ieși din baie.

Cînd păși în hol, se auzi strigat de Olteanu, care pînă atunci făcuse percheziție în bucătărie și cămară.

— Ce-i, Georgică? întrebă bine dispus Apostolescu.

— Tovarășe căpitan, spuse Olteanu arătîndu-i o cutie pentru pantofi, pe fundul căreia se vedea ceva asemănător cu un mic aparat de radio cu tranzistori, drăcia asta era ascunsă sub o pereche de pantofi vechi, mă întreb de ce?

Apostolescu se uită și el intrigat în cutie, apoi băgă mîna înăuntru și scoase, cu multă precauție, obiectul care atrăsese atenția colaboratorului său. Nu era mai mare ca două pachete de țigări puse alături și avea o husă din piele, pe care era imprimat cu litere aurii: „Sony" — made in Japan. În afară de cîteva butoane, se putea vedea un cadran circular cu aspect de ceasornic. Scoțîndu-l din învelitoarea de piele, remarcă că obiectul este făcut din două carcase, una argintie — pe care erau montate butoanele și cadranul circular —, iar cealaltă dintr-un material transparent asemănător cu plexiglasul; ambele capace erau ciobite și crăpate.

Privind prin carcasa transparentă, Apostolescu remarcă două discuri mici, legate între ele cu ceva asemănător unui fir de ață. Îl întoarse din nou pe cealaltă parte și, ridicînd din umeri, se pregăti să-l bage înapoi

în husa de piele. Cînd atenția îi fu reținută de cadranul circular. „În definitiv, ce hram poartă un ceas deșteptător la un aparat de radio"? — își spuse el gînditor. Privirea lui continua să examineze cadranul care-l intrigase. Deodată, într-o fracțiune de secundă, își dădu seama de importanța descoperirii făcute de Olteanu. Indicatoarele de timp erau oprite la ora trei și cincisprezece minute — adică ora cînd se declanșase incendiul din locuința lui Andrei Soculescu —, iar indicatorul pentru declanșarea mecanismului de alarmă arăta ora douăsprezece.

Fără să-și exteriorezeze gîndurile, Apostolescu băgă aparatul în husa de piele din care-l scosese cu puțin mai înainte. După ce termină cu această operațiune, apăsă tacticos pe cele două capse care închideau capacul husei, ceea ce-i permise să remarce că de una dintre ele atîrna o bucățică de ață verde, al cărui capăt liber avea o culoare mai închisă.

— Te felicit pentru descoperirea făcută! îi spuse el lui Olteanu. M-ai secondat cu mult succes în dezlegarea misterului care a înconjurat „sinuciderea" familiei Soculescu.

Olteanu, care nu reușise să realizeze importanța obiectului găsit, ar fi vrut să-l întrebe de ce este felicitat, dar se abținu. De față era și inculpatul și poate că aprecierea făcută de superiorul său era numai o manevră tactică.

— Era singurul lucru pe care nu-l puteam înțelege în această afacere — continuă Apostolescu întorcîndu-se spre Gheorghiu, care îl supraveghiase fără să-și mai poată disimula teama ce-l cuprinsese —, dar acum... Acum, sînt complet edificat! Să mergem! spuse el după

ce terminară cu împachetarea și sigilarea obiectelor care le reținuse atenția.

Capitolul XXXVII.

ULTIMUL INTEROGATORIU

Cînd Apostolescu și însoțitorii săi intrară în încăpere, procurorul Pastia — care îi aștepta în biroul căpitanului de aproape o oră — stătea în picioare lîngă fereastră și privea în stradă fumînd de zor. Era atît de adîncit în gînduri, încît își dădu seama că nu mai este singur abia după ce Olteanu închise ușa cu zgomot, în spatele lor. Făcu o piruetă scurtă pe călcîie și privirea sa întrebătoare și plină de nerăbdare căută să ghicească pe chipul impasibil al colaboratorului său rezultatul obținut. Nervozitatea lui Pastia se datora răspunderii pe care și-o luase semnînd mandatul pentru arestarea unui bănuit numai pe baza afirmațiilor anchetatorului. Cînd lucra însă cu Apostolescu, devenea mai puțin exigent. Sau, mai precis, nu putea rezista puterii persuasive a acestuia. Cu toată încrederea pe care o avea în Apostolescu, încredere acumulată în munca lor comună de ani de zile, acum se simțea stăpînit de incertitudine: „Dacă am dispus arestarea unui nevinovat?... De data asta am încurcat-o precis. Ia uită-te la Apostolescu ce mutră plouată are"...

În fond, Apostolescu nu avea nici un motiv să fie supărat, dar dacă așa îl vedea procurorul...?!

— Să trăiți! spuse Apostolescu dînd cu ochii de Pastia.

Tonul plin de încredere al căpitanului avu un efect miraculos asupra procurorului. Figura sa încordată, în așteptarea rezultatului, se destinse.

— Bună, căpitane! Ce mai faci? întrebă Pastia pe un ton neutru.

Apostolescu ştia însă că formula de politeţe pe care i-o adresase procurorul era voalată, datorită prezenţei inculpatului. În condiţii normale ea ar fi fost lapidară şi s-ar fi redus numai la întrebarea: „Ce-ai făcut?"

— Mă simt foarte bine, răspunse Apostolescu pentru a-i înlătura neliniştea.

— Dînsul este procurorul care a semnat mandatul pentru arestarea mea? interveni Gheorghiu înfuriat.

— Vă rog să-mi scuzaţi lipsa de politeţe, spuse cu ironie Apostolescu, tovarăşul procuror Pastia şi... asasinul familiei Soculescu...

— Protestez! exclamă indignat acuzatul. Tovarăşe procuror, aţi fost indus în eroare şi aţi aprobat, prin semnătura dumneavoastră, arestarea unui nevinovat...

Văzînd din nou urme de incertitudine în ochii lui Pastia, Apostolescu consideră că este de datoria lui să-l scoată din dilemă:

— Tovarăşe procuror, dacă sînteţi de acord, propun să luăm loc şi să trecem la discutarea cazului.

— Vă rog să luaţi loc cu toţii, spuse Pastia pe un ton rezervat.

Dar, în momentul cînd luă loc pe scaun, Apostolescu îşi aminti că înainte de a începe interogatoriul mai are o treabă de pus la punct şi, ridicîndu-se în picioare, spuse:

— Tovarăşe procuror, vă rog să-mi permiteţi să lipsesc cîteva minute.

Cum ieşi pe culoar, se îndreptă grăbit către biroul lui Simionescu. Fără să mai bată la uşă, deschise uşa şi îşi văzu colaboratorul cufundat în citirea unui dosar.

— Ascultă, Simionică, i se adresă Apostolescu, am nevoie de un băiat deştept...

— Îmi pare rău, tovarăşe căpitan... dar aţi greşit biroul. Poate ar trebui să încercaţi în altă parte...

— Cel mai trist lucru e că ai dreptate! răspunse pe acelaşi ton Apostolescu. Dar nu face nimic, pentru ce am nevoie... e bun şi unul ca tine. Ia chestiile astea — continuă Apostolescu înmînîndu-i pastilele şi aparatul cu tranzistori — şi du-le la laboratorul criminalistic. După ce obţii buletinul de analiză al pastilelor, te duci — trăsnet — la doctorul Dumitriu şi după ce i-l arăţi îl întrebi dacă are să-mi comunice ceva. În timp ce laboratorul face analizele chimice ale compoziţiei, tu nu-mi pierzi timpul, ci duci aparatul ăsta la secţia electronică şi-i spui căpitanului Preotu că-l rog să facă o imprimare pe bandă normală. După ce ai discutat cu Dumitriu şi ai băgat banda pe care ţi-o dă Preotu într-un „mag", te înfiinţezi la mine în birou. E clar?

— E clar, să trăiţi! Tot în legătură cu dublul asasinat?... întrebă Simionescu pe un ton confidenţial.

— Da, şi, dacă neprevăzutul nu-şi bagă codiţa, sper că astăzi vom încheia dosarul, răspunse Apostolescu îndreptîndu-se spre biroul lui.

După ce se instală din nou pe scaunul său, lîngă ceilalţi trei interlocutori, i se adresă lui Pastia:

— Pot începe discutarea cazului, tovarăşe procuror?

— Te rog, îl invită acesta.

— Domnule Gheorghiu, recunoaşteţi că aţi ucis în mod premeditat pe Andrei şi Elena Soculescu? întrebă Apostolescu.

— Nu, nu recunosc! Asta-i o minciună sfruntată! exclamă inculpatul cu indignare.

— În cazul în care negați acuzația pe care v-am adus-o, singura cale care-mi rămîne este administrarea probelor de vinovăție! Înainte de a începe interogatoriul, țin să menționez că, din acest moment, tot ce veți spune va putea fi folosit pentru incriminarea dumneavoastră...

— Vă pierdeți timpul de pomană! Pe mine nu mă puteți intimida cu astfel de forme! îl întrerupse Gheorghiu cu bruschețe.

— N-am urmărit să vă intimidez, răspunse placid Apostolescu, ci numai să vă atrag atenția că, în cazul în care vă dovedesc culpabilitatea, sînteți pasibil — în conformitate cu art. 276, alineatul b și d din Codul penal — la o pedeapsă între 15 și 20 de ani închisoare sau... pedeapsa capitală. Și, mai înainte de a-i da posibilitatea inculpatului să protesteze din nou, îl întrebă: vă mai amintiți ce mi-ați răspuns acum trei zile, cînd v-am întrebat dacă aveți cunoștință de faptul că Andrei Soculescu ar fi cîștigat o sumă importantă de bani, de exemplu la Loto?

— Ce vă răspund și acuma! Nu știu nimic despre această problemă!

— În noaptea de marți spre miercuri, cînd a fost ucis Andrei Soculescu, ne-ați declarat că, atunci cînd ați părăsit victima, la ora unsprezece noaptea, aceasta mai era încă în viață...

— Asta susțin și acum! interveni inculpatul.

— Vă rog să nu mă mai întrerupeți pînă nu formulez întrebarea! spuse cu asprime Apostolescu, apoi continuă: Aproximativ jumătate de oră după miezul nopții ați ajuns la amica dumneavoastră, Lili Nițescu, unde ați rămas toată noaptea; acum, vă rog să-mi precizați ce ați înțeles prin toată noaptea? Mai exact, pînă la ce oră ați rămas la amica dumneavoastră?

— Întrebarea dumneavoastră e fără sens... spuse Gheorghiu privind intrigat.

— Sensul îl apreciem noi, iar dumneavoastră sînteți obligat să răspundeți. Repet, pînă la ce oră ați rămas la Lili Nițescu?

— Pînă la ora șase dimineața, răspunse în silă interlocutorul.

— Bine, să mergem mai departe, spuse Apostolescu. Ce ați făcut în noaptea de miercuri spre joi?

— V-am mai spus! În jurul orei opt seara am fost la amica mea, Lili Nițescu, unde am rămas pînă la ora cînd plec de obicei la serviciu, adică șase, șase și un sfert.

— Și pînă la ora opt seara, cînd ați ajuns la amica dumneavoastră, unde v-ați petrecut timpul?

— Tovarășe procuror, acest interogatoriu este exasperant! exclamă indignat Gheorghiu. Tovarășul căpitan mi-a mai pus aceste întrebări și acum două zile.

— Tovarășul căpitan Apostolescu dorește să răspundeți din nou la aceste întrebări, deoarece eu n-am fost de față la primele dumneavoastră depoziții. Ținînd seama de faptul că această procedură este impusă de legislație, vă rog să fiți înțelegător și să răspundeți la toate întrebările care vi se pun, răspunse Pastia.

De fapt, dintre cei trei interlocutori ai lui Apostolescu numai Pastia știa — din colaborările sale anterioare cu căpitanul — că interogatoriul invinuitului încă nu începuse. Întrebările pe care le punea Apostolescu aveau drept scop să precizeze depozițiile anterioare ale învinuitului, pentru a-i contracara eventualele retractări. Iar felul, aparent, dezorganizat în care conducea interogatoriul urmărea să-l deconcerteze și să-l împiedice pe invinuit să prevadă din ce direcție vor veni întrebările demascatoare.

Dacă, cineva l-ar fi întrebat pe Olteanu, ce părere are despre interogatoriul pe care-l conducea Apostolescu, n-ar fi ezitat să răspundă: „În decursul anchetei a dat dovadă de mult fler și perspicacitate, dar, în ceea ce privește interogatoriul, se dovedește ageamiu. În loc să-l contrazică pe învinuit cu elementele pe care le deține, se bîlbîie, se bîlbîie pur și simplu".

— Dacă considerați că este necesar să-mi repet răspunsurile, n-am de ales, spuse Gheorghiu ridicîndu-și resemnat umerii. În realitate gîndea însă că, deși Apostolescu făcuse descoperiri importante în apartamentul său, nu sesizase importanța acestora, așa că nu va trece mult timp și va pleca acasă, însoțit, bineînțeles, de scuzele de rigoare ale procurorului.

— Vă rog, din nou, să-mi spuneți ce ați făcut miercuri seara pînă ați ajuns la Lili Nițescu? își repetă Apostolescu întrebarea.

— Am plecat de acasă pe la ora șapte seara, iar pînă la ora opt, cînd am ajuns la amica mea, am făcut cîteva cumpărături.

— Ce fel de cumpărături?

— Cîteva delicatese și o sticlă de vermut...

— Deci numai produse alimentare?

— Exact! răspunse sarcastic Gheorghiu.

— În ce magazine v-ați făcut cumpărăturile?

— Numai la „UNIC".

— Într-alt magazin n-ați mai intrat?

— Nu, altfel v-aș fi spus-o!

— Nici chiar într-un magazin cu articole de sport?

— Trebuie să mai repet încă o dată că, exceptînd „UNIC-ul", n-am mai intrat în alt magazin?

— Nu, nu este nevoie. Rețin că n-ați intrat într un magazin de articole sportive. Ceea ce, trebuie să recu-

nosc, mi se pare curios, deoarece există cineva care susține că în ziua respectivă, între orele șapte și opt seara, v-a văzut intrînd în magazinul cu articole sportive de la Sf. Gheorghe...

— Este o minciună! îl contrazise inculpatul.

— ... Și mai susține că ați cumpărat de acolo o coardă de nylon...! continuă Apostolescu, fără să țină seama de protestul inculpatului.

— Repet, este o minciună sau poate o înscenare...

— Domnule Gheorghiu, v-am vizitat astăzi garajul și, cu această ocazie, am constatat că, în afară de autoturismul dumneavoastră, mai posedați încă două mașini. Puteți să-mi spuneți cu ce scop le-ați achiziționat?

— Încep să înțeleg din ce în ce mai puțin! Ce doriți? Sînt acuzat de omor sau de speculă?

— Vă rog să răspundeți la întrebarea tovarășului căpitan, interveni Pastia.

— Le-am achiziționat deteriorate, pentru a le revinde după repararea lor. Deci atîta timp cît depun o muncă pentru recondiționarea lor, nu pot fi acuzat de speculă! spuse sfidător Gheorghiu.

— De unde ați avut bani pentru cumpărarea lor? întrebă Apostolescu privindu-l pătrunzător.

— Dacă considerați că am furat banii, dovediți-o! exclamă Gheorghiu după o scurtă ezitare.

— Ce sumă ați plătit pentru cumpărarea celor două autoturisme? întrebă Pastia.

— M-au costat 85000 de lei, răspunse Gheorghiu.

— Vă rog să ne spuneți de unde ați avut această sumă? întrebă din nou Pastia.

— Am economisit-o din salariul meu.

— Cred că nu mai este nevoie să vă amintesc de existența unei legi care vă obligă să justificați toate

valorile asupra cărora există bănuiala că provin pe căi ilicite?

— Într-adevăr, nu e nevoie să-mi amintiţi! cunosc această lege... dar nu mă simt afectat de prevederile ei!

— Reţin că suma plătită vînzătorilor pentru cele două autoturisme provine din economiile realizate din salariul dumneavoastră? îşi reluă Apostolescu interogatoriul.

— Întocmai! răspunse înţepat Gheorghiu.

— În acest caz, vă rog să ne explicaţi de ce aţi plătit cele două maşini cu banii lui Andrei Soculescu? atacă Apostolescu cu hotărîre.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Gheorghiu stupefiat de surpriză. V-am spus, doar, că aceste maşini au fost cumpărate din banii mei!

— Inexact! Avem declaraţiile celor doi vînzători de autoturisme, din care rezultă că i-aţi plătit cu obligaţiile pe care le-a cîştigat Soculescu la tragerea CEC...

În timp ce acuzatul se chinuia să găsească o explicaţie plauzibilă, uşa se deschise şi Simionescu se apropie de Apostolescu, pentru a-i înmîna o hîrtie pe care erau scrise cîteva rînduri cu cerneală.

După ce-şi aruncă privirile pe biletul primit, îi făcu semn lui Simionescu să ia şi el loc pe scaun şi i se adresă din nou acuzatului:

— Domnule Gheorghiu, de ce aţi minţit atunci cînd v-am întrebat ce medicament aveţi în tubul de aspirine?

— !!!

— Pastilele pe care le-am luat de la dumneavoastră nu sînt aspirine, cum aţi susţinut, ci un soporific puternic de origină străină. Cum explicaţi această metamorfoză?

— Ce interes aş fi avut să vă mint? Poate că, fără să-mi dau seama, am încurcat tuburile...

— Dar faptul că atît Andrei cît şi Elena Soculescu au fost drogaţi cu această substanţă, înainte de a se „sinucide", puteţi să-l explicaţi?

— De ce îmi cereţi mie să dau aceste explicaţii?... De altfel, este binecunoscut faptul că medicamentele, prin însăşi destinaţia lor, au o circulaţie generală... răspunse Gheorghiu cu promptitudine.

— În principiu, aveţi dreptate, spuse Apostolescu ironic. În cazul de faţă însă, acest principiu nu-şi are locul, deoarece drogul găsit în posesia dumneavoastră este prohibit în farmacoterapia noastră, datorită efectelor sale periculoase.

— Tovarăşe procuror, se adresă Gheorghiu lui Pastia, protestez asupra insinuărilor care se fac....

— Vă rog să răspundeţi, în continuare, la întrebările ce vi se pun, ceru Pastia. În acest fel, voi avea posibilitatea să mă edific asupra justeţei acuzaţiilor ce vi se aduc.

În timp ce Gheorghiu ridica din umeri resemnat, Apostolescu îşi continuă interogatoriul:

— Cînd v-am întrebat dacă miercuri seara — după ce-aţi ajuns la Lili Niţescu — aţi mai plecat de acolo pînă a doua zi dimineaţa, mi-aţi răspuns că n-aţi mai ieşit. Aşa-i?

— Da. Aşa este! continuă acuzatul cu voce tare, încercînd să pareze teama care-l cuprindea odată cu succesiunea întrebărilor.

De unde, la început, Gheorghiu era plin de aroganţă, pe măsură ce interogatoriul lui Apostolescu se derula necruţător, strîngîndu-l ca într-o plasă, încet-încet, chipul său începu să oglindească teama şi oboseala care-l

cuprinseră. Ochii săi vioi își pierduseră mobilitatea și, evitînd din ce în ce mai des privirile anchetatorului — care nu-l slăbiseră nici o fracțiune de secundă de la începerea interogatoriului —, prefera să admire cu încăpățînare arabescurile covorului de la picioarele sale. Brațele îi atîrnau fără vlagă, iar figura lui plină de aroganță se întunecase. De cînd intrase în biroul lui Apostolescu, parcă îmbătrînise cu douăzeci de ani.

— Există totuși cineva care susține că v-a văzut în noaptea respectivă lîngă locuința Elenei Soculescu, fapt care, evident, nu concordă cu depoziția dumneavoastră. Ce părere aveți?

— Că este o minciună! încercă să se apere acuzatul, fără prea multă convingere.

— Și dacă am să precizez că acel cineva este chiar șoferul de taximetru care v-a transportat cu mașina de la Lili Nițescu la Elena Soculescu...? Iar, în timp ce dumneavoastră vă ucideați victima, el v-a așteptat în stradă, pentru a vă duce înapoi la amica dumneavoastră pe care, în prealabil, ați drogat-o?

— !!!

— Ați devenit deosebit de laconic în răspunsurile dumneavoastră, spuse Apostolescu schițînd un zîmbet în colțul buzelor. Apoi i se adresă lui Simionescu: Adu „mag"-ul!

Cîteva clipe mai tîrziu, Simionescu își făcu apariția cu un magnetofon în brațe.

— Dă-i drumul, Simionică, îl îndemnă Apostolescu.

La început se auzi un fîșîit ușor, urmă o melodie de dans, apoi un zvon de glasuri.

— Mărește-i volumul! ceru Apostolescu.

După ce Simionescu se execută, se auziră trei voci distincte. Olteanu — care asistase la interogatoriu fără

să-și manifeste în vreun fel prezența — recunoscu, cu mirare, două voci: a lui Gheorghiu și a prietenei acestuia, Lili Nițescu. Cea de-a treia voce, a unui bărbat, era sigur că o auzea pentru prima oară.

— Vreți să continuăm audierea bandei de magnetofon, domnule Gheorghiu? întrebă Apostolescu.

— Nu, puteți s-o opriți! Dați-mi vă rog o țigară, spuse vlăguit acuzatul.

— Serviți-vă, spuse Apostolescu împingînd spre acuzat pachetul său de Snagov.

— Am să vă spun totul, spuse Gheorghiu după ce trase cîteva fumuri din țigara pe care i-o aprinse Pastia cu bricheta.

— Într-o zi, acum vreo trei săptămîni — își începu Gheorghiu mărturisirea —, Andrei a venit la mine să-mi spună că a cîștigat 75.000 de lei, cu o obligație CEC. După ce l-am felicitat, l-am întrebat ce intenționează să facă cu acești bani și mi-a răspuns că nu s-a hotărît încă, dar se gîndea să-și cumpere o casă. Atunci i-am spus că, dacă este băiat isteț, ar putea să obțină atît o casă cît și un autoturism. Astfel am pus la cale combinația noastră. Această combinație consta din cumpărarea unor autoturisme deteriorate în accidente și revînzarea lor după recondiționare. Propunerea i-a surîs și mi-a dat toți banii pe care-i cîștigase, pentru a-i investi în afacere. Ceea ce am și făcut. În prealabil, i-am atras atenția că nu trebuie să facă nimănui confidențe în legătură cu afacerea noastră, deoarece riscăm că fim acuzați de speculă.

— Deci, ați premeditat de la bun început acest omor? întrebă Pastia.

— Nu, această idee mi-a venit ulterior! Cîştigul pe care trebuia să-l realizăm, după vînzarea maşinilor, era de aproximativ 40.000 de lei, respectiv 20.000 de lei partea mea. La început m-am întrebat cum aş putea să-l trag pe sfoară cu partea lui şi apoi mi-a încolţit în minte ideea că cea mai bună soluţie ar fi să-l suprim... În acest fel obţineam şi capitalul lui Andrei, de care nimeni n-avea habar.

— Cum ai acţionat? întrebă plin de interes Pastia.

În acest timp, Apostolescu era foarte preocupat cu... desenarea unor pătrăţele în notesul lui. Încercă să le facă cît mai simetrice, apoi începu să le înnegrească cu creionul. Mai întîi înnegrea un pătrăţel din cinci, după aceea îşi spunea că ar fi mai estetic dacă ar înnegri pătrăţelul cu rata patru, apoi trei şi aşa mai departe, pînă le mîzgălea pe toate. Adevărul era că această afacere nu mai prezenta nici un interes pentru el. De unde, în primele zile, investigase cu toată pasiunea şi nu precupeţise nici un efort pentru a răspunde la clasicele întrebări pe care le pune o omucidere: cum a fost comisă crima, care este mobilul şi, în sfîrşit, cine este făptaşul? Acum, cînd cunoştea răspunsul la aceste întrebări, considera că tot ce se discuta în faţa lui reprezenta numai partea formală a afacerii. Se încheia dosarul de trimitere în judecată a învinuitului, prin înregistrarea depoziţiei acestuia pe banda de magnetofon, care, de la începutul interogatoriului, nu-şi mai contenise rotirea.

— În seara cînd am fost la Andrei, i-am strecurat în paharul cu coniac un drajeu din cele pe care le-a găsit la mine tovarăşul căpitan...

— Domnul căpitan, deoarece nu sîntem tovarăşi de crimă! îl întrerupse Apostolescu, bineînţeles fără să-şi ridice ochii de la importanta sa preocupare de a desena nişte pătrăţele cît mai simetrice. Ceea ce, trebuie să recunoaştem, nu era de loc o treabă uşoară, deoarece antitalentul său la desen era arhicunoscut.

— Continuaţi, vă rog, îl îndemnă Pastia.

— După ce m-am convins că este drogat, am făcut patul şi l-am vîrît în aşternut. Apoi am lipit hîrtia pe geam şi, la plecare, am dat drumul la gaze...

— Aţi mai uitat un amănunt, de loc neînsemnat...! interveni din nou Apostolescu arătîndu-i magnetofonul pe care-l adusese Simionescu.

— Da, aveţi dreptate! Am pus la geam un magnetofon miniaturizat, pe a cărui bandă înregistrasem petrecerea care avusese loc la Andrei acasă, atunci cînd ne-a invitat, pe mine şi pe amica mea, să sărbătorim evenimentul care i-a adus cei 75.000 de lei...

— ... Şi moartea! completă Apostolescu fără să-şi ridice ochii din notesul lui.

— Ce rol avea acest magnetofon? întrebă Pastia.

— Era un magnetofon care, datorită unui mecanism de ceasornic, se declanşa automat. Astfel, după ce am terminat toate pregătirile pentru ca sinuciderea să pară cît mai firească, am potrivit declanşatorul aparatului la ora douăsprezece, oră la care am prevăzut intrarea în funcţiune a magnetofonului.

— Ce aţi urmărit prin punerea în funcţiune a magnetofonului...? întrebă Olteanu.

— În acest fel trebuia să-mi asigur alibiul. Dacă victima mai trăia între orele douăsprezece noaptea şi

unu dimineaţa, nu puteam fi acuzat, deoarece puteam dovedi că între aceste ore mă aflam în altă parte.

— Ce scop a urmărit explozia pe care aţi declanşat-o? întrebă Pastia.

— Era singura posibilitate pe care am întrevăzut-o pentru a înlătura magnetofonul din locuinţa lui Andrei. Altfel tot eşafodajul meu, pentru stabilirea alibiului, ar fi fost răsturnat... dacă magnetofonul rămînea în încăpere.

— Vă rog să ne explicaţi, mai clar, care a fost mecanismul utilizat pentru îndepărtarea magnetofonului? ceru Pastia, cu scopul de a asigura imprimarea tuturor amănuntelor — rezultate din depoziţia acuzatului — pe banda de magnetofon deoarece nu de puţine ori acuzaţii îşi retractau spusele cînd ajungeau în faţa instanţei de judecată.

— Am bătut un cui în rama ferestrei şi de acesta am agăţat magnetofonul cu o aţă. Ştiam că, datorită exploziei ce urma să se declanşeze, aparatul va fi aruncat afară; ceea ce, de altfel, s-a şi întîmplat.

— Cînd şi cum aţi declanşat explozia? fu următoarea întrebare a procurorului.

— După ce am ajuns la amica mea — înainte de a mă culca şi fără ca ea să mă observe —, am pus ceasul deşteptător să mă scoale la ora două jumătate dimineaţa. Cînd acesta a început să sune, prietena mea a crezut — cum era şi normal — că este ora şase, cînd plec de obicei la serviciu, şi a continuat să doarmă. Înainte de a pleca, am pus din nou indicatorul ceasului în dreptul orei şase. În acest fel m-am asigurat că Lili — care nu se scoală niciodată înainte de ora nouă dimineaţa — va fi oricînd gata să jure că am plecat de acolo la ora mea

obişnuită. Îmi permiteţi să vă mai iau o ţigară? se adresă Gheorghiu lui Apostolescu.

— Pachetul de ţigări este la dispoziţia dumneavoastră, răspunse Apostolescu fără să-şi ridice ochii de pe pătrăţelele pe care continua să le deseneze.

— Deci, continuă Gheorghiu după ce trase cu aviditate cîteva fumuri din ţigară, plecînd de la amica mea, m-am îndreptat spre locuinţa lui Andrei şi, dîndu-i telefon, de la un post public, instalat peste drum, am asistat la deflagraţie şi am văzut magnetofonul meu căzînd pe terenul viran de vis-à-vis. Apoi, profitînd de agitaţia stîrnită de zgomotul exploziei şi sosirea pompierilor, m-am strecurat pe terenul viran unde-mi căzuse aparatul şi l-am recuperat...

— Unde se află acuma acest magnetofon? întrebă Pastia.

— La colaboratorul meu! preciză Apostolescu indicîndu-l cu privirea pe Simionescu, apoi continuă: Domnule Gheorghiu, vă rog să-mi spuneţi dacă, în momentul cînd aţi pregătit şi respectiv declanşat explozia, v-aţi gîndit la faptul că puteaţi arunca în aer întregul imobil, cu consecinţe asupra vieţii a zeci de oameni nevinovaţi?

— Nu, bineînţeles că nu m-am gîndit la această posibilitate. Dacă mă gîndeam la asta, aş fi renunţat la planul meu...

— Oare! replică sceptic Apostolescu. Numai datorită unei întîmplări, neprevăzute în planul criminal, explozia n-a luat proporţia unei catastrofe.

— La ce întîmplare vă referiţi? întrebă cu vădită curiozitate Gheorghiu.

— Ca urmare a unei defecţiuni — în montarea maşinii de gătit —, gazele, care s-au revărsat în locuinţă,

n-au atins nivelul cantitativ pe care l-aţi prevăzut, pentru a realiza o explozie suficient de puternică, încît să îndepărteze toate urmele asasinatului. Dar nu trebuie să vă creaţi un complex de inferioritate din această cauză, spuse sarcastic Apostolescu. Spre consolarea dumneavoastră, vă pot asigura că este unanim admis — de către criminalişti — că în orice crimă, comisă cu premeditare, neprevăzutul îşi spune întotdeauna cuvîntul.

— Domnule Gheorghiu, vă rog să vă reluaţi depoziţia, interveni Pastia nerăbdător să încheie interogatoriul. Vă rog să ne relataţi ce rol a avut Elena Soculescu în această afacere?

— Niciun rol! Pur şi simplu, m-am trezit cu ea la mine acasă a doua zi după ce l-am ucis pe Andrei...

— La ce oră a venit şi cînd a plecat? interveni Apostolescu renunţînd pentru un moment la favorita sa preocupare de a-şi mîzgăli carneţelul.

— A venit pe la ora şase după amiaza şi n-a stat decît vreo jumătate de oră.

— Bine, continuaţi! spuse Apostolescu reîncepînd să se joace cu creionul.

— După cum vă spuneam, a venit la mine, speriată, să-mi spună că miliţia o bănuieşte că şi-ar fi ucis soţul. Deoarece, pe de o parte nu poate să justifice felul în care şi-a petrecut timpul — atunci cînd Andrei a fost ucis —, iar pe de altă parte, era singura beneficiară a morţii soţului ei; datorită unei poliţe de asigurare ADAS. Am încercat s-o încurajez şi să-i explic că nu trebuie să-i fie teamă, sau să-şi facă probleme din asta, deoarece miliţia — în astfel de situaţii — bănuieşte pe toată lumea. Sfatul meu a fost sincer, mai cu seamă că eu ştiam mai bine ca oricine că nu are niciun amestec în

moartea soţului ei. Dar tocmai cînd consideram că am reuşit s-o liniştesc, a început să-mi relateze discuţia pe care a avut-o cu soţul ei în ziua cînd acesta a decedat...

— Ce anume v-a spus despre discuţia avută cu soţul ei? întrebă Apostolescu ridicîndu-şi privirile spre Gheorghiu.

— Mi-a spus că Andrei a rugat-o, din nou, să se împace cu el şi să revină acasă, adăugînd — împotriva consemnului pe care-l stabilisem — că a cîştigat suma de 75.000 de lei. Imediat mi-am dat seama de pericolul care putea să decurgă din indiscreţia lui Andrei. În discuţiile cu dumneavoastră ar fi putut să vă vorbească de aceşti bani şi, fără îndoială, astfel depistarea adevăratului mobil al crimei n-ar mai fi reprezentat o problemă. Iar de la mobil şi pînă la mine, drumul era scurt... Singura posibilitate pe care am întrevăzut-o pentru înlăturarea acestui pericol era s-o suprim, simulînd din nou o sinucidere. În acest fel, organele de anchetă ar fi trebuit să claseze afacerea, deoarece sinuciderea bănuitei reprezenta cea mai bună dovadă a vinovăţiei acesteia...

— Din păcate — pentru dumneavoastră — n-aţi avut o părere prea bună despre posibilităţile organelor noastre judiciare. Altfel, n-aţi fi ucis doi oameni... Dar, lăsînd asta de-o parte, vă rog să relataţi discuţia care a urmat cu Elena Soculescu, spuse Apostolescu, din nou interesat în depoziţia inculpatului. Deşi, în mare, îi erau cunoscute toate elementele dublului asasinat — atît prin probele materiale strînse cît şi pe cale deductivă —, dorea să cunoască amănuntele pe care nu reuşise să le intuiască. În acest fel, urmărea să pătrundă mentalitatea, respectiv psihologia criminalului, fapt de loc neglijabil pentru experienţa pe care trebuia s-o aibă un anchetator judiciar.

— Aveţi dreptate! Dacă mă gîndeam mai mult, poate că reuşeam să înlătur ispita... şi nu ne-am fi cunoscut în aceste condiţii, spuse cu un aer pocăit Gheorghiu.

— Într-adevăr, nimeni n-ar fi avut nimic de regretat dacă aţi fi continuat să fiţi un cetăţean onorabil. Dar, în ceea ce priveşte pripeala pe care o acuzaţi în înfăptuirea celor două crime, cred că nu este cazul să vă faceţi un proces de conştiinţă. Deoarece, atît timp cît aţi ucis cu premeditare..., înseamnă că aţi avut suficient răgaz pentru a vă da seama de fapta dumneavoastră. Vă rog să vă continuaţi depoziţia cu privire la uciderea Elenei Soculescu! spuse Pastia.

— Cum vă spuneam, am hotărît s-o suprim şi singura posibilitate pentru a-mi realiza scopul propus era să-i cîştig încrederea. I-am spus că, dacă Andrei nu mai există, nimic nu mai poate sta în calea unirii noastre. Am adăugat apoi că mi-a fost dor de ea şi, dacă este de acord, a voi vizita acasă în seara respectivă. Văzînd că propunerea mea, de conciliere, nu i-a displăcut, am adăugat că nu-mi place starea ei de nervozitate şi am sfătuit-o să ia un tranchilizant bun pînă la venirea mea. La replica ei că nu are un astfel de medicament — fapt pe care îl cunoşteam —, i-am oferit drogul pe care-l cunoaşteţi, spunîndu-i că trebuie să-l ingereze la ora nouă seara... Şi, într-adevăr, cînd am intrat în apartamentul ei — cu ajutorul cheilor pe care le deţineam —, am găsit-o dormind.

— Şi dacă n-ar fi luat drogul oferit, respectiv o găseaţi trează, amînaţi punerea în aplicare a planului dumneavoastră? întrebă Olteanu.

— Am luat în considerare şi această posibilitate. I-aş fi strecurat somniferul în paharul cu coniac, pe care

urma să-l ciocnim, pentru împăcarea noastră. Desigur că, în această eventualitate, aş fi pierdut mai mult timp decît prevăzusem, dar n-aveam de ales. Aşa cum vă spuneam, intrînd în locuinţă am găsit-o dormind, sub influenţa drogului meu şi...

În timp ce Gheorghiu continua să relateze, felul în care şi-a ucis cea de-a doua victimă, Apostolescu renunţase să-l mai urmărească. Deşi, părea foarte cufundat în desenarea pătrăţelelor, cu care umpluse cinci file, gîndurile lui părăsiseră încăperea. „Acum este ora şase, asta înseamnă că în cel mult jumătate de oră, sînt liber" — îşi spuse el. „Cum termin, aranjez cu Olteanu şi Simionescu să mergem diseară la „Ambasador", şi apoi îi dau un telefon Vioricăi... după patru zile de tensiune, nu cred că ne-ar strica o mică destindere"... În acel moment, monologul lui fu întrerupt de vocea procurorului:

— Tovarăşe căpitan, mai aveţi vreo întrebare?

— Una singură, spuse Apostolescu revenind la realitate —, să ne spună acuzatul ce-a făcut cu restul corzii de nylon, şi anume partea care a utilizat-o pentru aducerea servantei în dreptul uşii?

— Se află în cutia de scule a maşinii mele...

— Tovarăşe procuror, miliţia este complet edificată asupra cazului Andrei şi Elena Soculescu şi deţinem toate elementele pentru probarea vinovăţiei acuzatului Traian Gheorghiu. În consecinţă, dacă sînteţi de acord, voi dispune trimiterea acestuia la arestul preventiv, pînă la întocmirea dosarului de trimitere în judecată.

— Sînt de acord cu arestul preventiv! rosti hotărît Pastia. Apoi, scoase din mapa sa un formular, pe care — după ce-l completă şi îl parafă — i-l înmînă lui Apos-

tolescu. Era mandatul de arestare şi reţinere pînă la trimiterea acuzatului în judecată.

*

* *

Sărbătorirea terminării anchetei se făcu la „Ambasador", într-un cadru sobru... care trepidă în ritmul unor jazz-bands dezlănţuiţi. Evident că perechea Viorica şi Nicu nu se lăsă antrenată de mediu, ci acordă atenţia cuvenită unor muşchiuleţi împănaţi şi stropiţi cu o cantitate corespunzătoare de Cotnari.

Era aproape miezul nopţii, cînd cei doi prieteni ajunseră la concluzia că nu este, totuşi, frumos să facă notă discordantă cu cei din jur, şi le urmară exemplul... pînă la ora două dimineaţa. Oră la care Viorica abandonă muzica sincopată, în favoarea unei îngheţate, în timp ce Nicu îşi sorbea cafeaua amăruie.

Deşi se înţeleseră bine toată noaptea, cînd părăsiră restaurantul apăru prima contradicţie.

Fiecare dintre ei îşi aroga dreptul de a mai oferi o cafea la el acasă.

Probabil Nicu a ştiut să fie mai convingător, deoarece a doua zi, la ora opt, cînd telefonul lui Apostolescu — deşi închis — începu să ţîrîie uşor, acesta ridică cu grijă receptorul, pentru a n-o deştepta pe Viorica, care continua să doarmă ghemuită cu capul pe pieptul lui.

Răspunse încet „alo, Apostolescu la telefon", apoi, după ce ascultă comunicarea, repuse cu grijă receptorul la loc, convins că Viorica n-a fost trezită din somn.

Dar se înşelase, deoarece Viorica, fără să-şi modifice poziţia, îl întrebă, cu vocea ei de fetiţă răsfăţată:

— Cine a fost, Nicule?

— Era şeful meu, colonelul Gherasim, care mi-a cerut să merg de urgenţă la I.G.M., pentru a-mi preda o afacere interesantă...

— Bine, dar astăzi e duminică!

— Duminica e duminică, pentru Miliţia judiciară, numai în măsura în care clienţii noştri, răufăcătorii, ţin seama de asta... În tot cazul, tu caută să adormi din nou, spuse Apostolescu, strecurîndu-se din aşternut.

CUPRINSUL

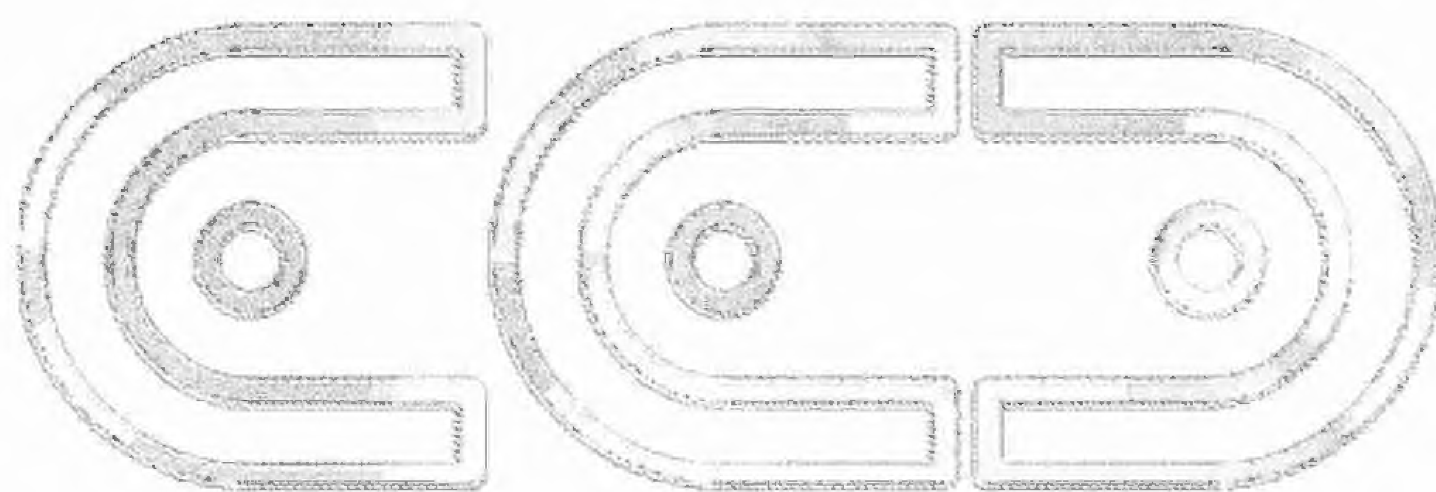
Redactor de carte: E. ZEHAN
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1971. Comanda: nr. 486. Coli de tipar: 8,5. Hîrtie: ziar de 50 g/m². Format: 32/70×100. C.Z. pentru biblioteci: 859—31.

Tiparul executat sub com. nr. 179/1971, la Întreprinderea poligrafică „CRIŞANA". Oradea, str. Moscovei nr. 5 Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

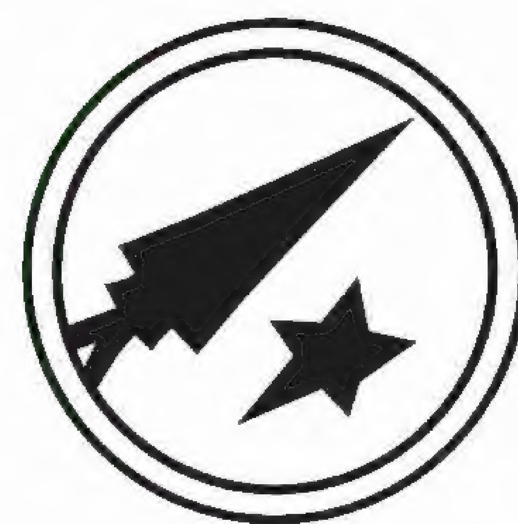

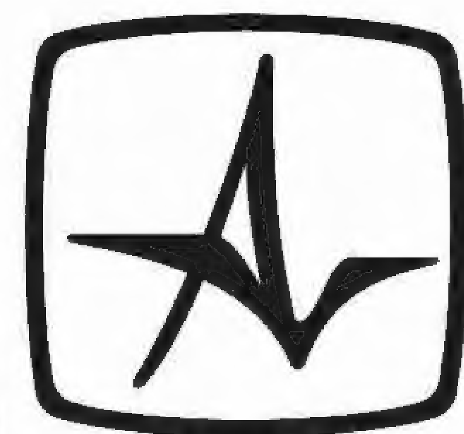
de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

